

1 GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi Yıl:2 Sayı:13 20 Ekim 1993 Fiyatı: 10.000 TL (KDV içindedir)

YENİ ÖĞRETİM DÖNEMİNDE

DEMOKRATİK HALK ÜNİVERSİTELERİ MÜCADELESİNE KATIL-OMUZ VER!

YENİ DEMOKRAT

YÜKSEKÖĞRETİM GENÇLİĞİ ALANINDA; Gerçekleri kavrayalım, devrime hizmet edelim!

“Biz Marksistler yani devrimci gerçekçiler” der Başkan Mao. Bu ifade Marksizmin ya da daha tam ve güncel adıyla Marksizm-Leninizm-Maoizm’in en özünü tanımlarından biridir. Herhangi bir soruna doğru bir yaklaşım için sahip olmamız, uygulamamız gereken yöntem devrimci gerçekçiliktir. Gerçekçi olmamız zorunludur; çünkü gerçeği bilmeden ona hükmetmek, onu değiştirmek mümkün değildir. Gerçekler inatçıdır, onları ne yok sayarak yoketmek mümkündür ne de olduklarından farklı değerlendirerek farklılaştırmak. Ancak açığa çıkartarak, yorumlayarak gerçekler müdahaleye yanıt verecek hale getirilebilir. Gerçeklerin üzerinden atlamaya çalışanlar uçurumlara düşerler, olduklarından farklı değerlendirenler duvarlara toslarlar. Peki gerçekler nerededir ve nasıl bulunurlar? “Elmanın tadını bilmek için onu ısırarak gerekir” Gerçekler olgularda gizlidirler, olguların iç ilişkileridirler. Eğer olguları incelersek gerçeklere ulaşabiliriz. Ama salt gerçekleri bulmak yetmez, bu çabanın kendi başına bir değeri yoktur. Yorumlama değildir çünkü bizim amacımız, değiştirmektir aslolan. Yorumlamak yani gerçeği aramak, değiştirmeye daha tam ifadeyle devrime hizmet etme-

yoğun polis-idare baskısı, TC’nin kö-rüklemeye çalıştığı şövenizm vb.) asıl nedenin yüksek öğrenim gençliği (YÖG) hareketinin hataları olduğudur. Bu hatalar; kitlelerden öğrenmemek, kitle örgütleri konusunda kitlelerin iradesinin dışlandığı bürokratik-merkezizetçi bir çizgi uygulamak, yanlış bir temel alınacak kitle anlayışıyla kantinlere sıkışıp kalmak, dar grupçuluk ola-

konusunda ya belirsiz bir anlayışa sahiptir ya da tamamen yanlış bir anlayışa. Bazıları hem dış koşullar hem yapılan hatalar derler, bazıları ise esas nedeni dış koşullara bağlarlar. Gerçeklerden kopuk bu tespitler devrim hizmet etmez. Geçmişte ki hataları hata olarak görmeyen ya da yeterince sorgulamayanlar demektir ki o hataları içselleştirmişlerdir ve yine aynı çizgiyi yaşama uygulayacaklardır. İne kitlelerden öğrenilmeyecek, yine kitlelerin iradesi kitle örgütlerinden dışlanacak yine kantinlere çıkışılacak yine dar grupçuluk yapılacaktır. Bunlar tam olarak sorgulanmadan, mahkum edilmeden, bu hatalardan kopulacağını beklemek tamamen beş bin umuttur. Koşullar uygun olduğu anda aynı anlayışlar piyasaya sürülecektir. Bu eğilime sahip olanlar mevcut durumu aşma yönünde, YÖG alanında devrime hizmet etme yönünde istek duymaktadırlar. Ama gerçeklerden kopuklukları onları yanlış çözümlere yöneltmektedir. Sürecin dışsal etkinlerle bu hale geldiğine inandıklarından yine dışsal müdahalelerle, üstten yönlendirmelerle süreci ileriye taşıyacaklarını sanmaktadırlar. Oysa esas olması gereken kitlelerin içinden ve en alt birimlerden başlayan bir çalışmadır. Sonuçta devrime hizmet etmek istemi yalnız kalmakta, yaşama bütünleşmemekte, son tahlilde mevcut durumun sürmesine hizmet etmekten kurtulunamamaktadır. Genel olarak bu eğilim küçük burjuvazinin radikal kesimlerinin tavrıdır.

Devrimcilikten kopuk “gerçekçi” eğilim ise, mevcut durum karşısında karamsar olan, çözüm yönünde çaba harcamayı özde reddeden eğilimdir. Bunlar geçmiş sürecin sağlıklı bir tahlilinden de uzaktırlar. Mevcut durum onlar için kaçınılmazdır, değişmezdir. Belki bir “sinirli değnek” süreci değiştirebilir, ama “Allah kahretsin” ki onun da ne olduğu belirsizdir. Bazıları kültür-sanat-bilim faaliyetlerini esas almayı savunur, bazıları “Fikir Kulüpleri”ni diriltmeyi. Son tahlilde bunların konumu nesnel olarak ikinci eğilimi

savunularla birleşir. Mevcut durumun sürmesine hizmet! Bu eğilim ise küçük burjuvazinin ve ulusal burjuvazinin pasifist kesimlerinin tavrıdır.

Devrimci-demokrat cepheye durum buyken, geniş kitlelerin durumu nedir? Geniş kitleler bugün çok yönlü ve giderek dayanım sınırlarını aşındırıyorlar. Barınmak sorun, beslenmek sorun, kalitesiz dersler sorun, kişilikleri ezen, yok saya eğitim anlayışı sorun, artan harçlar, yurt ücretleri vb’leri sorun, işsizlik “güvenceli” gelecek sorun, Neredeyse sorun olmayan bir konu yok. Bunların sonucunda ciddi bir hoşnutsuz potansiyel var, ancak ne yapılması gerektiğini noktasında çözümsüzler ve devrimcilere güven noktasında olumsuz bir konumdalar. Bu ruh halinin esas nedeni (devletin baskıları ve demogojilerinin de etkisi olmakla birlikte) geçmişte yapılan hatalar, izlenen yanlış çizgidir.

Tüm halka ilan ettiği “topyekün savaşta” yükseköğrenim gençliğine de payına düşeni uygulama uğraşısı içinde olan TC devleti de mevcut durum tablosunun diğer bir ögesi. Bir yandan paralı eğitim, her ile bir üniversite, herkese üniversite” politikalarıyla halk gençliği için eğitimin “cenaze davası”nı okurken bir yandan da oluşacak tepkileri boğmak için cezaevlerine döndürülmüş okullarda polis-jandarma yoğunluklarını artırmaktan geri durmuyorlar. Denetimleri altındaki faşist ve “islami” güçleri ise bu yıl daha çok sahneye sürmeleri muhtemel.

Bu tabloya bakıp YÖG alanında mücadeleyi toparlamak, ivmelendirmek için ne yapılmalı diye orduğumuzda yanıt kendiliğinden ortaya çıkmaktadır: Çözüm devrimci gerçekçi eğilimi, Marksist-Leninist-Maoist çizgiyi geniş kitlelere tanıtmak, kitleleri bunun etrafında toplamak ve harekete geçirmektir. Bunun için basitten karmaşığa doğru, alttan üste doğru, yurlarda ve okullarda birlikte yürütülecek bir mücadeleyi ve örgütlenmeyi yaratmaya çalışmaktır. Ortada üstesinden gelinemeyecek bir sorun yoktur. Sorunlar da bellidir, çözümler de. Sorun bunları yaşama uygulama azmi ve yeteneğidir. Hayalci değiliz, birden bire herşeyin güllük gülistanlık olacağı beklentisinde değiliz. Süreç yer yer sıçramaları içerse de esasta ağır ve uzun bir dönemi kapsayacaktır. Ancak her adım büyük atılımların, her basit örgütlenme nitelikli, geniş örgütlenmelerin kaçınılmaz öncüsüdür. Bunları kavramak ve buna uygun hareket etmeliyiz. Şunu herkes bilincine kaçınılmaz öncüsüdür. Bunları kavramak ve buna uygun hareket etmeliyiz. Şunu herkes bilincine kazısın:

BUNLARI ANCAK BİZ YAPARIZ, BİZ BUNLARI YAPABİLİRİZ VE BİZ BUNLARI YAPACAGIZ!

Çözüm gerçekçi devrimci eğilimi, Marksist-Leninist-Maoist çizgiyi geniş kitlelere tanıtmak, kitleleri bunun etrafında toplamak ve harekete geçirmektir. Bunun için basitten karmaşığa doğru, alttan üste doğru yurlarda ve okullarda birlikte yürütülecek bir mücadeleyi ve örgütlenmeyi yaratmaya çalışmaktır.

lidir. Yapmamız gereken gerçeklerden hareketle devrime ulaşmaya çalışmak, gerçekleri devrimin hizmetine sunmaktır. Devrimci gerçekçilik budur. Bunun dışındaki yöntemler başarısızlığa mahkumdurlar. Ne gerçeklerden kopuk “devrimcilik” başarılı olabilir ne devrimin hizmetine sunulamayan, devrimi hedeflemeyen “gerçekçilik”

Yükseköğrenim gençliği hareketi yeni bir öğrenim/mücadele yılının başından itibaren durum nedir? Bugün devrimci-demokrat saflarda gerçekte iki, görünürde üç eğilim varlığını göstermektedir. Bunlardan birincisi MLM bilimi ışığında hareket etmeye çalışan gençliğin devrimci gerçekçi konumudur. Özde aynı olan, ikiz kardeş ikinci ve üçüncü eğilimler ise gerçeklerden kopuk “devrimcilik” ile devrimcilikten kopuk “gerçekçilik”tir.

Devrimci gerçekçi eğilimin söylediği şudur; y.ö.g. hareketi olabildiğince gerilememiş, kitlelerden uzaklaşmış, örgütsüz bir konumdadır. Bunu nedenleri nelerdir? İlk kilit noktası burasıdır. Bu sorununun doğru yanıtı birtakım olumsuz dış koşulları yadsomadan (Rus sosyal-empyrializminin ve sosyal-faşist diktatörlüklerin çöküşünün sosyalizmin çöküşü olarak yansımaları,

rak ona başlıklar altında toplanabilir. Bu hatalar ne kadedir ne de tesadüf. Tamamen hareketin bu döneminde etkin olan anlayışlarının siyasi çizgilerinin doğal ve kaçınılmaz bir bir sonucudur. İşte gerçekler bunlar, bunları görmekse gerçekçiliktir. Yapılması gerekenler ise; -bu sorunun ikinci kilit noktasıdır- kitlelerden kitlelere anlayışını uygulamak, doğru bir kitle örgütleri anlayışıyla kitlelerin iradesinin hakim olduğu kitle örgütleri oluşturmak, doğru bir kitle temeli anlayışıyla yurtları ve sınıfları temel almak (ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmalarını buralarda yoğunlaştırmak), birleşebilecek bütün güçlerle birleşmeye hedeflemek vb’dir. Bunlarda ne kendiliğinden ne de birdenbire yaşama geçecek şeyler değildir. Ancak bu anlayışlara sahip olan bir çizginin harekete önderlik etmesiyle bunlar olabilir, yani komünist bir önderlikle. Eğer bu tarz bir önderlik işiyle kuyu kazmaya göze alan, atak, ısrarlı ve barılı bir çalışmayla yaşama uygulanabilirse başarı adım adım ama mutlaka gelecektir. İşte bunları yaşama geçirmekse devrime ulaşma çabasıdır yani devrimciliktir.

Gerçeklerden kopuk “devrimci” eğilim ise; mevcut durumun nedenleri

Yıldız Üniversitesi'nde alternatif açılış

Yıldız Üniversitesi Öğrenci Derneği'nin düzenlediği alternatif açılış, 19 Ekim günü Beşiktaş Merkez Kampüsü'nde yapıldı. Öğrencilerin yoğun ilgi gösterdiği açılış başlamadan önce polislerin "güvenlik" önlemleri aldığı gözlenirken, henüz alternatif açılış başlamadan, İstanbul Üniversitesi öğrencisi İzzet Tokur, gözaltına alındı.

Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan alternatif açılışta "Üniversite Kapıları Emekçi Çocuklarına Kapatılmaz", "Paralı Eğitime Karşı Öğrenci Dernekleri'nde Birleşelim", "MGK Gündümü Üniversite de Polis Terörüne Son", "Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz" yazılı pankartlar açıldı.

Öğrencilerin yaptıkları konuşmalarda, düzenin sunduğu eğitim sistemi ve öğrencileri almadan yaptığı açılışlar teşhir edilirken şöyle denildi: "Bugünkü açılışa cübbeliler, patronlar, bürokratlar, generaller ve ismarlama rektörler gelmez, devrimci-demokrat ve yurtsever öğrenciler yani üniversitelerin gerçek sahipleri gelir".

Kutup Yıldızı, Özgürlük Türküsü, Koma Amed ve Yeni Gün müzik gruplarının katıldığı açılış sırasında türküler eşliğinde halaylar çekilirken öğrenciler sık sık sloganlar attılar. Bir ara elektriklerin kasıtlı olarak kesilmesiyle gösterilen tepkiden sonra rektörlük tarafından elektrik tekrar verildi. Çeşitli mesajların okunmasından sonra Alternatif açılış bitirilerek, öğrencilerin dağıldı. Dağılıma sonrası polis pek çok öğrenciyi gözaltına aldı.

Yıldız Üniversitesi ÖD'nin düzenlediği alternatif açılışa yaklaşık 500 kişi katıldı

19 Mayıs Üniversitesi pilot bölge Amasya Eğitim Fakültesi'ne yine sürpriz

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'ne bağlı Amasya Eğitim Fakültesi'nde öğrenciler hemen hemen her yıl geldiklerinde yeni uygulamalarla karşılaşıyorlar. Ya bir hakları daha ellerinden alınmış oluyor ya da gerici uygulamalara bir yenisi daha ekleniyor.

Geçen yıl harçların artmasında ilk uygulama alanı olduğu gibi bu yılda öğrencileri Eylül'de yapılan bütünlüme sınavlarına geldiklerinde ek bütünlüme ve tek ders sınav haklarının ellerinden alındığını öğrendiler. Tabii ki bir zamanlar 19 Mayıs Üniversitesi'nde rektör olan Mehmet Sağlam'ın YÖK Başkanlığına getirilmesi de yaptıklarına karşılık bir ödülüdü.

Yeni gelen yönetmeliğe göre ek bütünlüme ve tek ders sınavına girmeyecek öğrencilerin bir ya da iki dönemi uzuyor. İkinci sınıflar alttaki derslerini veremedikleri takdirde üçe geçemiyor. Tek derse kalanlarda seneyi bekleyecek. Böylece eften püften sebeplerle öğrenciler biraz daha okullarda tutulacaktı. Okul zamanında da öğrencileri "geçtim-kaldım" psikozuna iten idare bu sefer neyi planlıyordu?

Ancak planları istedikleri gibi yürümedi. Çünkü bu seferki tepki diğer uygulamalardaki gibi küçük boyutlu olmadı. Sınavlara da hazırlıklı gelen bütün öğrenciler birde bunlara tahammül edemediler.

Özellikle devrimci-demokrat öğrenciler, ülkücüler dışında bütün öğrencilerle birlikte şikayet dilekçesi uygulamasını başlattılar. Dilekçelerini kısa sürede tamamlayan öğrenciler okulun kantininde bir basın açıklaması yapacakları sırada haklarının geri verildiğini öğrendiler. Sonucun böyle olması bütün öğrencileri bir noktada birleştiriyordu:

"İdare tepkimize korktu. Şimdiye kadar suskun olan Amasya'da yeni kıpırdanmalar çıksın istemiyorlar. Zaten hakkımız verilmeseydi biz dizi eylemler yapacaktık" dediler.

Böylece Amasya Eğitim Öğrencileri "hak verilmez alınır" gerçeğiyle okullarına başarılı bir pratikle başladılar.

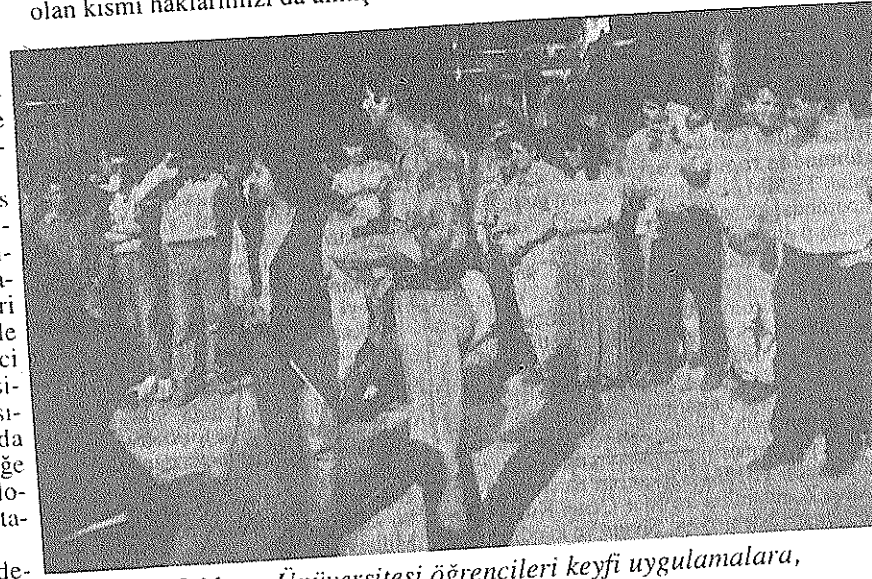
Ayrıca yine Samsun 19 Mayıs Üniversitesi'nde yeni kredi sisteminin gündeme getirilmesine karşı çıkan öğrenciler 18 Ekim günü Fen Fakültesi önüne toplanarak bir gösteri düzenlediler. Fen Fakültesi önünde toplanan yaklaşık 100 kadar öğrenci "Yaşasın özerk demokratik üniversite", "Paralı eğitim'e hayır", "Kredi sınırlamasına son", "Çifte standarda son verilsin" sloganlarıyla rektörlüğe kadar yürüyen öğrenciler çeşitli sloganların yazılı olduğu dövizler de taşıdılar.

Polisin sıkı kontrolü altında devam eden yürüyüş sırasında dekanlarla görüşen öğrenciler fakültelerin

dekanlarından, ders kredi sınırlanmasının kaldırılmasını istedikler. Polisin müdahale etmediği gösteride öğrenciler bir basın açıklaması yaparak eyleme son verdiler. 19 Mayıs Üniversitesi öğrencileri basın açıklamalarında şöyle dediler:

"Üniversitesinin ve öğretim kurumlarının iyileştirilmesi, öğrencilere yönelik kısıtlamaların kaldırılması vaadiyle iktidara gelen koalisyona hükümeti, vaatlerimizin tam tersine var olan kısmi haklarımızı da almıştır.

Üniversitelerde, özellikle taşra üniversitelerinde kredi sınırı yokken, bizim üniversitemizde sadece son sınıfların yararlandığı 26 ders sistemi bile yürürlükten kaldırılmıştır. Bu uygulamayı kabul etmiyoruz. Harçların katlamalı olarak artırılması, gece üniversitelerinin yaygınlaştırılması ve son olarak üniversitemizde hayata geçirilen bu paralı sistem okulumuzu ticarethaneye çevirmiştir. Ayrıcalıklı üniversite istemiyoruz, kredi sınırlanmasının kaldırılmasını istiyoruz."

Samsun 19 Mayıs Üniversitesi öğrencileri keyfi uygulamalara, yaptıkları basın açıklamasıyla tepki gösterdiler.

İstanbul Üniversitesi'nde YDG faaliyetleri

Yeni öğretim yılının başlamasıyla beraber üniversitelerde göze çarpan ilk şey, öğrenci hareketlerinin durgunluğu ve polis baskısının hissedilir derecede atması idi. Öyle ki, sivil polisler artık serbestçe okul içerisinde boy göstermekte ve bu yolla insanlara gözdağı vermeye çalışmaktadır. Ama hiçbir baskı bizleri yıldıramayacaktır. Nitekim bu baskılara rağmen İstanbul Üniversitesi'nde Umur Yayım-cılık tarafından Basılan ve altında Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat

Gençlik imzaları bulunan Maoizm afişleri, okulun duvar ve camlarına yaygın biçimde yapıldı. Ayrıca, YDG'nin üniversitelerin açılması ile ilgili çıkarmış olduğu özel sayılar, Edebiyat ve Coğrafya fakültelerinde bol miktarda dağıtıldı.

-Baskılar Bizi Yıldırılmaz!
-Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz!

İstanbul Üniversitesi
YDG

Süleyman Nazif Lisesi Öğrenci Birliği'nden kamu çalışanlarının vizite eylemine destek

Çapa'nın önünde 15 Ekim'de kamu çalışanları tarafından yapılan vizite eylemine, Süleyman Nazif Lisesi Öğrenci Birliği olarak destek amacıyla bulunan öğretmenler, öğrencilerin kendilerine destek olmasını coşkuyla sevinçle karşıladılar. Kendi sorunlarına öğrencilerinin de destek olmasının onlar için ayrı bir anlamı vardı. Bu arada polis, öğrencileri kamu çalışanlarından ayrıarak gözaltına almak istedi. Fakat karşılarında başta öğretmenler

olmak üzere eylemdeki kamu çalışanlarını buldular. Polise öğrencileri memek için direndiler ve vermedik Süleyman Nazif Lisesi Öğrenci Birliği olarak katıldığımız bu eylemde a "Gerici-faşist Eğitime Son" gibi di demokratik istemlerimizi de dilettirdik ve destek aldık. Aktif olarak tıldığımız kamu çalışanlarının v eylemi yapılan basın açıklamasıyla na erdirildi.

Süleyman Nazif
Öğrenci Birliği

Komünist gençliğin çalışmaları sürüyor

TKP/ML-TMLGB, 17 Eylül 1990'da Tokat-Almus'daki bir karakola düzenlenen TIKKO baskını sırasında yaralanarak şehit düşen TKP/ML önderi Baba Erdoğan'ın ölüm yıldönümünde anmak amacıyla Gazi Osman Paşa-Gazi Mahallesi Mezarlık Durağı'na "Komünist Önder Baba Erdoğan Yoldaş Ölümüdür! TKP/ML-TMLGB" yazılı pankart astı.

Yine Gazi Osman Paşa bölgesindeki Eyüp Lisesi'ne "Yaşasın Demokratik Lise Örgütlerimiz! TKP/ML-TMLGB" yazılı bir pankart asıldı. TKP/ML-TMLGB pankartı öğrenciler arasında büyük bir ilgiyle karşılandı. Sabah asılan pankart öğle saatlerine kadar asılı kaldı.

Ayrıca Eylül ayı içerisinde Kocasinan, Soğanlı ve Siyavuşpaşa bölgelerinde Komünist önder TKP/ML 2. Genel Sekreteri Süleyman Cihan ve Komünist önder Baba Erdoğan'ın ölüm yıldönümleri dolayısıyla bir çok yere TMLGB imzalı yazılımlar yapıldı. Kocasinan bölgesine Baba Erdoğan ile ilgili 500 kadar kuşlama yapıldı.

Yine Kocasinan bölgesine, işkenceleri, gözaltında kayıpları ve katliamları protesto eden TKP/TMLGB imzalı yazılımlar yapıldı.

Ayrıca YDG, Partizan, Özgür Gelecek ve DDSB imzalı, Başkan Mao'nun 100. doğum yıldönümüyle ilgili hazırlanan afişler Soğanlı bölgesine yaygın şekilde yapıldı.

Ayrıca Tuzla da 4 yiğit TKP/ML-TIKKO savaşçısının katledilişinin 4. yıldönümünde İstanbul'un değişik 4 yerinde çeşitli banka şubeleri molotoflandı. Molotofları, katliamın protesto için

TKP/ML-TMLGB'nin gerçekleştirildiği bildirildi.

TMLGB 1 Mayıs Mahallesi'nde bildiri dağıttı!

TMLGB, Eylül ayında Ümraniye-1 Mayıs Mahallesi halkına yönelik bir bildiri çıkardı. Yaygın bir biçimde dağıtılan bildiride;

"Faşist TC devleti, Partimiz TKP/ML önderliğinde büyüyen halk savaşını engellemek için Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda uyguladığı baskı ve zulüm politikasını 1 Mayıs Mahallesi'nde de yoğun olarak sürdürmektedir.

Mahallemizde 15-16 yaşlarındaki gençlerimiz resmi ve sivil polisler tarafından gerek zorla gerekse bir takım ödüllendirmelerle işbirlikçi, ispiyoncu yapılmaya çalışılmaktadır.

Bunlar:
"Sizin içki ihtiyacınızı karşıyalım, sizde bizim yerimize mahallede silahlı nöbet tutun" ve 8-9 yaşlarındaki çocuklarda "yazı yazanları, bildiri, afiş, pankart asanları bize gösterin, size para veririz, çikolata, şeker, kola alırız" diyerek, bu tip yollarla büyüyen serpiyen devrimci mücadelenin önünü kesmeye, bastırmaya çalışmaktadır.

Ayrıca geç saatlerde sık sık keyfi olarak, halkı sindirmek, gözdağı vermek ve halk arasında korku, panik yaratmak için silah kullanılmaktadır.

Polisin uyguladığı baskılar sonucu aileler, gençlerimiz üzerinde yoğun baskı uygulayarak, onların 2 Eylül 1977 direnişlerinden beri oluşan devrimcilerle sağlam bağlarını bilinçsizce koparmaya

çalışmaktadır.

Emekçi halkımız; size sesleniyoruz!

Yıllardır çalışıp didindiniz, gençliğinizi uğruna feda ettiğiniz düzen size ne verdi. Evde çocuklarınız açlıktan ağlar-ken, evleriniz elinizden alınırken, Bakan kızları milyarlık düğün yapmaktadır. Emeginizin kaymağını yiyen, saltanatını süren onlar.

Peki biz ne yapmalıyız?

Biz inanıyoruz ki, halkımız faşist, gerici, yobaz, patron-ağa devletinin böl-parçala, yoket-yönet politikalarına kanmayarak ve onu boşa çıkararak kendi kurtuluş mücadelesini omuzlayıp Partimiz önderliğinde zafere ulaşacaktır.

Gençlik; faşist TC'ye değil Halkın Kızıldusunu TIKKO'ya katıl! Düzenin acımasız çarkları arasında yitip gitmek istemiyorsanız, düzeni değiştirme gücünün kendi ellerinizde olduğunun bilinciyle örgütlü mücadeleye, Partimiz saf-larına katılın." deniyor. Bildiri gençliğe seslenmeyi sürdürerek şöyle diyor:

"Faşist TC devletinin uşağı değil; gençlik örgütümüz TMLGB'nin savaşçısı ol!" Ve bildirir:

"77 Eylül Direniş Ruhunu Yükselt!

-Yaşasın Halkın Örgütlü Gücü!

-Yaşasın Halk Savaşı Yolunda Gerilla Savaşımız!

-Yaşasın Partimiz TKP/ML-Kızıldusunu TIKKO-Gençlik Örgütümüz TMLGB!"

sloganlarıyla son buluyor.

Ayrıca TMLGB Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Ali Çakıroğlu ve TKP/ML Olağanüstü Konferansı ile ilgili yaygın pullama ve yazılımlar, yine 1 Mayıs Mahallesi'ne TMLGB tarafından yapıldı.

Yine aynı bölgede Başkan Mao'nun 100. Doğum Yıldönümü dolayısıyla komuyla ilgili afişlemeler yapıldı.

Alibeyköy'de komünist çalışma artıyor

TKP/ML Alibeyköy semt komitesi bölgelerinde gerçekleştirilen çeşitli eylemlere ilişkin dergimize gönderdiği açıklamada şöyle dedi:

"Alibeyköy'de 17 Eylül'de Komünist Önder Baba Erdoğan'ın 3. ölüm yıl dönümünde, mücadeleye olan inancımızla MLDM'in kızıl bayrağını yine dalgalandırdık.

Alibeyköy'de Baba Erdoğan'la ilgili yazılama, bildiri dağıtma, afişleme yapıldı ve altı tane elektrik trafosu imha edildi; İSKİ ve belediyeye ait araçlar molotoflandı. Yeni yapılan postahaneye ise atılan bomba patlamadı. TC. tarafından çevrede geniş güvenlik önlemlerinin alınması halkın dikkatini çekiyordu. Buna rağmen bir yandan yazılama yapı- lıp, bildiri dağıtılırken, bir yandan da alevler yükseliyordu.

Halkın bu eylemleri büyük bir sempatiyle karşıladı. Kesinlikle gözardı edilemezdi. Eylemler sonucu şaşkına dönen TC. güçleri, çareyi ertesi gün sıradan halkı tutuklayıp, karakolda sorgu- lama ve işkence yapmada buldu.

Ama nafile bundan böyle halkımızla birlikte nice zincirleri kırıp açacağız." Açıklamanın sonunda;

"-Yaşasın Partimiz TKP/ML!"

"-Komünist Önder Baba Erdoğan kavgamızda yaşıyor!" sloganları gözde çarpıyordu.

Sağmalçılar cezaevinde yatmakta olan TKP/ML-TIKKO davası tutsaklarından Ali Rıza Dermanlı ve Cemal Rakıp'ın okumak istedikleri dilekçe mahkeme tarafından engellenince protesto olarak mahkemeyi terk ettiler. Tutsakların mahkeme tarafından okunması engellenen dilekçelerini aşağıda yayınlıyoruz:

İNOLU DGM BAŞKANLIĞI'NA

Yargılanma sürecimiz, altıncı yılı bitirmenin arifesindedir. Mahkemenin karar aşamasında oluşu, yaklaşık olarak bir yıldır. Yani yaklaşık bir yıl önce kararın verilmesi gerekirken, maalesef hala karar verilmiş değildir. Ara aşamasının daha ne kadar süreceğide bizlerce aşikardır. Yinede karar vermekte bu kadar zorlanmanıza anlam veremiyoruz-anlamakta zorluk çekiyorsunuz! Sanırım bunu anlayabilecek tek muhatap sizlersiniz, tabii izah edebilirseniz! Tutukluluk süresinin altı ve belki de yedi yıla uzayacak kadar bir serpiştirmenin yapılması, bizlere karşı ön yargılı ve peşin hükümlü olduğunuzun açık ifadesidir. Amacımız bizlere karşı önyargınızı eleştirmek değildir. Zira ta başından beri, bize suçlu gözüyle baktığınız, mahkemenin bütün safhalarında açıkça görülmüştür. Bunu tartışamayacağız, ancak taraflı, peşin hükümlü, ön yargılı yaklaşım ve tutumlarının sınıf karakterlerinden bağımsız olmadığında teşhir etmeden geçemeyeceğiz. Evet bütün bu tutumlarınız, proletarya ile burjuvazinin yani iki düşman çatışmasının yansımasından başka bir şey değildir. Bunu anlayabiliyoruz. Çünkü biz daha farklı bir tutum beklemiyoruz. Ancak halkın adale- tine hesap vermektен kurtulamayacağımızı bilmelisiniz. Tarih sizleri mutlaka yargı- layacak ve hakettiğiniz tarihin çöp tenekesine kirlili ve kanlı buruşuk bir şekilde ata- caktır. Nasıl ki Çin'de 1949'da Başkan Mao önderliğinde Çin halkının Çan Kay Şek temsilciliğindeki komprador burjuva- zi, savaş ağaları ve toprak ağalarının gerici faşist-feodal devletini alaşağı ettiyse ve na- sıl ki Mao'nun usta takipçisi (Gonzalo) Abimael Guzman yoldaş önderliğindeki PKP'nin geliştirip-güçlendirdiği Halk Sava- şı ile faşist Peru devleti ve faşist Fujimo- ri hükümetinin kaçınılmaz sonu geldiyse,

ülkemizde de sizlerin temsilciliğini yaptığınız feodal-faşist devleti yine Başkan Yoldaş Mao'nun sadık ve kararlı takipçisi, Partimiz TKP/ML ve önderliğindeki Halk Ordusu TIKKO'nun emin ve kararlı adımlarla hazırlanan Halk Savaşı ile başa- racak-devrimi muzaffer kılacaktır.

1992'de parti güçlerinin birleşmesi sonrası 1993'te de Partinin, Olağanüstü Konferansı (O.K.) gerçekleştirilmiştir. Partimiz OK'sından MLM'nin zaferi ile çıkmıştır. Bugün daha güçlü, MLM'nin zaferi ile daha da anlaşıldı. Düşmanın yoğun saldırıları altında OK'nin başarı ile hem de MLM'nin başarısı ile sonuçlandır- ması onun güçlü olduğunun açık ifadesidir. Ona bu gücü veren MLM'nin muhteşem ideolojisidir. MLM, dünya halklarının tek umududur. Ülkemizde de OK'ından MLM'nin zaferiyle çıkan partimiz TKP/ML umut olmaya devam ediyor. Bu- gün devrimi sürdürmek ve sosyalizme ulaşma başarısına muktedir olan tek ide- oloji MLM ideolojisidir. Burada bir kez daha MLM zaferiyle çıkan Partimizin OK'nin selamlyoruz.

Günümüzde, ülkemiz ve benzeri ülke- lerde, özellikle de Peru'da güçlü ataklarla yükselişe geçmiş olan MLM rüzgarı, faşist diktatörlükleri korkutmakta ve onlar için büyük tehlike arz etmektedir. Bu korku on- lara daha da saldırganlaştırmakta ve ulusla- rarası anlaşmalarla beraber kendi yasaları- nı bile çiğneyecek kadar acze düşmüş ve pervasızlaştırmıştır. Bu saldırgan, işkencede öldürülmeler, sokak ve ev infazları (yargı- sız infazlar), kontr-gerilla cinayet ve katli-amları, son olarak da kontrgerillayı özel ordu adı altında resmileştirmeye ve milletve-killeri katletmeye kadar varmıştır. Ülkemizde TC'nin ordusu ile halkımıza karşı yürüttüğü kirlili savaşın bir boyutu da biz siyasi tutsaklara yansıyan saldırı ve baskı-lardır. Bu kirlili savaş ve katliamcı politika- ların aynısını hatta daha üst boyuttaki uy- gulamalarını Peru'da da izlemekteyiz. Kuş- kusuz Peru'da da daha üst perdede yaşama- sının nedeni PKP'nin yürütülmüş olduğu Halk Savaşı'nın ulaştığı boyuta bağlıdır. Peru'da yüzlerce komünist ve devrimcinin cezaevlerinde topluca imha etmelerinin uluslararası alandaki yankısı vahşetin bo-

yutunu gözler önüne sermiş, teşhir etmiştir. Yine köylülerin kontr-gerilla tarafından katledilerek PKP'ye maledilmeye çalışıl-ması Peru devletinin içreng ve çirkin yüzü- nü yeterince teşhir etmiştir. Peru devleti 1992'nin EYLÜL ayında başkent LİMA'da 3 MK üyesiyle toplantı halindeyken PKP'nin önderi Gonzalo yoldaşı yakala- mayı başarmıştır. Bunu büyük bir zafer olarak ilan edip PKP'ni çökerttiklerini, bitirdiklerini vs. söylemeden edemediler. Tam bir zafer havasına girmişlerdi. Efsa- neleşen Gonzalo artık ellerindeydi. İnsan-lık onuruna yakışmayacak bir biçimde O'nu aslan kafesini andıran kafesler arka- sında basına teşhir ettiler. Hayalleri Gon- zalo'ya pişmanlık getirmek, prestijini yı- karak halkı karamsarlığa ve inançsızlığa sürüklemektir. Ayrıca PKP içinde moral bozukluğu yaratıp, gelişen Halk Savaşı'nı bozguna uğratmaktı. Ama nafileydi; silah- ları ters tepti. Başkan Gonzalo kafesler ar- kasından yoldaşlarına ve ezilen halklara mesajlar vererek komünist kararlılık ve inancın manifestosunu beyan ediyordu. O, kafesler arkasından bile yoldaşlarına güç, halklara umut vermesini bilmiştir. Peru devleti bir şamar daha yemiştir. Fujimori, anayasasında idam olmadığı halde Başkan Gonzalo'yu idam etmek için harekete geç- ti. Ancak uluslararası demokratik kamu- oyunun yoğun tepkileri Fujimori'nin eme- line ulaşmasını engelledi. Uluslararası alanda, Başkan Gonzalo'nun hayatını ko- rumaya komiteleri oluşturuldu ve dünya de- mokratik kamuoyu Peru devletine yaptığı baskılarla Gonzalo'nun idamı geçici de ol- sa engellendi. Gonzalo'nun hayatını kur- tarmak için oluşturulan Acil Enternasyonel Komite hala faaliyetini sürdürmektedir. Çünkü faşist Peru devleti Gonzalo'yu idam etmek için fırsat kollamakta, anaya- sasını değiştirme çabasında ve hatta çeşitli komplolarla Gonzalo'yu katletmeyi plan- lamaktadır. Bugün bütün uğraşlara rağmen kendisinden haber alamamaktadır. Avu- katları dahi tutuklanmıştır. Gonzalo hak- kında bilinen; bir zindanda, yer altı hücre- sinde yalnız başına tecrid edilmiş olarak tu- tulduğudur. Hatta, "gerillalar Gonzalo'yu kaçırarakmış" yalanını yayarak Başkan Gonzalo'yu katletmek için komplolar ha- zırlamaktadırlar. Son gelişmelere göre si-

yasi tutsaklar belli cezaevlerine toplan- maktadırlar. Bunun yeni bir katliam yap- manın ön hazırlıkları olduğu anlaşılmakta- dır. Bu esas olarak Gonzalo'nun katledil- mesini hedeflemektedir.

Peru devleti bildirdi ki, ne Peru hal- kını ne de Gonzalo yalnız değildir. Böyle bir şeyin bedelinin ne kadar ağır olacağına bi- linmemelidir. Ve bu bedeli mutlaka ödeyece- ğinde düşünmelidir. Faşist-katliamcı Peru devleti, halkın kurtuluşu için kendini ada- yana Peru halkının önderine yönelik olası bir katliamı gerçekleştirdiğinde, başta Peru halkı olmak üzere, dünya halklarına hesap vermektен asla kurtulamayacaktır. Eli ka- na bulanmış Peru devleti, elini Peru halkı- nın kanından çekmeli, bütün katliam ve baskı yöntemlerini terketmelidir. Bütün demokratik kamuoyunu kapıda duran Gonzalo'nun katledilmesi tehlikesine karşı duyarlı olmaya çağırıyor, Gonzalo'nun ya- şamının korunması kampanyasına aktif ka- tılmasına ve mücadeleye emeye çağırıyoruz.

Değindenmeden geçemeyeceğimiz diğer bir tarihsel olayda Başkan Mao'nun 100. doğum yıldönümüdür. Mao'nun doğumu tarihsel bir olaydır, çünkü O, tarihi yazdı, halkların tarihinde önemli bir rol oynadı. O, halklara umut ışığı sağdı, kurtuluşları- na yol göstericilik yaptı. O, Marksizm-Le- ninizm'i geliştirdi, bir üst safhaya ulaştı- rdı. Marksizm-Leninizm hazinesine, günü- müz koşullarına cevap veren Maoizm'i ek- ledi. Sınıflar savaşını Komünist Parti- si'nde de yürüterek muhteşem bir devrim gerçekleştirecek bizlere Kültür Devrimi'ni hediye etti. Doğumunun 100. yılında dev- rimci coşkuyla selamlıyor, Maoizm bayra- ğını ülke burçlarına dikeceğimize söz veri- yor, and içiyoruz.

Ayrıca davamızda yargılanan ve yargı- lanma süreci içinde gerçekleştirilen bir öz- gürlük eylemiyle mücadelede ki yerini alan ve Tokat'ın Almus ilçesinde bir kar- kol baskınında 17 Eylül günü şehit düşen Baba Erdoğan yoldaşın ölümünün üçüncü yılında anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

-YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİ- GİNDEKİ TIKKO-TMLGB!
-YAŞASIN OLAĞANÜSTÜ PARTİ KON- FERANSIMIZ!
-YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

Liselerde mücadele gelişiyor

Esenyurt Lisesi'nde gerici-faşist baskılar

Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında yükselen mücadele ile beraber baskılar da artarak devam ediyor. Eğitimi gerici ve şoven olan ülkemiz okullarında, tüm baskılara rağmen mücadele artmaktadır. Demokratik Halk Liseleri mücadelesi günbegün ilerlerken gözaltılar, okuldan atmalar ve okullarda açılan soruşturmalara ile öğrenciler sindirilmeye çalışılmaktadır.

Bu öğrenim yılı da diğer öğrenim yılları gibi baskı ve soruşturmalara başladı. Ülkemizde gerici-faşist kurum ve insanların devlet tarafından desteklendiği, devlet gözetiminde insanların yaktığı bir dönemde bu tür baskıları da -son çırpınışları olarak görerek- normal karşılamak gerekir. Fakat buna karşılık öğrenci gençlik, mücadeleye karşısındaki düşmanı küçümsemeden, demokratik taleplerinde haklı olduğunun bilinciyle, özerk-demokratik lise mücadelesini daha da büyük bir istekle vermelidir. Bunun içinde Öğrenci Birlikleri'ne katılması ve örgütlü mücadele etmesi zorunlu-

luk haline gelmiştir.

Esenyurt Lisesi'de bu baskılardan kendisine düşen payı almaktadır. Lisemizde kitleselleşmeyi hedef aldığımız bir dönemde gerici-faşist öğretmenlerimizden Ali Barsboğa, okulda terör estirmeye devam etmektedir. Okul müdür yardımcılarında olan bu gerici-faşist, eğitimden hiçbir şey anlamayan, öğrencisine baskı uygulamaktan zevk alan bir anlayışa sahip olup, son günlerde sınıflara girerek öğrencileri tehdit etmektedir. Kız öğrencilere kendilerini okul saatleri haricinde okul kıyafetiyle gezerken görürse zührevi hastalıklar hastahanesine bekaret kontrolüne göndereceğini, erkek öğrencileri de Terörle Mücadele Şubesine teslim edeceğini söyleyerek korkutmaya çalışmaktadır. Ayrıca gerici-faşist öğrencilerle konuşup, onlarla ev toplantıları da yapmaktadır. Bu şekilde öğrencilerin bırakın okullarında rahat okumalarını -neyi ne kadar rahat okudukları da ayrı bir konu- okul dışında gezmelerini, arkadaşlarıyla bira-

raya gelerek tartışma, konuşma özgürlüklerini bile sınırlamaya çalışarak düzenin robotu haline getirmeye çalışmaktadır.

Yıllardan beri Esenyurt'ta bu adamdan herkes şikayetçi olduğu halde hangi güçle o okulda öğretmen olarak kaldığını kimse bilmemektedir. Ali Barsboğa'yı okulumuzda istemediğimizi çeşitli kereler dile getirdiğimiz halde hiçbir şey değişmemiştir. Diğer demokrat öğretmenlerimiz de bu faşist öğretmene söz geçirememektedirler. şu sıralarda da tehditlerine, öğrenci ailelerini okula çağırarak çocuklarına evde de baskı yapmalarını -söyleyerek devam etmektedir. Böyle bir insanın bir ruh doktoruna gitmesi gerekirken her gün derslere girmesi düzenin nasıl öğretmenleri istediğini bize göstermektedir. Kuşkusuz aynı zihniyete sahip öğrenciler yetiştirmek amacıyla böyle öğretmenler okulda tutulmaktadır. Girmiş olduğu din derslerinde, sürekli olarak yurtsever-demokrat öğrencileri ima ederek ağıza alınmayacak küfürler etmektedir.

Biz Esenyurt Lisesi öğrencileri olarak, okulumuzda bir süredir Öğren-

ci Birliği kurmaya çalışıyoruz. Bu çalışmalarımızı bazen tartışmalar ve ÖB içinde grupçu tartışmalar çıkmasına rağmen, tüm gayretimizle sürdürmekteyiz. Okulumuzdaki baskılar böyle bir birliği dayatırken, daha belli bir kitle tabanı üzerinde oturmuş bir çerdek oluşturmada bazı dar-grupçu arkadaşlar hemen "sol" eylemler ve yürüyüşler hayal etmekte, okulda yürüyüşler tertipleme önerileri getirmektedirler. Bu gibi yanlış anlayışları aşacağımıza sağlıklı bir çatı altında toplanacağımıza ve mücadeleyi geliştireceğimize inanıyoruz.

Öncelikle Esenyurt Lisesi öğrencilerini, Esenyurt'un emekçi halkını ve tüm devrimci-demokrat kurumları bu gerici-faşist eğitime ve onun ürünü olan gerici-faşist öğretmenlere karşı tavır almaya; okulumuzdaki öğrencileri ise Öğrenci Birliğinde örgütlü mücadeleye çağırıyoruz.

**-Yaşasın Demokratik Halk Liseleri Mücadelemiz!
-Gerici-Faşist Eğitime Son!
-Birlik, Mücadele, Zafer!**

Esenyurt Lisesi YDG

Mehmetçik Lisesi'nde idare-sivil faşist işbirliği

Liselerde gerici-faşist eğitime karşı örgütlenerek mücadele eden öğrencilerin sayısı gün geçtikçe artıyor. Bu durumdan tedirgin olan faşist okul yöneticilerinin öğrencileri okuldan atmaları yetmiyormuş gibi sivil faşistleri devrimci-demokrat öğrenciler üzerine saldırtmakta ve onları polislerle teslim etmekte tereddüt etmemektedirler.

İstanbul'un Sarıgazi ilçesi Mehmetçik Lisesi müdürü Hasan Epcim'in MHP'li olmasından dolayı ülkücü öğrenciler rahatça okula ateşli silah, sopa vb. araçlar sokabilmekte ve demokrat-devrimci öğrencileri tehdit etmektedirler. Bunlara ek olarak okul müdürü, öğrencilerin ülkücü olmaları için baskılar yapmaktadır.

Bu uygulamaları protesto etmek için yaklaşık 100 öğrenciyle, veliler okul bahçesinde toplanarak ve "Öğrenciye Kurşun Sıkılmaz", "İdare-Faşist İşbirliğine Son" şeklinde sloganlar attılar. Bu eylem sırasında ülküçülerin havaya tabanca ile sekiz el ateş etmesi ve buna askerlerin müdahale

etmemesi dikkat çekici bir nokta.

Velilerin kendisiyle görüşme taleplerini kabul etmeyen okul müdürü, ayrıca faşistlerin silah getirip okulda boy göstermesine ses çıkarmazken, bu eylemde jandarmaları okula çağırılmaktan da çekinmemiştir.

Okuldaki gelişmelerle ilgili açıklama yapan veliler, olayları şöyle açıkladılar: "Hasan Epcim iş başına geldiğinden beri okulda terör estirmektedir. Hatta daha kolay terör ortamı yaratmak için köy içinde bulunan okulu, askeri lojmanlara taşıtmıştır. Bunun yanında keyfi para toplamaktadır.

Kendilerini Ülkücü ve Müslüman Gençlik olarak tanıtan dışarıdan destekli öğrenciler, ateşli silah ve sopalarla dolaşmaktadır. Bizim Ocak ve Milli Gençlik Vakfı rozetlerini takarak sağa-sola sataşıp, tehditler savurmaktadırlar. Okul müdürü ve idaresinin de yakın desteği ile adeta okulun en yetkili kişileri pozlarında olan bu sözde öğrenciler, şimdiye kadar altı okul öğrencisini dövmüşlerdir. Kız

öğrencilere sarkıntılık ve laf atmalar, hergün karşılaşılan şeyler haline gelmiştir. Saldırılarını okul dışına da taşırmışlardır. Okul kantini, müdürün tekelindedir. Öğrencilerden sık sık para istenmektedir. Ayrıca hiç bir sosyal faaliyete izin verilmemektedir."

Olayların boyutlanması üzerine olay yerine gelen Sarı Gazi Milli Eğitim Müdürü Ziya Tayfur'un velilere dilekçe vermeleriyle sorunun çözüleceğini söylemesi üzerine veliler dilekçe vermeleri yanında pazartesi günü de çocuklarını okula göndermeyeceklerini bildirdiler.

Mehmetçik Lisesi'nde idare-sivil faşist işbirliğine öğrenciler sessiz kalmadı

Adana Erkek Lisesi'nde disiplin cezaları protesto edildi

Duyarlı, devrimci ve demokrat öğrencilerin idare tarafından sürekli disiplin cezaları ve okuldan atılmakla tehdit edilmesini protesto etmek için Adana Erkek Lisesi öğrencileri ve velileri okul bahçesinde bir açıklama yaptılar. Basın açıklamasında "1 Nisan günü hiç bir gerekçe gösterilmeden Erkek Lisesi Müdür Yardımcısı Mehmet Çalkamış'ın izniyle Serhat Tuncer ve Fatma Menteş, dersten çıkarılarak ve zor kullanılarak emniyete alındılar. Öğrencilerden Yusuf Akçay ise polisler tarafından, işkence öldürülen Remzi Basalak'ın mahkemesinde propaganda yaptığı gerekçesiyle

gözaltına alındı. Okul arkadaşımız Yusuf Akçay, işkence sonucu tüberküloz oldu. Hakkında Adana il sınırlarında okuyamaz kararı çıkarıldı. Okul idaresinin dayak, baskı ve gerici eğitim sistemini protesto ediyoruz" dediler.

Kartal Lisesi'nde baskılar

Kartal Lisesi, öğrencilere gözdağı verilerek açıldı. İlk günden okula girişte öğrencilere kimlik kontrolüyle başlayan uygulamalar, daha sonraki süreçte okul içinden ve dışından keyfi gözaltına alınmalarla devam etti. Okul kapısında, çıkışta arkadaşını beklemek, gözaltına alınmak için bir sebep olabilmektedir. İlk günlerde başlayan okul müdürünün tehditvari konuşma-

ları, daha sonra Milli İstihbarat Teşkilatı'nı öven konuşmalarıyla sürdü. Okul müdürü, artık her gün düzenli olarak konuşmalarında «Polis sizleri okulun bölgelerine -yakınlarına- yerleştirdikleri; kamera ve ses alıcı cihazlarıyla izliyor. Ne yapıyorsanız biz bunları biliyoruz. Kimlerin bunları yaptığında tespit ediyoruz» gibi sözleriyle polis-idare işbirliğini açıklan ifade etmektedir. Öyleki polis okul dışında "şüphelendiği" öğrencileri, tekme-tokak tartaklayarak idareye götürme cesaretini dahi bulabiliyor. Pazartesi günleri faşist-şoven törene katılmak istemeyen öğrenciler, geç kaldıkları için (Pazartesi günü geç kalan tüm öğrencilere de aynı uygulama yapılmaktadır) ya okula alınmamakta ya da

yarım gün yok sayılmaktadır.

Tüm bu baskılara rağmen Öğrenci Birlikleri'nde çalışmalarımızı aktif bir şekilde yürütmekteyiz. Bu seneki Öğrenci Birlikleri toplantılarının kısır tartışmalarla geçmemesi bir olumluluktur. Yeni Demokrat Gençlik olarak bir kez daha tekrarlıyoruz; Öğrenci Birlikleri liseli öğrenci gençliğin öz örgütleridir. Tüm öğrencileri Öğrenci Birlikleri'nde çalışmaya çağırıyoruz.

**-Kahrolsun Polis-İdare İşbirliği!
-Yaşasın Demokratik Halk Liseleri Mücadelemiz!**

Kartal Lisesi'nden YDG

NOT: Ayrıca okulun açılışında, liseli gençlikle ilgili YDG özel sayısı yaygın şekilde dağıtılmıştır.

Liseliler örgütlenin!

Gençlik hızlı gelişme gösteren, canlı, yeniliklere açık ve bakış açısı olarak geniştir. Etkisini ve varlığını sık sık ortaya koyan, hissettiren bir gençliği kelimelerle anlatmak biraz güç olacaktır elbet.

Etkisini ve varlığını en canlı şekilde gösteren gençlik, çeşitli sorunlarla beraber yaşamaktadır. Liseli, üniversiteli, işçi, köylü ve çalışan gençlik günümüz şartlarında sorunlar durumdadır. Liseli gençlikte, bu sorunlar çemberinde yuvarlanmaktadır. Liseli gençliğin sorunları yok diye nara savuran devlet büyükleri liseli gençleri, çeşitli kurumlar vasıtasıyla çemberleri altına alırlar.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası (AFC) ile gelişen toplumsal muhalefet bastırılınca, faşist dikta, toplumun kafa yapısını kendi sistemine uygun hale getirmeye yöneldi. Bunun en önemli adımı eğitim alanında atılarak üniversiteler YÖK cenderesine kondu. Yukarıdan aşağıya gerici ve faşist kadrolaşma ile politikalarını garanti altına alıp, devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever kadrolar tasfiye edildi. Üniversitenin kamuoyundaki yeri nedeniyle olup bitenler kolaylıkla görülürken, faşist-feodal-şoven eğitim politikasının çok daha üst boyutlarda uygulandığı, gerici ve faşist kadrolaşmanın doruğa tırmandığı ilk ve orta öğretim; özellikle liselerde çok fazla dikkat çekmedi. Din dersinin zorunlu kılındığı, açılan imam-hatip okullarının hadi hesabı olmadığı, milli tarih ve coğrafyaların yazıldığı bu dönemde 80

öncesinin sivil faşist kadroları önemli mevkilere getirildi. Tüm bunların sonucu olarak bugün liselerde bilimsel eğitimin kırıntısına rastlanmazken, kendisini Türk-islam sentezi olarak ifade eden gerici-faşist, feodal-şoven politika liseleride egemenliği altına almıştır. Türk irkının büyüklüğü, zorunlu cuma namazları, yurdun bölünmez bütünlüğü safsatalarıyla birlikte ilerici-devrimci unsurlar ayaklar altına alınmış, liseli gençliğin beyninin yıkılması doğrultusunda kullanılmaktadır.

Bu faşist uygulamalar kendisine, hayatın her alanında dayanak bulduğu gibi, zor kullanmayıda ihmal etmemektedirler. Gerici-faşist öğretmenler ruhsal bozukluklarının bir sonucu olan tahammülsüzlükleriyle öğrencileri bir yığın gerekeceği yaratıp, dövmede hiçbir sakınca görmeyerek bundan zevk almaktadırlar. Dayak atabilmek için geç kalmaktan, kazağının renginin kırmızı olması, spor ayakkabı giyilmesi, saçının uzun olması, okul dışına çıkılması, top oynanması, rozet takılması, müzik dinlenilmesi, kitap okunup, taşınması vb. nedenler vardır.

Bunula beraber din dersi öğretmenleri farklı derslerde girerek bu dersleri, kendi düşünceleri doğrultusunda işlemektedirler. Her türlü karşı çıkış, dayak-küfür ve not tehdidi ile bastırılıp tek tip robot insanlar yaratmaya çalışılıyor. Faşist öğretmenler bununla yetinmeyip öğrencileri kendi fikirleri doğrultusunda örgütlemeye çalışmakta, buna karşı duran devrimci-demokrat öğrencileri idareye bildirip, çeşitli cezalara maruz bırakmakta-

dırlar. Yatılı liselerde, yatılı öğrenciler mahkum muamelesi görüp, birçok ihtiyaçlarını karşılayamaz hale getirilmektedir. Cuma namazına gitmeyen, oruç tutmayan yatılı öğrenciler birçok haktan mahkum bırakılıp cephe alınmaktadır. Öğrenciler okul dışına çıkarılmayıp, pahalı ve sağlıksız kantin sömürüsüne tabii tutulmakta, çıkarılan ise cezalandırılmaktadır. Öğrencilerden türlü bahanelerle para toplayıp, ceplerini doldurmaktadırlar. Okul bahçesinde top oynayanların topunu keserek, zevklerine balta vurmaktadırlar.

Bunların dışında staj yapılan meslek liselerinde ise öğrenciler ağır bir sömürünün altına sokularak patrona devletine ucuz işgücü sağlanmaktadır. Liseli öğrenciler patronların sömürüsüne şimdiden hazırlandıkları gibi, çalıştıkları işyerlerinde temizlik, hamallık vb. işler yapmakta, bunun yanı sıra çoğu kez ustabaşlar tarafından dayak yiyebilmektedirler. Bunun karşılığında aldıkları ücret ise bir ayakkabı parası bile değildir.

Bugün, eğitimin işlevi, talebine göre insan yetiştirmek, yani düzenin sürdürücüsü, düşünemeyen, okumayan, yorumlamayan, tek tip, bencil, "benden sonra tufan" mantığıyla hareket eden insanlar yaratmaktadır. Konumu gereği eğitim anti-demokratik ve baskıcı uygulamalarla donanmıştır. Gerici kadrolaşma, fırsat eşitsizliği, sömürü, ulusal baskılar, kültür asimilasyonu ve dayak bunun en bariz örneklerinden sadece bir kaçı.

İçinde bulunduğumuz süreçte, bizlere düşen görev, sistemin mevcut halini bilen ve buna karşı çıkan ilerici-demokrat düşünce ve anlayışların birleşmesiyle oluşacak örgütlü mücadeleyi vermektir. Bu nedenle öncelikle sorunların farkında olan bilinçli öğrenciler, liseli öğrenci arkadaşlarına sorunları, baskıları ve nereden kaynaklandığını göstererek, onlara faşist düzenin, gerici, faşist, feodal, şoven eğitim politikasını teşhir etmelidirler. Üst sınıflardaki öğrenciler, alt sınıftaki öğrenci arkadaşların sorunlarına eğilerek sınıf ve okul örgütlenmesine gidilmeli ve diğer okullarla ilişkide bulunmalı, ortak hareket etme yoluna gitmeli, toplu olarak tiyatro, gezi, sinema, konser, gece vb. etkinliklere gidilmeli, karşılıklı kitap, kaset, dergi alış-verişi sağlanarak farklı ve fazla sayıda kitap okuyabilmenin şartları yaratılmalıdır. Ayrıca birlik, dayanışma ve ortak mücadelenin yararları diğer öğrencilerde gösterilerek en geniş kitleye ulaşılmalıdır. Tüm bunlarla beraber, yasal dernekleşme zorlanmalı ve bu feli olarak hayata geçirilmeli, baskılara karşı tavır almalı, kitleyi ayağa kaldırmalı, mücadelede dar grupçuluğa, yığınlaşmaya düşmemeli, sorunlar karşısında mücadele etme inancına ulaşılmalıdır.

Örgütlü mücadele sağlam birliklik zemini üzerinde yükselecek ve programlı bir şekilde liselerdeki devrimci mücadeleye önderlik edecektir.

-YAŞASIN DEMOKRATİK HALK LİSELERİ!

-KAHROLSUN FAŞİST-FEODAL-ŞOVEN EĞİTİM SİSTEMİ!

-FİRSAT EŞİTSİZLİĞİNE SON!

-PARALI EĞİTİME HAYIR!

-STAJ SÖMÜRÜSÜNE HAYIR!

Tuzla Lisesi YDG

İnsa Lisesi Öğrenci Birliği "faşist disiplin yönetmeliği" konulu bir panel düzenledi

16 Ekim Cumartesi günü SHP Avcılar İlçe binasında İnsa Lisesi Öğrenci Birliği bir panel düzenledi. Panelin amacı faşist disiplin yönetmeliğini teşhir etmektir. Panel konuşmacı olarak İnsa Lisesi Öğrenci Birliği'nden iki, Süleyman Nazif Lisesi Öğrenci Birliği'nden bir öğrenci ve Eğitim-Sen'li bir öğretmen katıldı.

Panel, yönetici öğrencinin kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada İnsa-Lisesi Öğrenci Birliği'nin geçen sene başlatmış olduğu ve disiplin yönetmeliğini teşhir eden kampanyadan söz edildi. Bu sene de kampanyayı çeşitli etkinliklerle devam ettireceklerini vurguladı. Daha sonra sözü ilk konuşmacı arkadaş aldı. Arkadaş disiplin yönetmeliğinin öğrencileri nasıl ve neden baskı altında tuttuğuna dikkatleri çekerek, disiplin yönetmeliğinin nasıl olması gerektiğini açıkladı.

Diğer konuşmacı ise, hiç bir kanıt ve ispat yokken okulda bildiri dağıttığı iddiasıyla, 28 öğrenciyle birlikte sorguya çekilen, daha sonra polis tarafından gözaltına alınan ve üst disiplin kuruluna verilen Süleyman Nazif Lisesi'nden bir arkadaş. Öncelikle olayın nasıl geliştiğini anlatan arkadaş, daha sonra disiplin yönetmeliğinin birkaç maddesi üzerinde durdu. Bu maddelerin öğrencilerin en çok tuzağa düştüğü

maddeler olduğunu vurguladı. Konuşmasının sonunda tüm dinleyicileri mücadeleye davet ederek sözü Eğitim-Sen'li öğretmene bıraktı.

Öğretmen arkadaş, böyle bir disiplin yönetmeliğine neden ihtiyaç duyulduğunu açıklayarak, disiplin yönetmeliğindeki maddelerin çok çelişkili olduğunu belirtti. Hatta bu maddelere göre de Milli Eğitim Bakanlığı'nın şimdiki kadar çoktan tasitknameyle uzaklaştırılması gerektiğini gözler önüne serdi. Ayrıca konuşmacı öğretmen, iflas etmiş eğitim sisteminin makyaj değiştirilmiş bir yüzü olan kredili sisteme de değinerek, bu sistemin sadece bir aldatmaca olduğunu, oy kaygısıyla ortaya atıldığını söyledi.

Son konuşmacı olan liseli arkadaş da öğrenci olarak öneri ve taleplerini dile getirdi. Bu isteklerin mutlaka yerine getirilmesi gerektiğini dile getirerek konuşmasını bitirdi.

Panel, soru-cevap şeklinde devam etti. Dinleyicilerden bir öğrenci, son günlerde polislin okullara girdiğini, birçok lisenin gözaltına alındığını, Necdet Menzir'in liselilerle ilgili son açıklamalarını hatırlattı ve bunlara karşı neler yapılabileceğini sordu. Panelist arkadaşlar, bunun önceden hazırlanmış bir senaryo olduğunu, egemen güçlerin liselilerin yükselen mücadelesini bas-

tırmak istediklerini, çünkü liselilerin geçen yılki hatalardan ders çıkararak bu yıl büyük atılımlar yapmayı amaçladıklarını belirttiler. Bu yıldırma politikalarına karşı da tek tek liseler değil de ulaşılabilen tüm liselerle ortak kararlar çerçevesinde eylemlilikler yapılması gerektiğini söylediler. Ayrıca dar grupçu anlayışlara karşı dikkatli olunması gerektiği ve bu seneki eylemliliklerde bu yanlış zihniyetlerin kendilerini düzleteceklerini umduklarını da belirttiler. Ayrıca Öğrenci Birlikleri'nin genişleyememesinin nedenleri de tartışıldı.

Panel yaklaşık elli kişilik bir katılım oldu. Dinleyicilerin arasında velilerinde oluşu sevindirici bir durumdu. Duvarca; "Faşist-Gerici Disiplin Yönetmeliğine Hayır", "Kahrolsun Gerici-Şoven Eğitim Sistemi", "Yaşasın Öğrenci Birlikleri", "Kışla Değil Okul İstiyoruz", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz", "Polis-İdare İşbirliğine Son" yazılı dövizler dikkat çekiciydi.

Bu panel İnsa Lisesi Öğrenci Birliği'nin ilk paneli olduğu için eksiklikler ve hatalar elbette olacaktır. Bu eksiklikler ve hatalar ileriki aşamalarda zamanla giderilebilir. Önemli olan bu tür faaliyetlere ara vermeden devam ettirmektir.

İnsa Lisesi YDG

Öğrenci Birlikleri baskılar karşısında sessiz kalmıyor!

28 Eylül günü Kocasinan, İnsa ve Süleyman Nazif Lisesi Öğrenci Birlikleri Ankara'da alternatif açılış yaparken öğrencilerin tutuklanmasını protesto etmek için Özgür Gündem gazetesinin önünde bir basın açıklaması yaptılar. On kişilik bir grupta yapılan basın açıklamasında öğrenciler çeşitli dövizler açarak istemlerini haykırdılar. Basın açıklamasını aynen yayınlıyoruz.

Basına ve kamuoyuna
Bizler Kocasinan, İnsa ve Süleyman Nazif Lisesi Öğrenci Birlikleri olarak, Ankara'da alternatif açılış yapan öğrencilerin okul idaresi tarafından polise verilmesi ve tutuklanmalarını kinamak için buradayız.

Düzen, okul açılışlarını, Türk milliyetçiliğiyle geçirtirmeye alışmış bir biçimde öğrencilerin sorunları ve istemlerini dile getirmekten özenle kaçınmaktadır.

Gün; liselilerin sorunlarına sahip çıkma günüdür. Gün; örgütsüzlüğe karşı mücadele etme, liselilerin haklarını arama günüdür. Burjuvazi, en haklı istemlerimizi haykırduğumuzda, polislerle, işkenceyle, cezaevleriyle karşımıza çıkıyor. Ankara'da da aynıysa yaşadık. Öğrenciler, davul-zurna çalıp, sorunlarını ortaya koydular. Verilen cevap zindan oldu.

Bizler, Kocasinan, İnsa ve Süleyman Nazif Lisesi Öğrenci Birlikleri olarak, liselilere çağırız sudur; tutuklu öğrencilerle sahiplenelim. Onların sorunları bizim sorunlarımız. Dün Ankara'da yaşadık, bugün bizde de aynı şey yaşanabilir.

Öğrenci direnişiyle sınıfını geçer. Herpinizi direnmeye ve duyarlı olmaya çağırıyoruz. Özgür, bilimsel ve eşit bir eğitim için omuz-omuzla ileri!

Süleyman Nazif Lisesi YDG:

“Gençlik sizin için her zaman korkulu bir rüya olacaktır”

Gerici, faşist, feodal ve şoven eğitim sistemi 93-94 öğretim yılının başlamasıyla gerçek yüzünü göstermede fazla gecikmedi. Öğretim yılının başında olmamıza rağmen çeşitli olaylardan ötürü bir çok öğrenci disiplin cezaları aldı, okuldan atıldı ve polis tarafından gözaltına alındı. Ülkemizde sürmekte olan özgürlük mücadelesi karşısında şaşırın, ne yapacağımı bilemeyen faşist TC, devrimci mücadelede her zaman önemli bir rol üstlenen gençliği susturmak için özel önlemler almaktadır. Özellikle öğrenci gençlik onlar için korkulu bir rüyadır.

Gerici eğitim sistemi öğrenci gençliği susturabilmek, robotlaştırabilmek için eğitimin içeriğini, gerici, şoven, feodal unsurlarla doldurmuşlardır. Eğitimde bilimsel sayılabilecek tek bir şey yoktur. Egemenler için eğitim, sömürünün ve egemenliğin bir aracıdır.

Bilimsel tek bir yönün olmadığı, gericiliğin, şovenizmin ölçsüz olduğu bir eğitim sistemine karşı öğrenci gençliğin sessiz kalması beklenemez.

İşte bu doğrultuda öğrenci gençliğin giriştiği her türlü ilerici hareketler disiplini cezaları ile, polis baskısı ile, susturulmaya çalışılmaktadır.

Bunun en yakın örneği 27 Eylül tarihinde Süleyman Nazif Lisesi'nde yaşanmıştır. Yukarıda belirtilen tarihte saat 12.50 civarında Süleyman Nazif Lisesi'nde, Yeni Demokrat Gençlik Dergisi'nin, liselerin açılması ile ilgili çıkarttığı ve yasal olan özel sayılardan, okulun camından bir miktar atılır. Bunun üzerine birden okulun tüm kapıları kapatılır ve okulun içinde kalan 29 öğrenci okul yönetimi tarafından gözaltına alınır. Bu öğrenciler daha sonra okul kütüphanesine çıkarılarak çantaları aranır.

Öğretmenler, öğrencilerin kendilerine ne olduğunu sormaları üzerine, okulda bildiri atıldığını ve bu bildiriye o sırada okulda bulunan öğrencilerden bir veya birkaç kişinin atmış olabileceğini, atan kişilerin ortaya çıkarılmadığı taktirde bu 29 öğrencinin okuldan atılacağını yanıtını vermişler ve öğrencileri korkutarak ifade ver-

meye zorlamışlardır. Fakat öğrenciler sözlü ifade vermeyince, bütün öğrencilerin yazılı ifadeleri alınmıştır. İfadeden sonra terör estirici bir konuşma yapılır ve öğrenciler serbest bırakılır. Sonraki günlerde bu 29 öğrenci okul disiplin kurulu tarafından teker teker sorguya çekilerek zorla -yanlış ya da doğru- ifade verdirilmeye çalışılır. Bu süreçte bildirinin atıldığı günden bir gün sonra okuldaki devrimci demokrat öğrencilerin adresleri okuldan alınarak evleri polis tarafından basılır ve dört kişi Avcılar Polis Karakolu'nda gözaltına alınır. Bir arkadaşta, sivil polisler tarafından sokak ortasında hırpalanarak tehdit edilmiştir. Karakolda'da bu öğrencilerden ifade alınmaya çalışılır.

Yapılan bütün soruşturma ve baskılardan sonra bu 29 öğrenciden 28'i kınama cezası almış, bir öğrenci ise okuldan tastikname verilerek uzaklaştırılması talebiyle il disiplin kuruluna sevk edilmiştir. Ayrıca bu arkadaşın durumunu, polis hergün gelerek okul idaresine sormakta ve ceza almasını

beklemektedir.

Bu en taze örnek(!), eğitim sisteminin ve bu eğitim sistemini istedikleri doğrultuda yönlendiren beylerin, öğrenci gençliğin en küçük demokratik hareketlerine bile ne kadar tahammülsüz olduklarını göstermektedir.

Bu örnek, faşist ve şoven eğitim sistemimizin en güzel açıklayıcısıdır. Bu düzen sahiplerinin öğrenci gençlikten ne kadar korktuğunun en güzel örneğidir. Ama siz beyler şunu bilmelisiniz ki; bu tür uygulamalarla gençlik susturulamadı ve susturulamaya- caktır.

Kuş tüyünden yataklarımızda artık rahat yatamayacaksınız. Gençlik sizin için her zaman korkulu bir rüya olmayı devam edecektir. Şimdi artık o rüyayın sonlarına yaklaşıyoruz.

**-Kahrolsun Faşist-Şoven-
Feodal Eğitim Sistemi!
-Yaşasın Öğrenci Birlikleri!**

Süleyman Nazif Lisesi YDG

Konya Gazi Lisesi YDG;

“Süreçten dersler çıkararak, ilerleme yolundayız”

1993-94 öğretim yılı başladı. Bu öğretim yılının da diğerleri gibi olacağına inanıyoruz. Okul içinde faşist kadrolaşma, polis-idare işbirliği, devrimci-demokrat öğrenciler üzerindeki tehditler, tüm öğrenciler üzerindeki din, dayak, not baskıları her zamanki gibi devam etmektedir. Devam da edecektir.

Bu baskıların kaynağı faşist-feodal düzendir. Ve sistem her kurumuna olduğu gibi eğitim sistemine de damgasını vurmuştur.

Henüz yeni olgunlaşan beyinler, Kemalizm ile köreltilmekte, ezberci bir eğitimle araştırmayan, sorgulamayan beyinler yaratılmaktadır.

Bu baskılar, diğer liselerde olduğu gibi, Konya Gazi Lisesi'nde de yaşanmaktadır.

Geçmiş yıllarda dar grupçu anlayışa sahip LDG (Liseli Devrimci

Gençlik), polis-idare işbirliğine yenik düşmüştü. LDG'nin başarısızlığın incelensek:

Öncelikle dar grupçu kafa, diğer anlayışlarla birarada bulunma, kitleye açılma perspektifinden yoksun olduğu için kitleleşemedi.

İkinci neden ise bu hareketin siyasi hattıdır. Bizce esas neden budur ve diğer sorunların da kaynağıdır. Mantık ve teoriye önem vermeyen, olaylara dar pratik ve heyecanla yaklaşmaktaydı. Bu, kitleleşememenin ve alınan yenilginin önemli bir nedenidir.

Somutlarsak:

LDG, bir dergi çıkarmak istemiştir. Kadrosunu oluşturur, isim listesini çıkarır ve emniyete gider. Derginin yayınlanmasına izin verilmez. Fakat isimler emniyete kalır. Aradan biraz zaman geçer. Okulda LDG yazılama yapar. Bunun üzerine polisler, ellerin-

deki isim listeleriyle bir çok kişiyi gözaltına alır. Sonuçta LDG dağılır. Bu olay, bu yapının ne kadar zayıf temeller üzerine oturduğunu göstermiştir.

İşte böyle bir geçmişini olan Gazi Lisesi, yeni bir oluşum içindedir. Biz Gazi Lisesi YDG olarak, bu süreçten gerekli dersleri çıkarttık. Yaklaşık bir yıldır süren faaliyetlerimizde, gençliği yalnız pratik alanda değil, ideolojik ve siyasi olarak da ilerletme perspektifinde olduk.

Kitleleşme artık yeni bir boyut kazanmalıdır. Bu da öz örgütlülüğümüz olan Öğrenci Birliği'dir. Bu oluşumu başlatmaktaki hedeflerimiz:

Öncelikle halk gençliğini bu çatıda örgütleme ve birleştirme amacıdır. İkincisi, Demokratik Halk Liseleri yolunda mücadelenin bir mevzisi olmasıdır.

Genelde emperyalizme, feodaliz-

me, özelde polis-idare işbirliğine, faşist kadrolaşmaya ve okul içi her türlü baskıya karşı tüm demokrat öğrenciler olarak duyarlı olmalıyız.

Çünkü hiçbir hak egemenler tarafından verilmemiştir. Ve biz karşı koymadıkça baskılar artarak devam edecektir.

Çünkü biz biliyoruz ki, eğitim sistemi mücadelemizle gelişecek ve Demokratik Halk Devrimi ile dönüştürülecektir.

Bunun bilinciyle:

**-Demokratik Halk Liseleri İçin
Mücadeleyi Yükselt!
-Öz Örgütlülüğün Öğrenci Birliklerine Katıl!
-Unutma: BİZ GENCİZ; GELECEK
ELLERİMİZDEDİR!**

Konya Gazi Lisesi YDG

Demokratik Haklar Derneği kapatıldı

Dernekler masasına bağlı bir grup sivil polislerin baskınına uğrayan Demokratik Haklar Derneği gerekçesiz bir gerekçeyle kapatıldı. Dernekte bulunan bir YDG okurunun bildirdiğine göre olay şöyle gelişti:

“14/10/93 günü derneğe baskın düzenleyen polisler içeride bulunanların üzerini sıkı bir aramadan geçirdiler. Yaptıkları aramada kendilerinin suç sayılacak herhangi bir şeyi bulamayınca küfür ve tehditler savurmaya başladılar. Yapılan tehditlerden biri polislerin gerçek niyetini ortaya koyması açısından bir hayli ilginçti. “Söyleyin bu tür derneklere daha çok insan gelsin. Biz kaybedecek adam arıyoruz. Onları başka yerde bulacağız. İşte bu tür yerler işimize yarıyor” diyen bir polis kendi işlerinin ne olduğunu kendi ağzıyla anlatıyordu. Daha sonra içeride bu-

lunanları dışarı çıkarıp dernek kapısına mühürünü astıktan sonra dernek başkanı Hasan Erdem ve dernekte misafir olarak bulunan Zeynel Çiçek'i gözaltına aldılar”.

Daha sonra edindiğimiz bilgilere göre derneğin kuruluş tüzüğündeki bir maddenin gerekçe gösterilerek derneğin kapatıldığını öğrendik. Kapatmaya neden olan söz konusu tüzük maddesi “Demokratik hakların kullanılmasına engel teşkil eden anayasanın, yasaların ve kanunların değiştirilmesine yönelik faaliyetlerde bulunup kamuoyu oluşturmak” ifadesinin geçtiği maddeydi.

Meclis Başkanını bile Anayasa'nın değiştirilmesi gerektiği yönündeki açıklamaları göz önüne alındığında gerekçenin ne kadar mantık dışı ve keyfi olduğu açıkça görülecektir.

Ajanlık teklifleri sökmeyecek

Üniversitelerin açtığı günlerde polis-jandarma-özel güvenlik birimleri ile okullarda boy göstererek, korku vermeye çalışan devletin kolluk güçleri, bunlarla da yetinmeyerek, hiç bir gerekçe göstermeden öğrencileri gözaltına alıp işkence yapıyor ve ajanlık yapması için tehditler savuruyor.

Bu öğrencilerden biri de ODTÜ öğrencisi Emine Dalbak. Emine Dalbak, Yeni Demokrat Gençlik Dergisi okuduğu ve bunun yasadışı olduğu gibi uydurma ve zorlama bir gerekçeyle 7 Eylül günü gözaltına alınarak işkence yapıyor ve ajanlık yapması için zorlanıyor. Ajanlık teklifini kabul etmeyen Emine Dalbak'a düşünmesi söylenerek bir gün sonra bırakılıyor, ancak 9 Eylül günü saat 14.00'da Abidinpaşa'daki evinin yakınındaki caminin önüne gelmesi söyleniyor.

Aynı şeyler İstanbul Üniversitesi öğrencisi Cengiz Urkal'ın başına da geliyor. 8 Ekim cuma günü Koca Mustafa Paşa'daki evinin önünden sivil polislerce alınıyor. Kazlıçeşme sahiline götürülerek ajanlığa zorlanıyor ve düşünmesi için 12 Ekim'e kadar zaman tanınıyor.

Bu tür baskılar, yurtsever ve devrimci üniversite öğrencilerinin karşılaştığı günlük olaylar haline gelmiştir. Kokuşmuş düzenlerinin çürüdüğünü ve yıkılmak zorunda olduğunu farkeden egemenler, üniversitelerde verilen devrimci mücadeleyi yıpratmak için, bu sinsi oyunlara başvuruyorlar. Ancak bilmelidirler ki, halkın bağrımdan çıkmış, onlar adına ve onlarla birlikte yeniyi, güzeli inşa etmek için mücadele eden devrimciler hiçbir zaman onların bu oyunlarına alet olmayacaklardır.

Tekstil işçileri

Tüketime yönelik montaj sanayiinin tipik bir yansıması olarak "Merter Sanayi Sitesi"ni genelde küçük ve orta ölçekli işletmeler oluşturur. Bu bağlamda ucuz emek kategorisine giren kadın, çocuk ve genç işçilerin emeklerinden yararlanılır.

Bölgenin genel durumunun algılanabilmesi için istatistiksel değerler vermek sanırız daha yararlı olacaktır.

Merter Keresteciler Sanayi Sitesi yaklaşık olarak 70-80 bin kişinin çalıştığı, 500-600 işletmeden oluşur. Bu işletmelerden küçük bir bölümü 100-300 kişinin çalıştığı orta ölçekli ve büyük bir bölümü 15-20 kişinin çalıştığı küçük ölçekli işletmelerdir.

Sitedeki en büyük işletmelerden tespit edebildiklerimiz şunlardır: En büyük şirketi Şahinler Holding oluşturuyor. Bu firmanın belirleyebildiğimiz kadarıyla 18 ayrı işyeri var ve bunların hepsi de bu bölgede bulunmaktadır. Bunlardan bir kısmı; 250 kişinin çalıştığı Beyko, 100 kişinin çalıştığı Beyteks, 150 kişinin çalıştığı Mega, 70 kişinin çalıştığı Beybo, 100 kişinin çalıştığı Akkanat adlı firmalardır.

Bu şirketlerin dışında belirleyebildiklerimizden diğerleri ise, 200 kişinin çalıştığı Eşta, 250 kişinin çalıştığı Görüm, 70 kişinin çalıştığı Nodin, 300 kişinin çalıştığı İmteks, 250 kişinin çalıştığı Afşin, 200 kişinin çalıştığı Gisa ve İnter (bu iki firma birbirine bağlı olarak çalışıyor), 100 kişinin çalıştığı Sera Tekstil, 70 kişinin çalıştığı Kamer Giyim, 70 kişinin çalıştığı Aileks, 50 kişinin çalıştığı Renk Giyim, 50 kişinin çalıştığı Mangan, 60 kişinin çalıştığı Eser Sport Giyim, 80 kişinin çalıştığı Erenler.

Bunun dışında Merter Keresteciler Sitesi'ne yakın semtlerde siteye fason olarak iş yapan ve hemen hemen tamamını küçük işletmelerin (15-20 kişinin çalıştığı) oluşturduğu birçok işyeri de vardır (Şu an için bu işletmeler hakkında istatistiksel bilgiler yoktur).

Bu veriler ışığında bölgeyi daha yakından inceleyecek olursak, aşağıdaki gibi bir tablo karşımıza çıkar:

Bölgede çalışan işçilerin çok büyük bir bölümü oldukça elverişsiz şartlar altında, yoğun bir iş temposu ile çok düşük ücretler karşılığında çalışmaktadırlar. Günde 11 ile 15 saat arası yoğun bir iş temposu ile çalışan işçiler, patron tarafından hemen hergün zorunlu olarak mesaiye bırakılıyorlar. Üstelik mesai ücretleri bazı yerlerde hiç zamlı verilmeyen, bazı yerlerde ise %50 zamla ödeniyor. Oysa mesailer kalmanın, işçinin kendi inisiyatifinde olması ve %100 zamlı ödemesi gerekir. Bunun dışında Cumartesi günleri de çalıştırılır ve milli bayramlarda işçiler zorunlu mesaiye bırakılırlar. (Dini bayramlarda ise haik içinde oturmuş ve gelenekleşmiş bir yapısı olduğu için bu durum sözkonusu olmaz).

Bölgedeki işyerlerinin çok büyük bir bölümünde işçiler sigortasız olarak çalıştırılırlar. Bir bölümünde ise göstermelik, ödenmeyen sigortalar ya da ayın çok küçük bir bölümünde sigortalı gösterilirler (Ayda 5 ya da 10 gün gibi).

Orta ölçekli işletmelerin bir bölümünde sigorta olsa da, işçiler daha önce bahsettiğimiz gibi ayın küçük bir bölümünde sigortalı gösterilirler. Orta ölçekli işletmelere girmek de oldukça zordur. Bu işletmelere girenler de, erkeğe askerliğini yapıp yapmadığı, ikametgahı ve benzeri (çoğu zaman bunlar işyeri tarafından kontrol edilir) işlemlere tâbi tutulmaktadırlar. Bayanlarda da işverenler genellikle 14-15 yaş arası başvuranları tercih etmektedir. Bunun nedeni bunların bu yaş sınırından dolayı evlilik, doğum ve benzeri gibi izin alma durumlarının olmamasıdır.

Ayrıca bu işletmelerin çoğunda patronun yardakçısı konumunda olan insanlar vardır. Bu insanlar işçilerin hakkında olan düzenli bilgiler verirler, dolayısıyla gelişen haksızlıklara karşı işçileri kimin yönlendirdiği vs. çok çabuk öğrenilir ve bu işçiler isten atılırlar. Patrona yakın olan bu insanların dışında sigortası tam gösterilen ve ödenen hemen hiç kimsenin yok gibidir. Bunun dışında patron hiçbir gerekçe göstermeden işçiyi isten atma hakkına da sahiptir. (Çok büyük bir bölümünde istisnalar hariç zaminat da ödenmez). Bu işleyiş biçimini denetleyebileceği, ya da patronun bunun hesabını soracak bir kanun ya da kuruluş yoktur. (Aslında kanun vardır ancak uygulanmaz).

Sağlık konusu ise Merter işçisi için başlıbaşına bir derttir. Havalandırması olmayan, lavabo, banyo gibi temizlik araçlarının dahi yeterli miktarda bulunmadığı, yazın suların kesik olduğu (çoğu zaman kesiktir) su ihtiyacının karşılanmadığı, kişinin ise ısınmak için soba veya kaloriferin (çoğu zaman her ikisi de yoktur) olmadığı bir çalışma ortamı vardır. Yemekler ise tablodot usulü olduğu için bu konuda fazla söz söylemeye sanırız gerek yoktur. (zorunlu mesailerde pek çok işletmede işçiyeye yemek verilmemektedir).

Servis çoğu işletmede yoktur. Olanların çok büyük bir bölümünde ise işçiler, mal taşınan üstü kapalı kamyonetlerle evlerine, çoğu zaman da merkezi yerlere bırakılırlar.

Merter işçisinin oldukça büyük bir bölümü, gerek işverenin işçiyeye sormadan işten atma yetkisi, gerek işçilerin büyük bir bölümünün genç olmalarından dolayı, yetişkinler kadar sorumluluk taşımamaları ve gerekse çalıştıkları işyerinden beklemedikleri bulamadıklarından dolayı (çünkü işçilerin hemen hepsi daha büyük bir işleme girmek, ücret açısından tatmin edici bir ücret almak, SSK hakkına sahip olmak, kısacası daha iyi bir ücretle, daha iyi koşullar altında çalışmak isterler. Ancak bu hemen hemen hiçbir zaman olmayacak bir istektir) sık sık iş değiştirirler.

Merter'de çalışan işçilerin durumlarına kısaca bakacak olursak; 1. Gerici, 2. Gerici propagandanın etkisinde kalanlar, 3. Duyarsız kesim, 4. Demokrat, 5. Devrimciler olarak sınıflandırabiliriz.

1. Gerici Kesim: Direk patron adına çalışan ihbarcılar ile bilinçli ve örgütlü faaliyet yürüten faşistler, bu kesimi oluşturmaktadır.

2. Gerici propagandanın etkisinde kalan kesim: Devrimci faaliyetin oldukça zayıf olduğu Merter'de gerici, seriatçı kesimler işçi gençliğinin bir bölümünü Cuma namazlarında toplanarak örgütleme imkanına sahip oluyorlar (Bu gruba giren ve diğer girmeyen kesimdeki insanların çok büyük bir bölümü ailelerinin de vermiş olduğu din ve ahlak kültürüyle -bu insanlarla ilgilenilmediği durumlarda- bu grubun potansiyel adaylarıdır). Zaten TC'de lümpen, yoz, arabesk kültürün başıboşluğundan bunalmaya giren işçi gençliği Osmanlı'dan devraldığı 12 Eylül 1980'den sonra iyice güçlendirdiği, kendi istediği biçimde şekillendirdiği, gerici, yoz kültürü alternatif olarak göstermektedir. Devletin kol kuvvetleri de bu örgütlenmeye göz yummakta ve ülkenin her yerinde olduğu gibi Merter Keresteciler Sitesi'nde de bu tür faaliyetlere ağıttan izin vermekte ve bizzat desteklemektedir. Ancak bu gruba giren insanlar kazanılamayacak insanlar değildiler ve ilgilendikleri değişebilmektedirler (bunun örnekleri vardır).

3. Duyarsız Kesim: Düzenli var etmeye çalıştığı gençlik tiplmesi bu kesim üzerinde oldukça etkili olmakta ve tam istenilen kişiliği taşımaktadırlar. Bölgesindeki sorunlar bir yana kendi iş yerlerinde olan ve kendilerini ilgilendiren sorunları dahi sahiplenmemektedirler. İşyerinde sürekli olarak arabesk müzik dinlerler ve kelimenin tam anlamıyla arabesk yaşarlar. Düzenin çarpıklığını tam olarak bilmemekle birlikte, kısmi olarak bu sorunları kavrarlar da. Ancak yaşam biçimleri gereği birşey yapmazlar.

4. Demokrat Kesim: Sayıları oldukça azdır. Sorunları diğer iki gruptan daha iyi kavrarlar, ancak çözüm yöntemini bilmedikleri için pek birşey yapamazlar (Bu gruba girenlerin çok büyük bir bölümü ailelerinden, yakın çevrelerinden ya da akrabalarından devrimci insanların olması nedeniyle etkilenmişlerdir).

Bu insanların çoğu, sınıf içinde kendiliğinden bilinç olarak tanımladığımız "Sendikal bilince" dahi sahip değillerdir. Öyle ki demokrat kitleye dahil ettiğimiz insanlar içerisinde bile sendikal mücadeleyi yasadığı örgütleri "bulamak" olarak algılayıp kenetlenirler. Böyle düşüncelerine temel etkenler ise daha önce söylediğimiz gibi faşist TC'nin uyguladığı sendirne politikası, işverenden çekinme ve kendilerini devrimci olarak niteleyen insan ve anlayışların daha önce bölgede yaptıkları çalışmalarda düştükleri hatalardır. Ancak buldukları bölgedeki yoğun sınıfsal gelişikden ötürü örgütlenmeye açık bir yanları vardır (Genç olmaları ve olayları çabuk kavrayabilmeleri nedeniyle).

Bu kadar olumsuzluğa rağmen nadir de olsa seslerini duyurmaya çalıştıkları eylemlilikleri de olmuş, ancak sitenin küçük atölyelerden oluşması, işçilerin genelinin sorunlara duyarsız olmaları nedeniyle eylemlilikleri çoğunlukla kendi iş yerleriyle sınırlı kalmakta ve boğulup gitmektedir. Örnek: Bankoteks işçilerinin ziyaret öncesi işyerinin nerede olduğunu öğrenmek ve insanlarla konuşmak için gittiğimizde (Bankoteks işçilerinin eylemlilikleri, site içinde toplu yürüyüş, açık grevi vb. gibi ses getirecek eylemler olduğu halde) bir-iki sokak önce sormama rağmen işyerini kimse bilmiyordu.

5. Devrimci Kesim: Sorunların çözümünün bu düzenle sağlanamayacağı bilincine erişmiş çoğu örgütlü olan bu kesim bu alandaki işçilerin küçük bir azınlığından oluşmaktadır.

Bölgeyi anlatırken, burada faaliyet yürüten ve daha önce yürütmüş olan sendikalarından bahsetmek gerekir. Çünkü sonuç itibarıyla sendikaların işçilerin varolan sorunlarını çözmek ve sınıf bilinci vermektense ne kadar uzak olduklarını bir kez daha ortaya çıkaracaktır. Merter Sanayi Sitesi '80'li yıllarda yeni yeni oluşmaya başladığından dolayı egemen sınıfların yazış-

tırma ve depolizasyon bombardımanlarının en yoğun yaşandığı yıllara denk düşmüştür.

O yıllarda varolan ve '80'den sonra da kapatılmayan Türk-İş sendikasının sınıfı örgütlemek gibi bir derdi olmadığından '92'de tüzel kişiliğini yeniden kazanan DİSK'in de baraj aşmak gibi bir sorunu olduğundan, Merter'de örgütlenme çalışmasına girmemişlerdir. DİSK diğer bazı bölgelerde Türk-İş'ten daha olumlu gibi görünen bir takım davranışlara girmiş olsa da bu onun sınıf sendikası olduğunu ya da Türk-İş'ten daha iyi olduğunu göstermez. DİSK'in bu tutumu Türk-İş'ten daha iyi görünerek işçi sınıfı içerisinde taban bulabilme kaygısındanır. Nitekim DİSK birçok iş kolunda sendika barajını aştıktan sonra da 12 Eylül öncesi olan sınıf düşmanı tutumlarını devam ettirmiştir. Son günlerde tekstil işkolunda da %10 barajını aşan DİSK Tekstil'e üye olmak için gelen işçilere eskiden gösterdiği "ilgiyi" göstermemektedir. İlgisi göstermesi bir yana Özgür Gelecek gazetesinde çıkan habere göre Merter'de DİSK Tekstil'e üye olmak için giden bir fabrikandan işçilerine sendika bürokratlarınınca "Siz buraya amaçlı gelmişsiniz" denilerek küfür ve tehdit edilerek kovulmuşlardır.

Bu iş kolunda örgütlü bir diğer sendika ise Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş sendikası -ki bu sendikanın sınıf düşmanı faşist niteliği hepimize malum- sarı sendikalarla birlikte sınıf çıkarlarına düşman konularının yanında, son günlerde amansız bir rekabet içindedirler. İşkolundaki örgütlenmelerinin zayıflıklarını birbirlerine bağlamaktalar. Bunların hapsinin işçi sınıfı düşmanı konularına rağmen zaten ayrı ayrı örgütlemeleri de işçi sınıfının gücünü sarı sendikal örgütler de dahil parçalama, güçsüzleştirme amaçlıdır. Bu işkolunda genellikle sendika çalışmasının patronlarca öğrenilmesiyle gelişen işten atılmalar sonrasındaki direnişler, bu bürokrat ve ağa sendikaların patronlarla işbirliğiyle engellenmiştir. Atılmalar sonrası patronlarla yapılan görüşmelerin hiçbirinden sonra, işten atılan işçiler geri alınmamıştır. Böyle olduğu halde bunlar, işçileri telkin edici açıklamalarıyla avutmaktadırlar. Örneğin DİSK Tekstil'in Lüleburgaz Ahmetbey beldesinde Murat İplik'teki işten atılmalar sonrasında yaptıkları şu açıklamada: "Yasal haklarını kullanarak sendikamızda örgütlenen Murat İplik işçileri, işverenle yapılan görüşmeler sonunda eylemlerini sona erdirdiler. İşçi çıkartmalarını sendikal faaliyetlerden değil, ekonomik nedenlerle gerçekleştirdiğini ve yeniden işçi alınırken atılan işçilere öncelikverceğini belirten işveren, ayrıca sendikal hak ve özgürlüklere saygılı olduğunu da açıkladı". Doğrusu bunların işçi sendikası mı, yoksa patron sendikası mı olduğunu ayırt etmek pek güç değildir. Konfederasyonlar, bu sendikalar arasındaki devrimci komünist sendikaların da ödeneklerini kısıtlıyarak, sendika başkanlarını görevden almaya çalışarak, sınıf içerisindeki devrimci etkilerini yoketmeye çalışıyorlar.

Türk-İş ve DİSK'te 70-80 bin civarındaki işçinin 500'den fazla küçük işletmeye bölünmüş olması nedeni ile ortaya çıkacak sorunlarla uğraşmak istemeleri, zaten tek tek atölyelerde örgütlenerek sendikaların bu kurumlara fazla bir aidalet getirmeyeceği ve bu sebeplerden daha da önemlisi Merter'deki işçilerin hemen hepsinin genç olmasında kaynaklanan, sorunları çabuk kavrayabilmeleri, sınıf bilincine ulaşabilmeleri ve aktif olmaları nedeniyle bu bölgede örgütlenmekten özellikle kadenmişlerdir.

Bölgede daha önce bizim ve farklı anlayışların yaptıkları çalışmalardan da bahsetmek gerektiği kanısındayız.

Bölgede ne bizim, ne de (her ne kadar bölgede belirli bir süre için çalışma yapıyor olsalar da, söyledikleri kadar güçlü olmadıkları ortadadır) diğer anlayışların ciddi, sistematik bir çalışmaları olmamıştır. Bunun yanında bizzat yaşanan pratiklerden ve duyumlardan çalışma yaptıkları işyerlerinin hemen hepsinde ciddi hatalar yapmışlardır. Bir iki kişi kazanmak için tüm kitleyi feda etmişler, dar grupçu politikalar izlemişler ve kitlenin kendiliğinden gelişen eylemlerinde bile onları yönlendirmekten uzak kalıp kitle kuyrukçuluğu yapmışlardır.

Bölgede çalışan arkadaşlardan birinin bizzat yaşadığı ve bu insanların devrimci, önder olmaktan ne kadar uzak olduklarını gösteren çarpıcı bir örnek vermek sanırım bu anlayışın genel bakış açısını da ortaya çıkaracaktır.

Yaklaşık 100 kişinin çalıştığı bir iş yerinde bizim arkadaşlardan iki tanesi 4-5 aylık bir çalışma sonucu insanların 80 kadarmı sendikal çalışma yönünde yönlendiriyorlar. Dolayısıyla bu insanların devrimcilerle olan sempatisi artıyor. Potansiyelin iyi olduğunu öğrenen bahsettiğimiz anlayıştan iki arkadaş bu süreçte iş yerine giriyor. Kendilerinin devrimci olduklarını söylemekten de geri kalmıyorlar. İnsanlarda daha önce yapılan çalışmaları doğrultusunda bu in-

sanlara sıcak bakıyorlar. Bu iki arkadaş, normal zamanlarda ve mesailerin hemen tamamında işleri olduğunu, sosyal faaliyet yürüttüklerini söyleyerek izin alıyorlar. Diğer işçilerse devrimcilerle sempati ile baktıklarından arkadaşlarının dürtüst olduklarını düşünerek patrona karşı durumu idare ediyorlar. Fakat 1-2 ay sonra işçilerin kafasında, devrimci insanlar sorumlu insanlardır, zoru paylaşmayı, özverili olmayı, kendileri zorunlu mesaiye kaldıklarında bu insanların da kalmalarının gerektiğini düşünüyorlar (Çünkü bizim arkadaşlarımız böyle yaptıklarını biliyorlar ve her iki grup arasındaki devrimci karakterleri kendi kafalarında sorguluyorlar) Oysa sürekli eleştirildikleri, karalandıkları, küçük, burjuva, revizyonist dedikleri büyük öğretmen MAO'nun "Suda Balık Olmak" sözünü bilselerdi; sanırım bu hatayı yapmazlardı - çok kısa bir süre sonra bu insanlar dışlanıyorlar ve süreçte kazandıkları 1-2 kişiyi de yanlarına alarak iş yerinden ayrılıyorlar. Bu insanların tavırları bizim arkadaşlarımız çalışmalarını yaklaşık 8 ay geriye atıyor ve ancak 8 ay sonra eski sayı olan 80 kişiye ulaşarak ve sendika çalışması tamamlanabiliyor.

Yeni demokrat genç işçiler, bu işkolunda örgütlü bulunan sarı sendikaların bu işi düşmanı tutumlarına karşı, işçileri burada örgütleyip mevziler oluştururken çalışmalı, bu ağaların politikalarını boşa çıkarıp sınıfın inisiyatifini hakim kılma yönünde çaba göstermelidir. Bunun içinde bu sendikaların politikaları dikkatle incelenerek işçi yığınları içerisinde geniş teşhiri yapılmalıdır. Ama hem bu sendikalarda kısa sürede inisiyatif sahibi olmanın zorluğundan hem de sarı sendikalar dahil ülkemizde hiçbir yasal örgütlenmenin kalıcılığının olmamasından ötürü (bu tür yasal haklar ülkemizde genellikle devrimcileri yoğun saldırı dönemlerinde egemenlerce gaspedilmiştir) işyeri komiteleri biçiminde alternatif örgütlenmelerin oluşturulması hedeflenmelidir. Bu komiteler az kişinin çalıştığı atölyelerde, bölge işyeri komiteleri (yine birden daha fazla atölyeyi kapsayacak şekilde) biçiminde örgütlenmelidir. Hatta bu işyeri komitelerinin sağlıklı işlerliğe kavuşması sonrasında bunların birliğin sağlayacak üst birlikleri dahi oluşturulabilir ve oluşturulmalıdır da. Oluşturulması hedeflenen işyeri komiteleri kitlenin inisiyatifini esas almalı ve ekonomik dahil tüm hakları için mücadele etmek isteyen herkese açık olmalıdır. Bugün geniş yığınlar kucaklayacak bu tür örgütlenmeler olmaları karşın yeni demokrat genç işçiler, sürekliliği olmayan bölük parça direnişler yaşanmasında karşın hak alma bilincinin yeterince gelişmediği Merter işçilerinin geniş katılımını sağlayarak eylemler örgütlemeli bölgede hak alma bilincini kökleştirmeye çalışmalıdır. Hem sendikal çalışma, hem de ilerideki dönemde oluşturabileceği işyeri komite kurma çalışmasında, bugünden her türlü hak alma mücadelesi için geliştireceği eylemlerde, diğer siyasi gençlik çevreleriyle işbirliği içerisinde olmalı ve koşulu varsa ortak tavır geliştirmeye çalışmalıdır. Fakat bütün bunları yaparken dört bir yana yumruk sallamamalı özellikle bu alanda bu iş kolunun can damarı olan büyük işletmelerde yoğunlaşmalıdır. Çünkü burada geliştirilecek bir direniş bu işyeriye sınırlı kalmayarak bütün iş kolunu etkileyecektir.

Yeni Demokrat Genç işçiler, özellikle alanlarının önderi olmaları gerektiğini bilince çıkarılmalıdır. Bunun içinde siyasi sorunlara duyarlı olmak, günlük gelişmelerin (günlük gazete, dergi vb.) ve kendi iş kollarındaki gelişmelerin yakın takipçisi olmalıdır. Önderlik edilebilir için genelde kendi iş kolundaki gelişmelerini özdele işyerindeki gelişmeleri her yanıyla; yani hem bu iş kolundaki patronların genel durumunu hem özdele kendi patronlarının durumunu (işinin yoğunluğu vb.) ayrıntılı olarak bilmeleri işverene darbe vurmak için en iyi zamanı daha iyi seçebilmeye imkan verir. Örneğin patronun işinin sıkışık olduğu anda iş yavaşlatma eylemi bile, patronu işini yetiştiremeyecek iflas etme kaygısıyla hak vermeye zorlayacaktır. Hem de işçilerin bilinç düzeyini, örgütlenmiş düzeyini, ilgi alanlarını, ruh hallerini de yakından takip etmek gerekmektedir.

Yeni Demokrat Genç işçiler, bunları bilince çıkararak kısaca hem genel siyasi sorunlara hem de kendi alanına ilgili olmalıdır. Çünkü doğru bir programa sahip olmak yetmez. Aynı zamanda bu programı hayata geçirebilecek esnekliği de göstermek gereklidir. Bunun içinde hem genel siyasi sorunlara karşı duyarlı olmak hem de özdele çalışılan alanı çok iyi tanımak gerekmektedir.

Yeni Demokrat Genç işçiler çalışmalarında öğrenmek, öğrendiklerimizi pratiğe geçirmek ve yılmadan yine öğrenmek ve yine pratiğe geçirmek ilkesiyle hareket ederek öntümüzdeki döneme daha güçlü girmelidir. ■

Yeni demokrat genç işçiler Banko Tekstil işçilerini ziyaret etti!

Banko Tekstil'de patronun yasadışı lokavt uygulaması olayından sonra gelişen süreçte bu işyerinde çalışan işçiler bir dizi eylemler gerçekleştirmiş ve daha sonra eylemlerine bir süre ara vererek çeşitli işyerlerine dağılmışlardır.

28 Eylül salı günü Banko Tekstil'in boşaltılmış olan binasının önünde yeni bir eylem gündeme geldi. Bu eylem Banko Tekstil işçilerine destek vermeye gelen Yeni Demokrat İşçiler'in dayanışma eylemiydi. Banko Tekstil binasının önünde gerçekleştirilen eylemde Yeni Demokrat Gençlik adına okunan metinden sonra Grup Munzur'un çoşkulu türküleri eşliğinde halay çekildi. Eylem sırasında işçiler, "MERTER İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR! YENİ DEMOKRAT İŞÇİLER" imzalı bir pankart asarak sloganlar attılar.

Yeni Demokrat İşçiler'in önderliğinde yapılan bu eylemde dikkati çeken, eylem alanına gelenlerin sadece Banko Tekstil işçileri olmadığı, onların yanında diğer işyerlerinde çalışan tekstil işçilerinin de halay ve sloganlarla eyleme katılmasıydı. Bunun yanında çevrede izleyici konumunda olan işçiler eylemi ilgiyle takip etti.

Daha önce yapmış olduğumuz görüşmede, işçiler araştırmalarına göre "bu yasadışı lokavt eylemini engelleyebilecek hiç bir yasa olmadığını öğrendiklerini" söylerken "polis, Çalışma Bakanlığı'nın, mevcut yasaların, boyalı basının, bize karşı tutumunu hep beraber gördük. En azından dostumuzu düşmanımızı beraberce tanımış olduk" diye belirtmişlerdi.

Destek eylemi yapmaya karar veren YDG'lilerin eylem öncesi Merter'de konuştukları Banko Tekstil işçilerinin bir çoğu, bir şey kazandırmayacağı, paralarını geri alamayacakları gerekçesiyle (Patron ortadan kaybolduğu için paralarını alabilmeleri imkanı yoktu) böyle bir eylemin gereksiz olduğunu söylemişlerdi. YDG'liler ise önemli olanın böyle olaylar karşısında sessiz kalmamak olduğunu çünkü bu tür hak-sızlıkların tüm işkollarında yaşandığını; tepkisizlik ve duyarsızlık sonucu bir çok işçinin hakkının gasp edildiğini belirttiler. Birleşerek, örgütlenerek uzun vadede başarıya ulaşabileceklerini, adım atmanın önemli olduğunu üzerinde ısrarla durup, hareke-

Yeni Demokrat Gençlik halaylarıyla, sloganlarıyla Merter'li işçilerin yanındaydı.

te geçmenin önemini vurguladılar.

Bu noktadan hareketle Banko Tekstil eylemlerinin önemi; Merter'deki işçilerin henüz tam örgütlü olmadığı, parçacı ve kısa süreli eylemlerin çeşitli aralıklarla gündeme geldiği bir alanda öncülük etme, insanlara sesini duyurma ve hak alma mücadelesinde atılmış bir adım olmasından gelmektedir. Bundan dolayı işçiler umutsuzluğa düşmek yerine kendi gücüne güvenerek her gün, her çeşit baskı ve zulme karşı eylemlerini

arttırarak sürdürmelidir. Bu arada eylemlerinden dolayı gelebilecek her türlü baskıya karşı kendi haklılığına güvenerek boyun eğmemelidir. Çünkü içinde bulunduğumuz koşullarda hak almak birden gerçekleştirebilecek birşey değildir. Bu tür eylemlerin olumluluğu hak alma bilincini geliştirerek mücadeleyi öğretmesi ve dayanışmayı güçlendirmesidir. Bu tür haksızlıklara işçiler topyekün karşı çıkmayıp direnişi sürekli kılmak hak alma bilincine sahip olmamala-

rı halinde aynı şeyin başka işyerlerindeki işçi arkadaşlarının başına geleceğini belirterek eylemin hak alma bilincini geliştirme anlamında önemini tekrar tekrar vurgulamak gerekiyor. Eylemlerimiz uzun süren çabalarla ve örgütlü olarak sürdürüldüğü taktirde amacına ulaşacaktır. Ve unutulmaması gereken şey, çok zor koşullarda çalışan ve yaşayan işçilerin kaybedecek birşeyleri yokken kazanacakları koca bir dünyaları vardır. ■

Haklarımızı örgütlenerek alabiliriz!

Ülkemizin yarı sömürge-yarı feodal özelliğinin bir sonucu olarak komprador burjuvazinin ülkemizdeki varlığı, ağır sanayinin dolayısıyla kapitalizmin gelişimini engellemiş, bunun sonucu olarak ülkemizde küçük ve orta ölçekli işletmeler yaygınlık kazanmıştır. Bu işyerlerinde bulunduğu üzere gençler ve çocuklar çalıştırılmaktadır. Gençlerin ve çocukların çalıştırılıyor olmasının sebebi, toplumuzun da bunlara ek bir gelir gözüyle bakılmasından kaynaklanıyor. Bu da işverenin işine geliyor. Çok daha düşük ücretlerle aynı işi çocuklara ve gençlere yaptırıyor.

Her an gelişme ve büyüme çabasında olan şirket sahipleri, çalışanların da örgüt-süzülüğünden yararlanarak, onların emeğini gaspeder. Zaten ülkemizde işsizliğin haddi hesabı yok. Bu sebepten dolayı patron için çalıştıracak işçi sorunu da olmadığından, işçilerin çok büyük bir bölümü asgari ücretle hatta daha az bir ücretle çalıştırılmaktadır. İş güvenliği, sigorta, servis vs. haklarının hiçbirini yoktur zaten.

Orta ölçekli bir işletme niteliğinde olan İzmir Orcanar Motor Silindir Fabrikası ülkemiz genelinde görülen bu olumsuzluklara sadece bir örnektir. Bu işyeri ilk açıldığı zaman motor yenileme atölyesi olarak açılmış, fakat daha sonra gelişerek motor silindir gömleği yapımına geçmiştir. Önceleri Karabağlar'da bulunan işletme, sanayi sitelerinin şehir dışına taşınmasıyla Atatürk Organize Sanayii Bölgesine taşınmış durumda. İşyeri organize

sanayii bölgesine taşınmasına rağmen, işgüvenliği açısından hiçte sağlıklı koşullarda çalışılmıyor. Örnekler verecek olursak, üretim iki aşamada gerçekleştiriliyor. İlk aşama döküm. Dökümün yapıldığı yerde ve dökümün işlendiği mekanik atölyelerinde havalandırma yok. Dökümde çalışanlar kış geldiğinde hem soğuk havayı hem de sıcak birarada yaşarlar. Bu yüzden rahatsızlanıp hastahane de yatanlar olmuştur. Mekanik atölyesi kışın sürekli soğuktur. Isıtma sistemine sahip değildir. Ayrıca işçilerin çalıştığı ortam sürekli tozlu. Makineler eski ve iş güvenliği yok. Bu yüzden sık sık yaralanma ve sakatlanmalar yaşanıyor. Ücretlere gelince işçilerin çok büyük bir bölümü asgari ücretle çalışıyor. Çalışanların içinde evli ve çocukları olanlar da var. Ve bu insanlar 1-1.5 milyonla geçinmek zorundalar. Fabrikada işçi sayısı 150 civarında. Bir çok işyerinde olduğu gibi burada da yönetimle işçilerin arası hiç iyi değil.

Tüm bu olumsuzlukları her yerde görmek mümkün. Yine Karabağlar'da 20 kişi civarında işçisi olan bir atölyeyi gezdik. Burada çalışan arkadaşlardan Deniz, işin genel durumunu şöyle anlattı: "İşçilerin çoğunluğu asgari ücretin altında bir ücretle çalışıyorlar. İşin başında, işi denetleyen hiç kimse yok; hammaddeler rastgele yerlere atılmış, herkes kafasına göre çalışmakta."

İş kazası olup olmadığı hakkında bilgi istediğimizde bize şu yanıtı veriyor: "Evet hemen hemen her gün çeşitli düzeyde yaralan-

malar oluyor. İş yerinde hiçbir tıbbi malzeme yok, kesikler bir bezle geçiriliyor. İşçilerin hiçbir sosyal hakkı yok. Hatta sigortaları bile tam yapılmıyor. Zorunlu mesailer var. Gece yaralarına kadar çalışmak zorundayız. En erken çıktığımız saat akşam 20.00 oluyor. Yakin bir zamanda meydana gelen bir kazayı anlatmak istiyorum: Bir işçi makina başında parmakları koptu. Ve sigortası olmadığı için hastaneye alınmadı. Daha sonra hastane masraflarını cebinden karşılayarak tedavi oldu. İşçiye hiçbir sosyal hak tanınmadığı gibi, işten de kovuldu. Biz pek birşey yapamadık." Arkadaşımız Deniz sözlerine şunlarda ekleyip yanımızdan ayrıldı:

"Geçen hafta yan tarafımızdaki işyerinde arkadaşlar ücretleri protesto ettiler ve bir hafta iş bıraktılar. Patron ücretleri arttırmak zorunda kaldı. Sanırım sorun örgütlenilebilme-te, bir araya gelebilme'dir; Evet; Deniz doğru söylüyordu. Sorun örgütlenilebilme, birbirine yakın küçük işletmelerde ve sanayii sitelerinde işyeri birliklerini oluşturmaktan geçiyor. Şimdi başka bir işyerinde ki gözlemlerimizi iletelim. Bu küçük ve orta ölçekli işletmelerin dışında bir de asalak yapılanmalar var. Bunlara en güzel örnek sigorta şirketleri olsa gerek. Sigorta şirketlerinin, özellikle acentalarının en belirgin özelliği sürekli elemanın olmamasıdır. Bu da onların işine geliyor zaten. Nasıl mı?

İşte, işçi alımı için gazetelere verilen ilanlarla anlatmaya başlayalım: -Şirketimizin çeşitli kadrolarında istihdam edilmek üzere aylık net 4.500.000 TL maaşla cılemlenmektedir. -Bu tür ilanları her gün gazetelerde gör-

mek mümkündür. İlanı gören genç hemen verilen adrese koşuyor. Bakıyor ki en az 100 kişi iş başvurusu için gelmiş. Ama işin garibi 100 kişi de işe alınmıyor. İsterseniz bundan sonrasını böyle bir işyerinde çalışmış olan Mustafa arkadaşta dinleyelim:

"Ben daha önce Gentaş Sigorta ve Aracılık Hizmetlerinde çalıştım. İşe alınırken verilen vaatler şunlardı: 4.500.000 TL maaş, sigorta ve yol masrafları...

Bir süre çalıştıktan sonra haklarımızın verilemediğini gördüğümüzde çeşitli yerlere tepkilerimizi ilettilik.

Sigorta acentaları bu çalışma sistemini gelenek haline getirmişler. Yüksek vaatleriyle çağrılan insanları kullanabildikleri süre içinde yapabildiği kadar sigorta yaptırmak. Asıl amacı bu oluşturuyor. Bir çok hakkının verilemediğini gören genç işten ayrılmak zorunda kalıyor. Ve yeni gazete ilanları ile yeni insanlar işe çağırılıyor. Yine aynı şeyler tekrarlanıyor. Bu şirket sahipleri insanların sırtından milyonlarca lira para kazanıyor. Ama ben ve bazı arkadaşlarım bu olayın peşini bırakmadık. Olayı basına yansıttık, resmi kurumlara, Çalışma Bakanlığı'na vs... ilettilik. Şirket kapatıldı ama bir hafta sonra farklı bir isim altında tekrar açıldı."

Evet, Pir Sultan'ın da dediği gibi bozuk düzende sağlam çark olur mu? Tüm bu olumsuzluklar karşısında biz işçi YDG'liler olarak örgütülüğümüzü genişletmek, geliştirmek çabasındayız.

Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya yaratma savaşında bizde varız!

İZMİR'den İşçi YDG'liler

Saner işçileri sarı sendika engelini aşamıyor

Yenibosna'daki Saner Dış Ticaret'te işten atılmalar üzerine işçilerle görüştük. Ve işçiler gelişen olayları şöyle anlattılar: "Aramızda altı aylık, bir yıllık işçi olduğu gibi 6-7 yıllık işçilerde var. Her gün sabah 8.30'da başlayan ve akşam 18.40'a kadar devam eden yoğun iş temposu bazen sabahlara kadar sürüyordu. Öyle oluyordu ki, arife günleri bile geceliyorduk. Mesai ücretlerinin hafta içi %50, cumartesi ve pazar %100 olacağını söylemelerine rağmen, ödemeler hafta içi %25, cumartesi %50 ve pazar günü de %75 olarak ödeniyordu. En geç ayın 8'inde ödenmesi gereken aylıklar ayın 18'ine, hatta 28'ine sarkıyordu. Hiçbir sosyal hakkımız olmadığı gibi yılda iki defa verilen ikramiye bile üç taksit halinde ödeniyor ve işçilerin yarısı sigortasız çalışıyordu" diyerek bordro örneklerini gösterdiler. 1. örnekteki işçi 2 sene 2 ay çalışan, 2. örnekteki işçi 14 ay çalışan ve 3. örnekteki de 6 yıl çalışan bir işçi:

	1. ÖRNEK	2. ÖRNEK	3. ÖRNEK
MAAŞ	1.500.000.-	1.600.000.-	3.450.000.-
MESAI	108.000.-	—	57.000.-
VERGİ İADESİ	95.000.-	94.000.-	—
ÇEKİLEN AVANS	500.000.-	880.000.-	2.000.000.-
EKSİK GÜN	2	—	—
KALAN	1.103.000.-	814.000.-	1.507.000.-

Bunun yanında 2 yıl el işçiliği yapıp 900.000 TL alan işçi örneklerinin de mevcut olduğunu belirterek, işten atılmalarının gerekçesinin doğru olmadığını söylediler ve "İş olmadığı sebebiyle ayın 10'unda 2 kişi, ayın 12'sinde 30 kişi olmak üzere toplam 32 kişiyi işten çıkardılar. İşten çıkarmalar ise şöyle oldu: Akşam mesai bittiğinde, isimlerimiz okunarak patronun bizimle görüşmek istediği söylendi. Görüşmede işten çıkarıldığımızı, imza atarak tazminatımızı alıp gitmemizi ve bir daha da uğramamızı söyleyen patrona imza atmayacağımızı belirttik. Ancak patron uzun bir süre bizi ikna etmeye çalışarak, servisleri hareket ettirmede. Oysa biz işten çıkarılma sebebimizin aslında iş olmadığı için değil, sendikall faaliyetlerimizden dolayı olduğunu biliyorduk. Çünkü işveren 60 firmadan iş almıştı.

Böylece işten atılmış olduk. Ancak şu an işyerindeki arkadaşlarımız da bizi destekliyorlar" diyerek mahkemeye başvuracaklarını belirttiler ve "haklarımızı alana kadar mücadele edeceğiz" dediler.

Trabzon Tekstil ve Saner Dış Ticaret üzerine görüştüğümüz DİSK-Teks-

til Sendikası Güneşli Bölge Temsilcisi Kasım Doğan, tekstil alanında çalışan işçilerin durumlarını şöyle açıkladı:

"Türkiye'de tekstil alanında çalışan 1 milyon işçi var ve bunlardan 600 binini sigortasız ve her türlü sosyal güvenceden yoksun. Sadece Merter'de çalışan 40 bin insan var. Bunlar genellikle asgari ücretle çalıştırılıyor. Bizim buralarda sendika çalışması yapmamız ise oldukça güç oluyor. Öyle ki burada çalışanların çoğunluğu genç. Yaşları küçük olan bu insanları sigortalı yapmak için velilerin izinleri gerekli. Bunun yanında noter zorunluluğu vb. gibi bir sürü bürokratik iş var. Bir işçinin üye olması için en az 100 bin lira harcaması gerekiyor. Ayda 1.5 milyon maaş alan işçi bu harcamayı nasıl yapar. Bu giderleri sendika olarak bizde karşılamıyoruz, çünkü gücümüz yok. Biz sendika olarak sigortasız işçi çalıştıranları Bölge Müdürlüğü'ne ve SSK'ya şikayet ediyoruz. Ancak onlar

da bir şey yapamıyorlar. Mahkemeye başvurduğumuzda da aylarca, yıllarca süründürülüyor.

Kıscacası Türkiye'de demokrasi yok, kurum ve kuruluşların değişmesi gerekiyor. Öyle ki, hakkını alamayan işçi en ufak bir eyleme kalkıştığında karşısında polisi görüyor. Ve bugünkü sendikalar yasasında; grev, lokavt, toplu iş sözleşmesi gibi konularda değişiklikler yapılmalı. Ancak örgütlü olarak hareket eden işçiler, iş güvencesine kavuşurlar. Yoksa aksi taktirde iş güvencesi yasası ile değil".

DİSK-Tekstil Sendikası yetkililerinin bu yaptığı açıklamalardan sonra; sendikaların yaptıklarını ve söylediklerini karşılaştırarak, ne derecede dürüst ve tutarlı olduğunu görmemiz gerektiğine inanıyoruz.

YDG'nin 12. sayısında Merter işçileri ile yaptığımız röportajda da açık bir dille belirtildiği gibi, sendikamızın buralarda örgütlenmemesinin asıl nedeni sendika yöneticilerinin belirttiği şekilde işçilerin yaşlarının küçük olması ya da 100 bin liralık harcama değildir. Tam tersine, işçilerin örgütlenmemesinin sebebi, küçük işletmeler olması nedeniyle "işçilerin ödedikleri ai-

datlar"ın fazla gelir getirmemesidir.

Özellikle DİSK-Tekstil'in sürecine bakacak olursak, aşması gereken %10'luk baraja ulaşmaya kadar gerçek yüzüne hoş bir maske takmış, işçileri savunduğu ve işçilerin yanında olduğu gibi laflarını bolca kullanmıştır. Bu barajı aşar aşmaz da yüzündeki hoş maskeyi fırlatıp atmaktan hiç çekinmemiştir.

Neler yaptı barajı aştıktan sonra? Şöyle bir gözatacak olursak; DİSK-Tekstil'in ne derecede sınıf sendikası olduğunu ve asıl kime hizmet ettiğini açıkça görmüş oluruz.

Saner Tekstil işçileri, işten atılma-

til yöneticilerinin yaptığı görüşmeler sonucunda eylem sona erdirildi. Bunun üzerine sendika şu açıklamayı yapıyordu "İşçi çıkartmalar sendikall çalışmalardan değil, ekonomik nedenlerden dolayıdır ve yeniden işçi alınırken atılan işçilere öncelik verilecektir. Patron ayrıca sendikall hak ve özgürlüklere saygılı olacağını açıkladı".

Yapılan eylemler sonucunda kazanılan neydi? Sendika ağaları, patron ile görüşmüş ve sendikall faaliyeti kabul ediyorum diyen patronun işçileri işten atma hakkı kabul edilmiştir. Öyleyse şu soruyu sormak hem bizim, hem de işçilerin en doğal hakkıdır. Bu örgütlü-

DİSK-Tekstil Sendikası Güneşli Bölge Temsilcisi Kasım Doğan tekstil işçileriyle görüşmede

lara karşı bütün eylemlilikleri yapmaya kararlıyken, onları pasifleştirmiş ve Saner Tekstil işçilerinin önüne eylem olarak sadece ve sadece mahkeme yolunu gösterirken, asıl yapmaları gerekenden hiç ama hiç söz etmemiştir. Ayrıca sendikaya üye olmak için gelen işçilerin farklı amaçları olduğu gerekçesiyle sendikadan kovması da bunların neyi temsil ettiğini ortaya koymaktadır.

İşten çıkarmalara karşı patronlarla yaptığı görüşmelerin çoğunda, işçilerin tekrar işe alınmamasına rağmen anlaşma sağlanmıştır. Bunun en canlı örneğini de Lüleburgaz'da bulunan Murat İplik'te görüyoruz. DİSK-Tekstil'e üye olan 19 işçinin işine son verilmesi üzerine başlayan eylemlilikler, işçilerin oturma eylemi ile devam ediyordu. İşten atılan işçilerle birlikte atılmayanlarında ortak tavır sergilemesi eylemi daha da güçlendiriyordu. DİSK-Teks-

lüğün amacı nedir? Örgütlü olmanın yararı nedir?

Bütün bunların yanında eylem sözünü bile yadsayan DİSK-Tekstil ağaları, gerçekleri yazan (Özgür Gelecek gazetesinde sendikamızın gerçek yüzünün teşhir edilmesi sonucu, Özgür Gelecek muhabirinin Trabzon Tekstil işçilerinin eylemlerindeki gelişmeleri öğrenmek istemesi üzerine terslenmiş, eylem diye bir şey yok denilmiştir) devrimci basına tavır alarak kime hizmet ettiklerini gizleme gereği bile duymadan, kendilerini teşhir ediyorlardı.

Sarı sendikaların gerçek yüzlerini görüp, ona uygun olarak davranmak gerekmektedir. Sendikalaşma gerekli ve hatta şarttır. Ancak sendikalaşırken işçilerin dikkat etmesi gereken, sendikaların kendilerini yönetmesini engelleyerek, kendileri sendikaya hakim olmadırlar.

Timsahın gozyaşları kendisini boğacak

İsviçre'nin Bassel kentinde uzun yıllar kaldıktan sonra '91 sonbaharında Türkiye'ye kesin dönüş yapan İsmet Balcı, babası olmadığı için ailesine bakabilmek amacıyla iş aramaya koyulmuştu. Fakat askerliğini yapmadığı için iş bulamamıştı. Bundan dolayı askere gitmek "zorunda" kalan Balcı, 12 Eylül 1993'te PKK gerillalarının yaptığı bir karakol baskınında öldürülmüştü. Yaptığımız araştırmalar sonucu İsmet Balcı'nın TKP/ML'nin görüşlerine sempati duyduğunu, yurtdışında çeşitli eylemlere katıldığını tespit ettik. Balcı'nın cenazesi, 14 Eylül'de toprağa verilecekti.

Cenaze ailesine teslim edildiği gün köyde geniş "güvenlik" önlemleri alınmış

ve törene katılmak üzere Cihanbeyli Kaymakamı, Belediye Başkanı ve Müftüsü ile ilçede bulunan askerî birliklerden üst rütbeli subaylar köye gelmişlerdi. Törene Balcı'nın yurtdışından gelen arkadaşları, akrabaları ve aile çevresinden oluşan 200 civarında insan katıldı. Cenaze töreninde devlet yetkililerinin amacı suydı: Daha önce gerillalarca vurulan Konya'lı askerlerin cenazelerinde yaptıklarını bir kez de Balcı'nın cenazesinde tekrarlayarak, "vatanın-milletin bölünmez bütünlüğü" nün propagandasını yapmak; ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi yürüten devrimci ve komünistler hakkında ipe-sapa gelmez sözler sarfederek; Balcı'nın cenazesinde timsah gozyaşları döküp halkın acıma

duygusundan yararlanarak, bu duyguyu gerillalara karşı nefrete dönüştürmekti!..

Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. İlk tepki bir dededen geldi: "Ölümüzü aldık, burada başka işiniz yok. Artık defolun gidin!". Bir tokat gibi patlayan bu tepkiye aldırış etmemeye çalışan Kaymakam, kitleye bir konuşma yapmak istediye de daha ağzını açmaya fırsat bulamadan; cenaze törenini, devletin halk düşmanı yüzünün açığa çıkarılarak teşhir edildiği bir gösteriye dönüştüren devrimciler ve özellikle cenaze törenine katılan kadınlar tarafından "Kahrolsun faşist diktatörlük!", "Kahrolsun halk çocuklarını kırdıranlar!" ve benzeri sloganlarla susturuldu. Mezarlığa gelindiğinde, köylüler, mezar başında tabutu açmak istediler. Ancak jandarma müdahale ederek açtırmak istemedi. Bu-

nun üzerine köylülerle jandarma arasında itekleme ve tartaklamalar oldu. Yurtdışından gelen ve cenazeye kamerasıyla görüntüleyen bir işçi jandarma saldırısına uğradı ve kamerası gaspedildi.

Daha önceleri Konya il merkezi ve Cihanbeyli ilçe merkezinde, ölen askerler için düzenlenen cenaze merasimlerini gövde gösterisine dönüştüren resmi ve sivil faşist güçler, bu defa aynı şeyi yapamadıkları gibi; karşılarında halkı buldular. Bundan hoşnut olmayan bir çavuş "Biz bu köye daha çok geliriz" diyerek TC'nin sahtekâr halk düşmanı yüzünü bütün çirkefliliğiyle açığa vurdu.

Köye baskıların daha da artacağı anlamına gelen bu sözler, köy halkının ileride sahnelenecek oyunlara karşı daha uyanık olmasını gerektiriyor.

Bir fason atölyenin işçileri ile röportaj

Konfeksiyonlar, yine konfeksiyonlar. Sömürünün azgın bir şekilde sürdürüldüğü ve sürekli yeni yöntemler geliştirilerek hiçbir açık yol bırakmadan daha da artırıldığı konfeksiyonların ve burada çalışan işçilerin sayısı gün geçtikçe artıyor. Ve bu işkolunda sömürü, özellikle büyük illerde daha da sistemleştiriliyor.

Türkiye’de, doğu da dahil küçük illere giyim dağıtımını İstanbul’dan yapılmaktadır. Küçük illerde 4-5 kişinin sipariş üzerine, ilkel 2-3 makineyle çalıştığı “terzi” tabelalı işyerleri hala varken, bunun yanında İstanbul’dan gelen konfeksiyon ürünlerinin sergilendiği mağazalar da yok değil.

Konfeksiyon atölyeleri ve imalathaneleri özellikle İstanbul’da yaygınlaşırken, bunların gelişimi “büyük balık küçük balığı yer” misali büyük firmalar tarafından engellenmektedir.

Bugün bazı firmalar ihracata yalnızca ihracata yönelik çalışırken, bazıları sadece iç piyasaya dağıtım yapmakta, bazıları ise hem iç piyasaya dağıtım yapmakta hem de ürünlerini ihraç etmektedir.

Sadece ihracat yapan firmalar, 100 ve daha fazla makineye sahip firmalardır. Bu firmalar kumaşı dışarıdan temin etmektedirler. İhraç ettikleri ürünleri iç piyasadaki daha ucuz pazarlamakta ve karşılığını döviz üzerinden peşin almaktadır. Bu tür işletmelerin sahipleri sürekli yurtdışıyla temas içinde bulunurlar ve modayı çok yakından takip edip buna göre dışarıdan aldıkları siparişe uygun üretim miktarlarını belirlerler. Bu tür işletmelerde yaklaşık 300 kişi çalıştırılmakta ve ufak da olsa hak talep edenler hemen işyerinden uzaklaştırılmakta böylece sendikalaşma engellenmektedir. (ATK bu firmalara örnektir.) Bu tür firmalar özellikle Almanya, Fransa vb... ülkelerle çalışırlar.

lerle çalışırlar.

Hem ihracat yapan, hem de iç piyasaya yönelik üretim yapan firmalar, genellikle fason atölyeleri dediğimiz, parça başına iş yapan atölyeler aracılığıyla üretim yaparlar. Bir firma yaklaşık 20 kadar fason atölyeyle anlaşır. Parça kesimi yapıldıktan sonra bu atölyelerde, dikim, ütü gibi tüm işlemler tamamlanır. Hafta sonlarında verdiği kesilmiş parçaları, sergilemeye hazır olarak alan firma sahibi bunları mağazalarında satışa sunar. Bunun yanında dış ülkelere de ihracat yapar. Bu ülkeler genellikle Ürdün, Suriye, Kuveyt vb. Arap ülkeleridir. Bu tür firmalar sadece ihracat daha karlı olduğu halde buna bel bağlayamazlar. Çünkü dünyada olan her değişim ihracatı etkileyecek bazen sekteye uğratacaktır. Bu tür firmalar, dış ülkelerle olabilecek herhangi bir olumsuzlukta pazarlarını kaybedecekler ve bunu ekonomik olarak kaldıramayacaklardır. Bu firmalar da yine dış ülkelerden peşin para alırken, iç piyasaya yaptıkları dağıtım da vadeli ödeme alırlar. Bu tür firmalar ayrıca İGS gibi firmaların da üretim ağına parçalarıdır. Yani bu firmalar fason atölyelerde İGS’nin siparişlerini de yaptırır, İGS’ye hazır ürün sunarlar. İGS onlar için iyi bir müşteridir. Ancak İGS ihracata yönelik atölyeler ağı da kurmayı ihmal etmez. Çünkü ihraç ürünleri daha çok üretilmek zorundadır.

Sadece iç piyasaya yönelik çalışan firmalar, yeni tutunmaya başlayan, kendi çevrelerini kullanarak gelişmeye çalışan firmalar olabileceği gibi iç piyasanın çoğunu ele geçirip ihracata gerek duymayan ve iç piyasa da rakip tanımayan firmalardır.

Patronlarımız oluşturdukları bu ağda Doğunun da yerini ihmal etmezler. Doğu da çevresi olan ve üretimde yeni yeni gelişmeye başlayan atölyeleri de maşa gibi kullanırlar. Bu atölyelerin sahipleri doğudaki çevrelerinden alabildikleri kadar sipariş alırlar bunu üretir ve yerine ulaştırırlar. Ancak bunu bağımsız değil, büyük firmalara bağlı olarak yaparlar. Daha çok çalışmak zorundadırlar ve bir türlü tek başına ayakta duramazlar.

“Büyük balık küçük balığı yutar” dedik. Fason atölyeler yaklaşık 5-6

makine bulundururlar. Firma sahibi bunlarla değişik biçimlerde anlaşır. Kimine hafta sonunda sadece giderleri verip, ay sonunda parça başına hesap yapıp ödemelerin tümünü yaparken, kimini aylarca sürdürdürür. Elinde tuttuğu 5-6 atölyeye düzenli olarak iş veririrken, diğerlerine bayram gibi yoğun dönemlerde yüklü iş verir, diğer zamanlarda onları başka firmalarla da çalışmaya zorlar, yani çok az iş verir. Bu yüzden bu tür atölyeler birkaç firmayla çalışır, birinden olamazsa diğerinden alıp yokolmamak için mücadele verir. Bu düzenli olarak iş verdiği birkaç atölye de hiçbir zaman belini doğrultamaz. Çünkü yoğun dönemlerde yüklenilen diğer atölyelere parça başına 35.000 verilirken, sürekli iş alma bahasına bu atölyeler parça başına 25.000 alırlar. Ve her hafta sonu aldıkları para ancak giderleri karşılar. Vergi vermek zorunludur ve yüklü vergi verirler.

Fason atölyeler 7 makineye sahip olduklarında LTD ŞT. olurlar. Yurtdışına gidip gelme olanakları doğar. Vergileri LTD olunca azalır. Ancak 7 makine alsalar da, bağlı oldukları firmanın verdiği parça sayısı artmaz. Bu makinelere boşa para bağlamış olurlar. Başka firmalara da bağlansalar, işi yönetecek deneyimli kadro ihtiyacı artar, bunun da altından kalkamazlar yani bir türlü şirketleşemezler. Ne batmalarına izin vardır ne de çıkmalarına.

Bu ağın bir parçası olan fason atölyelerden birini ziyaret ediyoruz. Burada 8 kişi çalışıyor. 6 makineleri var. Bu atölyenin sahipleri 2 ortak. Patronlar diyelim. Diyelim ama oradan bir işçi hemen lafı gedigine yerleştiriyor. “Bu işin patronu yoktur, hamalı vardır.” Evet patronla işçilerle aynı şekilde çalışıyor ve biraz önce açıkladığımız durumlardan dolayı gerçek patron olamıyor, olamayacak. İşçilere bu çarkları anlatmaya hiç gerek yok. Bize Mithat Giyim’deki bir olayı anlatıyorlar.

Mithat Giyim en az 300 kişi çalıştıran bir firma. Firmanın yarısı Teksif-İş’e bağlıyken, DİSK’e geçiş sözkonusu oluyor. Bu geçiş sırasında işçiler iş bırakma eylemi yapıyorlar. Ancak sendikasıyla paraları dağıtılıyor. Sendikahlardan da parasını alan eyle-

mi bırakıyor. Bu dönemi fırsat bilen patron sendikahlardan 70 kişiyi işten çıkarıyor. Diğer büyük firmalarda ise (ATK) sendikanın ‘S’ini söyleyeni anında işten atıyorlar.

İşçiler “Bu iş böyle, sigorta yok, yol parası yok, yemek yok. Şurda bir araba çarpsa hayatımızın garantisi yok, tedavi paramız yok” diyorlar. Bir işçi şakayla “2 yıllık evliyim, baba olmak istiyorum, aklıma bu olanaksızlıklar geliyor kalsın diyorum. Baba olmak benim de hakkım değil mi” diyor. İşçiler bizi sigorta konusunda uyarıyorlar. Bu piyasada işçiler genellikle “sigortalısınız” diye alınıyor. Ancak 1 ayın ancak 10-15 gününün primi ödeniyor. İşçi gidip kontrol etmezse, bir kez daha kazık yemiş oluyor.

Bu işyerinde 15 yıllık bir işçi çalışıyor. Sendikalaşmanın özellikle engellendiğini söylüyor. Biz “susmak onaylamaktır” diyoruz. O biraz doğru, biraz da yanlış; her susan onaylamaz ama konuşanın yiyeceği de iki joptur diyor.

İşyerinde hep özgün müzik dinleniyor. Bu da patronlarından kaynaklanıyor. (Sahte patron) Patronlarıyla konuştuğumuz da bunu şöyle açıklıyor;

“Ben arabesk dinletmiyorum burada. İşçiler bana kızıyorlar, “demokrasi diyorsun bizim istediklerimizi çalmıyorsun” diyorlar. Diğer işyerlerinde patron hep arabesk çalar. İşçiler zaten çaresizlik içindedirler ve yine çaresizlikleri düşünürler. Akılları bu müziği dinleyince duygusalığa takılır çıkmaz, daha beter kör olurlar. Özgün müzik dinleyince en azından duyarlı olabiliyor” diyor.

İşçiler gayet samimi şakalarla “patronumuzu protesto edeceğiz, sigortamız yok hiçbir şeyimiz yok” diyerek, patronlarının da koşullarını bildiklerinden gülüyorlar. Patron da onlara takılıyor “hak verilmez alınır” diyor.

Niyatinde, asıl hedefimiz konfeksiyon ağı hakkın da bilgi almakken işçilerle de biraz sohbet ediyoruz. Biz ayrılırken şöyle diyorlar “hep konfeksiyondan konuştunuz. Bizim hayatımız konfeksiyon, bıkımız. Biraz da başka konularda konuşalım” Elbette! Ama bunu ilerleyen sürece bırakıyoruz.

Trabzon Tekstil işçileri; “bu bir onur çığığdır!”

Güneşli’de bulunan Trabzon Tekstil fabrikasında çalışan işçiler, 150 işçinin DİSK-Tekstil Sendikası’na üye olmaları üzerine, işverenin keyfi uygulamalarının gündeme geldiğini belirttiler. 5 Ekim’den itibaren 20 işçinin işten atılmasını protesto etmek amacıyla 100 işçinin başlatmış olduğu işi yavaşlatma eyleminin yanısıra fabrika önünde oturma eylemi yapıldı. Oturma eylemi yapanlardan Mustafa Altınparmak, Yüksel ve Hatice adlı işçiler polis tarafından gözaltına alındılar.

İşçilerden Mustafa Altınparmak, haklarını alana kadar eylemlere devam edeceklerini belirtirken “Bu bir çığığdır. Bu çığığ sadece Trabzon Tekstil işçisinin değil, tekstil kolunda, yasa tanımayan işverenlerin, bizlere köle mantığıyla çalıştırmak istemelerine karşı yükselen bir onur çığığdır. Mücadelemizi yükselteceğiz” diye konuştu.

DİSK-Tekstil Sendika Genel Başkanı Rıdvan Buldak, Trabzon Tekstil Fabrikası’ndaki olayın yeni olmadığını belirterek, “İşverenler sendikalaşmayı engellemeye çalışıyorlar, işçilerde haklı olarak bunu eylemleriyle kınıyorlar” diye belirtirken, DİSK-Tekstil Sendikası Güneşli Bölge Temsilcisi Kasım Doğan’da eylemlerin sonuçlanmasını “Üç gün süren eylemler sonunda işten atılan işçilerin hepsi tekrar işe alındı. Ve işveren sendikayı kabul etmek zorunda kaldı” diye açıkladı.

Trabzon Tekstil işçileri, mücadele karşısında hiç bir gücün duramayacağını bir kez daha gösterdiler. Çünkü işçilerin hepsinin işe tekrar alınması sendikanın zorlaması ile değil, işçilerin kararlı tutumları sonucudur. Trabzon Tekstil’de işten çıkarılan işçiler eylemlerine devam ederken; işyerinde çalışan işçilerde, işi yavaşlatma ve işi dur-

durma şeklindeki eylemlerle dışarıda direnişte olan arkadaşlarına destek vererek patronu zor duruma sokmuşlardır. Bu durumda ne patronun ne de sendikanın yapacak bir şeyi vardı.

Bu eylem sonucunda sağlanan başarı Trabzon Tekstil işçilerinin başarısıdır ve örgütlü, kararlı olduğunda işçinin neler yapabileceğine en güzel örneklerden birisini teşkil etmektedir.

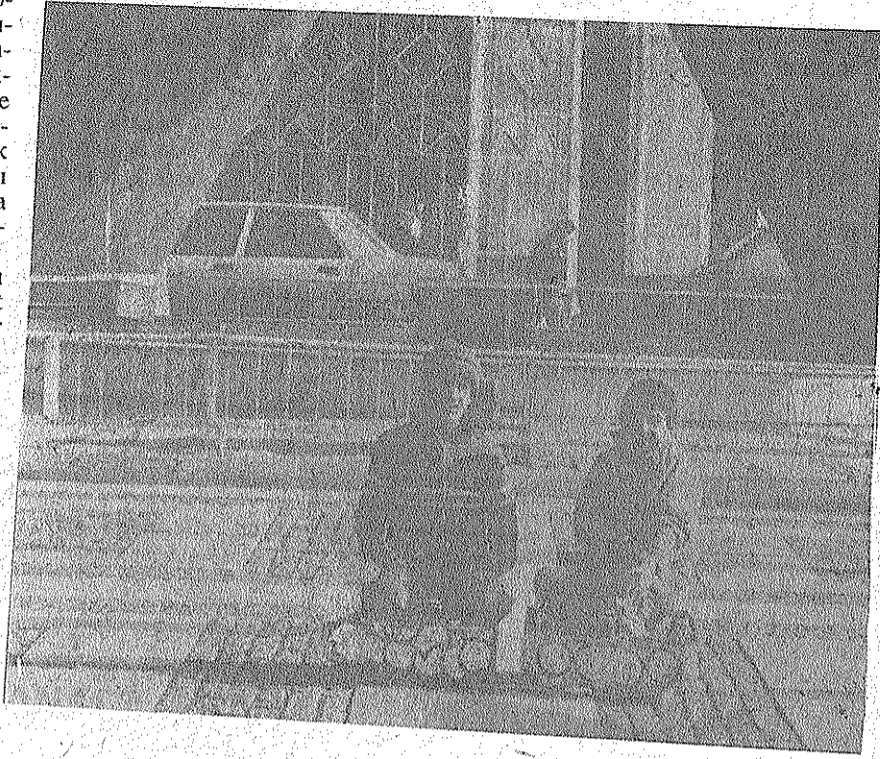
Çocuk emeğinin sömürülmesi üzerine

Çok değil, yaklaşık 10 yıl önce çocuklara büyüünce ne olacaksınız sorusunu yöneltir, "doktor, mühendis, avukat" gibi cevaplar alırdık. Artık çocuklara büyüünce ne olacaksınız demeye gerek yok. Çünkü çocukların sömürülmesi için büyümelerine de gerek yok ve artık yapılmaya çalışılan çocukları bu sömürüden kurtarmak değil, daha iyi sömürmenin yöntemlerini bulabilmek!

Sömürü büyük ya da küçük ayırımı yapmıyor. Büyük küçük demeden ait oldukları sınıfların ceremesini çekiyor insanlar, ya da nimetlerini görüyorlar. Burjuvazi proletaryaya kedisinin ve çocuklarının karnini doyurabilmek için kırımlar veriyor ve bu kırımların ölçüsünü de kaçırılmaya dikkat ediyor. Sürekli kendisine yeni kan damarları yaratmaya çalışıyor. Geçmişte geçim sıkıntısı büyüklerin üzerine daha çok binerken, sömürü ağının sistemleşmesiyle bugün henüz ilkökula giden çocuk dahi bu yükü üzerinde hissetmektedir.

Zenginlerin çocukları gelecek planları yapıp, buna uygun eğitim görürken, planlarını da hayata uygulamakta hiçbir zorluk çekmezler. Ancak sömürülenlerin çocukları işe hayalle başlarlar, daha sonra hayallerini geliştirmeden hayatın ortasında bulurlar gerçekleri. Okula başlamadan önce okul sevdaşı yatar gönüllerinde, okula başlayınca 70-80 kişilik sınıflara tıkıştırılıp, dersi anlayamadığından dolayı her gün dayak yiyip, eve dönünce evdeki sıkıntıları yaşayıp hayallerinin yönünü de değiştirmek zorunda kalırlar. Yaşamın zorluklarını hem aile içindeki geçim sıkıntısında tadarlar hem de birey olarak diğer varlıklı çocuklarla aralarındaki farkı o ya da bu ölçüde görmeye başlarlar. Artık doktor olmanın, mühendis olmanın olanaksızlığı gün gibi ortadadır.

Yoksul ailelerin çocukları böylesi koşullarda çok değil, hemen ikinci üçüncü sınıfta ayakkabı boyacılığı, su satıcılığı yapma gibi hesaplar yapmaya başlarlar. Okumanın ötesi çaresizliktir

besbelli. Okuma yazmanın bile itile kabil öğretildiği okullarda bir kaç yıl daha barınmaktansa hemen para kazanmak daha mantıklıdır. Belki ilkin kendilerine "boyacı" diye bağırılması ya da işyerlerinde itilip kakılması gururlarını kıracaktır. Ama daha sonra bu düzenin onlar için de yeni yeni sömürü mekanları yarattığını görmek için çok beklemeyeceklerdir.

Birçok aile eğitimin çıkmazını ve kendilerinden maddi olarak yıllar yılı neler götürdüğünü, bunun sonucunda çocuklarının yine de işsiz kaldığını görmekte ve bunca yıl boşuna masraf yapmadan, çocuklarını hemen meslek sahibi yapmak için uğraşmaktalar. Görülüyor ki bu sebeple çalışan çocuklar, diğer işçi çocuklar arasında %42.5 gibi bir yeri kaplıyor. Bunun dışında geçim

sıkıntısını dorukta yaşayan aileler, çocuklarını okuma-yazma öğrenir öğrenmez bir işe sokmak zorunda kalıyorlar. Çocuğun daha çok küçük yaşlarda aileye ekonomik olarak katkıda bulunması gerekiyor. Bu çocuklarda diğer işçi çocuklar arasında %34.7 gibi bir yeri kaplıyor.

Evet! Türkiye'de 12-19 yaş grubu arasında 10.6 milyon çocuk var ve 22 milyon çalışan insan arasında, çalışan çocukların sayısı 4 milyon. Yani her 100 kişiden 18'i çocuk işçi! Bu yaş grubunun altında ise yaklaşık 17 milyon çocuk var. Bunların ne kadarının çalıştığına dair henüz yeterli bir araştırma yok.

Çalışan bu milyonlarca çocuk, sömürünün en azgınına üzerlerinde hissediyorlar ve "çocuk" olduklarından dolayı hiç bir hak talep edemiyorlar. Çalışan çocuklar, çalışmayanlara oranla daha az gelişiyor, daha az sağlıklı oluyor, nihayetinde daha çok yıpranıyor. Yapılan haksızlıklar çocukların üzerinde büyük psikolojik baskılar yaratırken, fiziki yıpranmalar da hat safhada yaşanıyor.

Bugün çocukları çalıştırmak burjuvazinin işine daha çok geliyor. Çocukların çalışma saatleri büyüklere göre daha fazla. Ve çocuklara hafta sonunda tatil vermeme gibi yetkileri de var nedense? Haftada 41-45 saat arasında çalışan çocukların birçoğu ek iş yapıyor ve haftada 55 saati buluyor çalışmaları. Bu çocuklar işyerlerinde yemek yiyemiyor ve karınlarını kuru ekmekle doyuruyorlar çoğu zaman.

İş kazaları! Büyüklelerin yaşadığı iş kazaları hiç bir şekilde önemsenmezken, çocukların yaşadığı iş kazaları yok sayılıyor adeta. Çocukların hayatlarını mahvetmenin pek önemi yok ne de olsa! Onlar da zaten geleceğin ağzı pis kokan, sıksa işçi büyüklerinin benzerleri olacaklardır ne de olsa. 1991'de yapılan araştırmalara göre iş kazalarının %11'i çocuklara ait, tam 14.664 çocuk iş kazası na uğruyor. Bunların 64'ü hayatını kaybediyor. 379'u iş göremez hale geliyor ve 14.221'i ise geçici iş görememezlikle bekletiliyor. Ve bu kazaların hesabını hiç bir şekilde veren yok.

Ücretler! Ucuz emek deyince akla

çocuklar geliyor. Bu ucuz emeğin mantığı da arkasından yasalarla yaratılıyor. Nasıl mı? 1986'da çıkan Çıraklık ve Meslek Eğitim Yasası'na göre çalışma yaşı 15 olarak belirleniyor. Piyasa da bu yaşın altında o kadar çok çalışan var ki, bunları yok saymanın kılıfını yaratmak kaçınılmaz. Evet, 15 yaşın altındaki çocuklarda öğrenci statüsünde gösterilerek, "staj görüyor" ayaklarıyla ücretlerini tamamen alamıyorlar. Stajyer öğrencilerin maaşlarından %30 gibi bir miktar kesiliyor, çocuk işçilerden de çıkardıkları yasa uyarınca bu miktarı kesiyorlar. Yutturabildikleri en geniş kesimden daha fazlasını! Sigorta mı? Onun lafını etmeye ne gerek var ki! Ücretleri azaltmanın zemin bulduğu başka etkenlerde var bunun yanında. Genellikle yoksul semtlerde, gecekondu mahallelerinde kız çocukları ilkokuldan sonra okutulmuyor. Ailenin bir ferdi olarak çalışmaları kaçınılmaz. Ancak aileler özellikle büyük şehirler de kız çocuklarını uzak semtlere yollama taraftarı değiller. Mahalle aralarında kurulan ufak atölyeler ne güne durmuyor. Ya da çok uzaktanda olsa akrabalarının işyerleri! Özellikle mahalle aralarında yaygınlaşan konfeksiyon atölyeleri böyle düşünen aileler için iyi bir fırsat. Gözardı edilense ücret. "Kızımız uzağa gitmesinde isterse üç kuruş maaş alsın" mantığı ücret politikasını ne güzel körükliyor. Zaten çok az ücret alabilen çocuk işçiler, bu tür yerlerde gerçekten de "üç kuruş" almaya mahkum oluyorlar. Ve bu çocukların sayısı hiçte az değil. Konfeksiyonda çalışan kesimin %60'ını kız çocukları oluşturuyor.

Görülüyor ki, çocukların üretimdeki yeri hiçte küçümsenmeyecek kadar fazla. Bugün çocukların olmadığı bir piyasa, patronları ne denli krize uğrattır! Tahmin etmek hiçte zor değil. Çocukların çalıştığı alanlar şöyle:

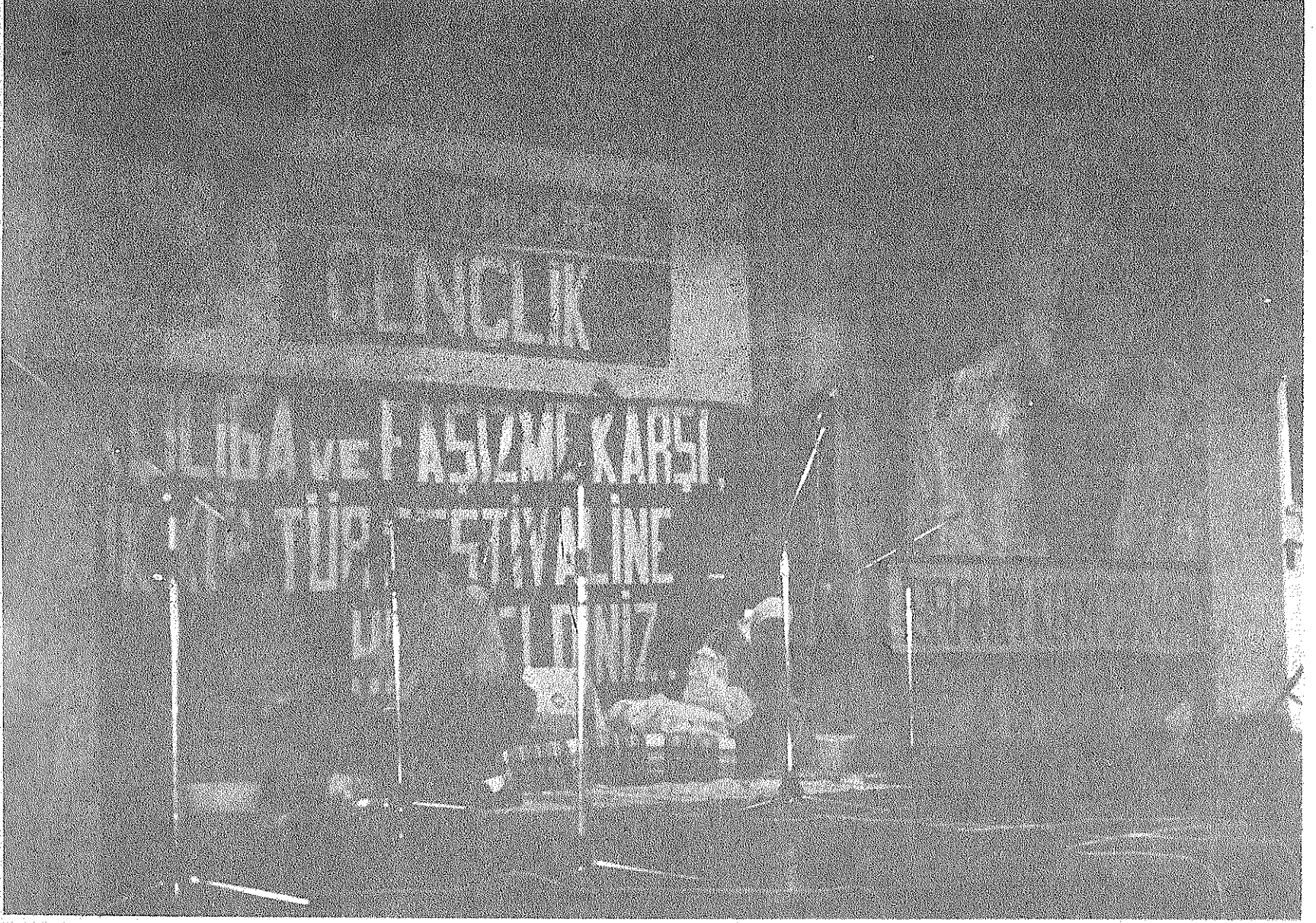
İmalat sanayinde çalışanların %20'sini çocuklar oluşturuyor, inşaat ve bayındırlık işlerinde çalışanların %15'ini çocuklar oluşturuyor, toptan ve perakende, lokanta ve otelcilik iş kollarında çalışanların ise %14'ünü çocuklar oluşturuyor. Bu işçilerden 800.000'i ücretli ya da maaşlı işçi, 350.000'i mevsimlik işçi, 2.2 milyonu ücretsiz aile işçisi, 80.000'i ise serbest çalışan çocuklardan oluşuyor. Bunun dışında tarım, orman, avcılık ve balıkçılık alanında faaliyet gösteren nüfusun dörtte birini çocuklar oluşturuyor. Çocukların istihdam edildiği en yoğun alan ise tarım alanı.

İşsizliğin gün geçtikçe boyutlandığı şu dönemde, en çok işsizliğin tadını alan da yine çocuklar oluyor. 5-14 yaş arasındaki çocukların işsizlik oranı %13.5 iken 25 yaşın üzerindeki bireylerin işsizlik oranı %5. Hiçbir niteliği olmayan çocukların istihdam edilmesinde pek zorlanmayan devlet, çok az kişiyle de işini halletmesini biliyor. Açıkta kalan çocukları ise sokaklarda, caddelerde çeşitli işleri yaparken görmek mümkün.

ILO'nun başlatmış olduğu "Çocuk İşçiliğinin Sona Erdirilmesi Uluslararası Programı" Türkiye'de dahil altı ülkede uygulanmaya başlanıyor (1992). Yapılansa, sadece bu programa uygun olarak yasal zemin yaratmaktan başka bir şey değil.

Kimiler için 23 Nisan'lar, kimiler için bayramlar, kimiler için eğitim, kimiler için özel okullar... Sonuçta büyüklere sömürü, küçüklere sömürü, büyüklere özgürlük, küçüklere özgürlük. ■

YENİ VE GÜZEL BİR DÜNYA YARATMA MÜCADELESİNDE İLERİYE YÖNELİK, ATILMIŞ BİR ADIM: Faşizme ve ırkçılığa karşı Yeni Demokratik Gençlik Kültür Festivali

Yeni Demokratik Gençlik Kültür Festivali'nde tiyatro gruplarının sergilediği oyunlar ilgiyle karşılandı.

Gerek ülkemizde gerekse içinde yaşadığımız Avrupa ülkelerinde hakim sınıflar, içine girdikleri siyasal ve ekonomik kriz ile birlikte dünya ezilen halklarına karşı saldırı ve sömürülerini daha katmerli bir biçimde sürdürmektedirler. Ülkemizdeki hakim sınıflar, gelişen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yargısız infazlar, faili belli cinayetler, katliamlar, işkenceler, baskı ve gözdağı ile cevap verirken, Avrupalı emperyalistler krizin reçetesini işçi sınıfına ve özellikle yabancılara çıkarmaya çalışmaktadırlar. Yüzbinlerce işçi işlerinden çıkarılıyor, günbegün demokratik ve ekonomik haklar kısıtlanıyor. Nazi Almanya'sı döneminde olduğu gibi yabancılar günah keçisi olarak gösteriliyorlar. Özellikle iltica yasalarının sertleştirilmesi ve ırkçı faşist örgütlere verilen desteklerden sonra başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın bir çok ülkesinde ırkçı-faşist saldırılar onlarca insanın can ve mal kaybına yol açtı, yüz-

lencesi yaralandı. Sınıf bilinçli proletaryanın gençliğin önemini görüp onu yönlendirme çabası olduğu gibi, emperyalist burjuvazide, gençliği kendi emellerine ulaşma çabası uğruna kullanmakta, onu yönlendirmeye çalışmakta. Bunun içinde elindeki bütün imkanları harekete geçirerek gençliği politikadan uzak tutmaya çalışmaktadır.

Bir zamanlar bir çok insanın "cennet" diye akın akın geldiği Avrupa, şimdi insanların günlerini korku içinde yaşadığı "cehenneme" dönüştü. İşte ırkçı-faşist saldırılarının en yoğun bir biçimde yaşandığı bu dönemde çeşitli Avrupa ülkelerinde yaşayan Yeni Demokratik Gençlik, 1992'de ATİK bünyesinde gerçekleşen birlikten sonra Üçüncü Merkezi Kurultayı'ni gerçekleştirmiş ve gençliğin mücadelesini geliştirmeyi amaçlayan bir çok önemli karar almıştır. Bunlardan en önemlisi bir dönem yaşanan dağınıklığın ardından gerek Merkezi Gençlik

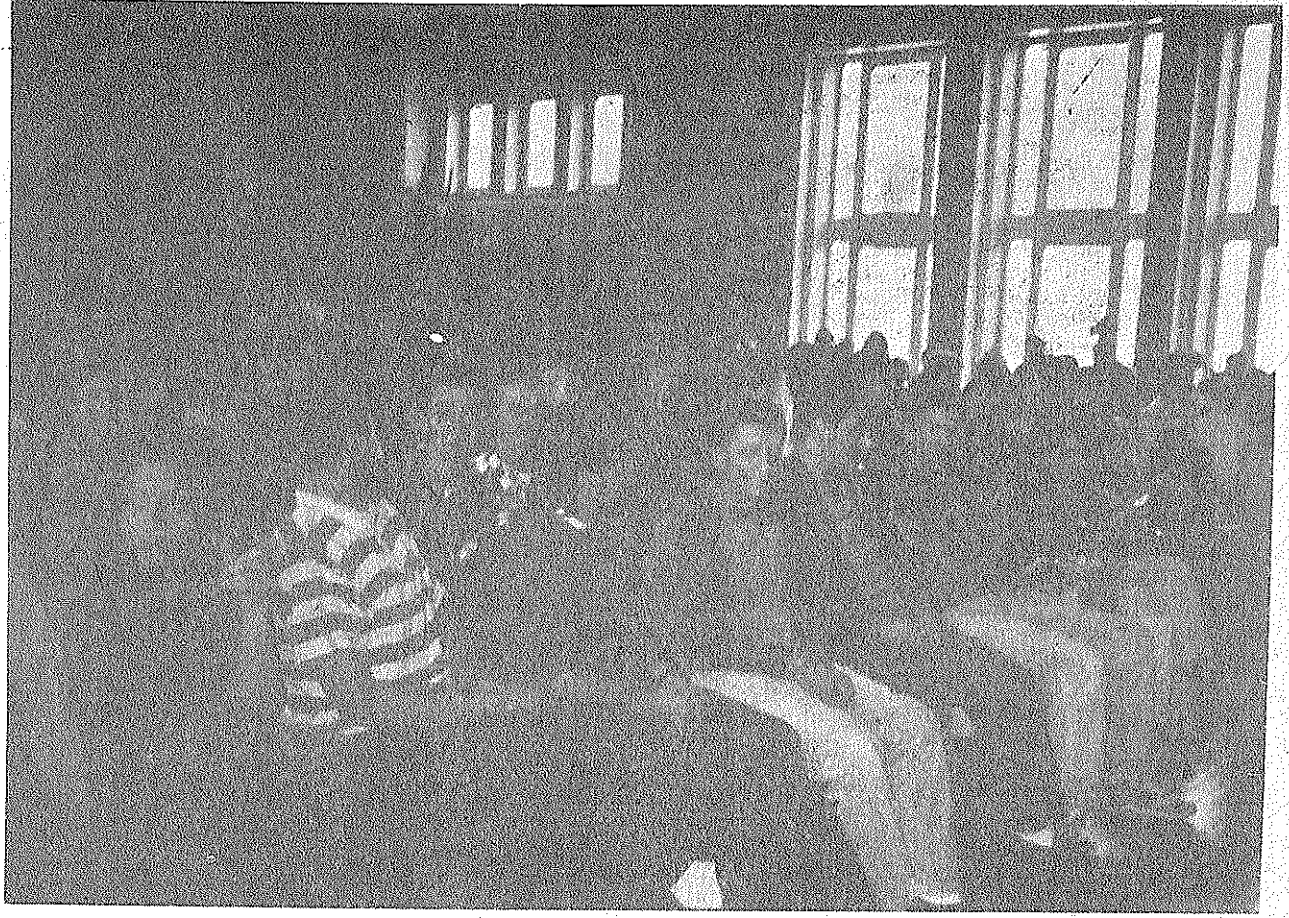
Komisyonu'nun ve gerekse de yerel Gençlik Komitesi'nin kurulup derhal aktif bir şekilde faaliyetlere başlayıp, Yeni Demokratik Gençlik'in kendi ayaklarının üzerine oturtulmasıdır. Üçüncü Kurultayımızda önümüze koyduğumuz doğru siyasal ve örgütsel perspektifle Yeni Demokratik Gençlik bu yolda, gelinen aşamada önemli ve sağlam adımlar atmıştır. Avrupa'da yaşanan genel dağınıklığa rağmen, Yeni Demokratik Gençlik varlığını hissettirebilmiştir. Kurultayımızda alınan karar-gereği gençlik önüne bir takım faaliyetlerin örgütlenmesini hedef olarak koymuş, bunların bir çoğunu başarı ile gerçekleştirmiştir. Uzun ve yoğun bir hazırlıktan sonra, kendi gücünü esas alan gençliğimiz 19 Eylül 1993 tarihinde Frankfurt'ta, Avrupa'nın bir çok bölgesinden gelen gençlerin katılımı ile alabildiğine başarılı ve coşkulu "Faşizme ve ırkçılığa karşı Yeni Demokratik Gençlik Kültür Festivali" ni gerçekleştirmiş

bulunmaktadır. Haftalar önce hazırlanıp bölgelere gönderilen bir genelge ile festivalin amacı, proletaryanın kültür ve sanat anlayışı ve ona bakış açısı ve önemi kısaca anlatılmış ve bu doğrultuda festivale gençliğin seferber edilmesi talimatı verilmiştir. Ayrıca festival ile ilgili Almanca/Türkçe iki ayrı afiş basılmış ve bölgelere gönderilmiştir. Saat 11.00'de başlaması tasarlanan festival, salonun düzenlenmesinin ardından gecikmeli olarak saat 12.15'de başladı.

Festivalimiz Gençlik Komisyonu'ndan bir arkadaşın, başta dünya komünist hareketinin ustaları **Marx, Engels, Lenin, Stalin** ve **Mao** olmak üzere, özel olarak çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yegane temsilcisi, şanlı **TKP/ML**'nin kurucu önderi, halk ordusu **TIKKO**'nun baş komutanı **İbrahim Kaypakkaya**, **TKP/ML** 2. ve 3. Genel Sekreterleri **Süleyman Cihan** ve **Kazım Çelik**, **TKP/ML** Merkez Komite Üyeleri, gençliğin

ölümsüz önderi İsmail Oral, enternasyonal komünist Barbara Kistler, yakın tarihte şehitler kervanına katılan TMLGB genel sekreter yardımcısı, gençliğin komünist önderi M. Ali Çakıroğlu olmak üzere tüm komünizm ve devrim şehitlerinin anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu sırasında bir arkadaş şiir okurken salonda bulunan yaklaşık 500 gencin yumrukları sıkılı ve kafalar dik idi. Sloganlarla biten saygı duruşunun ardından konuşmacı Gençlik Komisyonu adına "Faşizme ve ırkçılığa karşı Yeni Demokratik Gençlik Kültür Festivaline hoşgeldiniz" demesiyle festival başlamış oldu. Ardından sunucu arkadaş festivalin amacını içeren Gençlik Komisyonu'nun kaleme aldığı yazıtı okudu. Yazıtı ülkemizdeki ve Avrupa'daki baskı ve sömürler kısı olarak aktarıldı. Yine yazıt bu baskı ve sömürüye karşı genel olarak devrimcilerin ve özellikle biz gençliğin görevlerinin ne olması konusunu içermekteydi. Okunması yaklaşık 15 dakika süren yazıtta aynı zamanda proletaryanın kültür ve sanat anlayışı, devrimci mücadele de kültür ve sanatın önemi, bu konuda gençliğe düşen görevler, özellikle Marksizm-Leninizmin en üst aşaması olan Maoizmin kültür ve sanata bakış açısı gençlere anlatılmaya çalışıldı. Yazıt, emperyalist-yoz kültürün kol gezdiği Avrupa'da, bu burjuva-yoz kültürü bir tarafa atıp, devrimci kültüre dört elle sarılmanın; halk için sanat ve halkın sanatçısı olmanın, birçok "halk sanatçısının" yaptığı gibi para için değil, sanat ve kültürü devrimci mücadelede bir araç olarak kullanmanın önemini içermekteydi. Gelişen faşist ve ırkçı saldırılara göğüs germenin ancak ve ancak örgütlü mücadeleden geçtiğini ve bunda Yeni Demokratik Gençlik'in mücadelesine katılmakla olduğunu anlatan yazıt festivale katılan gençler tarafından büyük beğeni gördü. Şiir, Ozan, Tiyatro, Koro, Folklor ve Müzik grubu dallarında yarışmaları içeren festivalimiz başından sonuna kadar çok canlı geçti.

Sahne Mao'nun gençliğe yönelik söylediği "Dünya bizim olduğu kadar sizindir. Ama sonuç olarak sizindir. Siz gençler dinamiksiniz. Sabahın saat 8-9'unda doğan güneş gibisiniz. Umut sizindir, dünya sizindir" pankartı, İ. Kaypakkaya'nın ve gençliğin ölümsüz önderi M. Ali Çakıroğlu'nun pankartlarının yanısıra

Yeni Demokratik Gençlik Kültür Festivali'ne yaklaşık 500 kişi katıldı.

"İrkçılığa ve Faşizme karşı Yeni Demokratik Gençlik Kültür Festivali'ne Hoşgeldiniz" pankartı ile donatılmıştı. Sahneye ilk çıkan koro ekibinden başlayarak çıkan bütün yarışmacılara tempo tutuluyor ve sloganlar atılıyor. Bu coşku folklor dalında ilk olarak sahneye çıkan Berlin Folklor Ekibi'nin Kafkas oyunlarını sunması sırasında kat kat artmıştı. Artık "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Yaşasın TMLGB", "Tokat'ta bir ses, Baba'lar ölmez", "Mehmet Ali Çakıroğlu ölümsüzdür", "Gençler dağlara, Partizan iktidara" vb. sloganları alkışlar eşliğinde ayakta haykırılıyordu. Ardarda çıkan genç ve yetenekli arkadaşlarımız, salonda bulunan gençlere en güzel parçalarını sunuyordu. Salonda bulunan kitle sanki tek ses, tek yürek, tek yumruktu. Salon adeta inim inim inliyordu. Yur dışında yaşayan gençliğimiz bu festivalde kendi gerçek ruhunu göstermişti. Sanki kavgada düşmana inat haykırmak istiyorlardı. Belirli bir dönemden son-

ra salonda bulunan kitle her şeyi eline almıştı. Hava o kadar coşkuluymuş ki, kitle türkü ve marşların söylenmesini yarışmacılara bırakmıyordu.

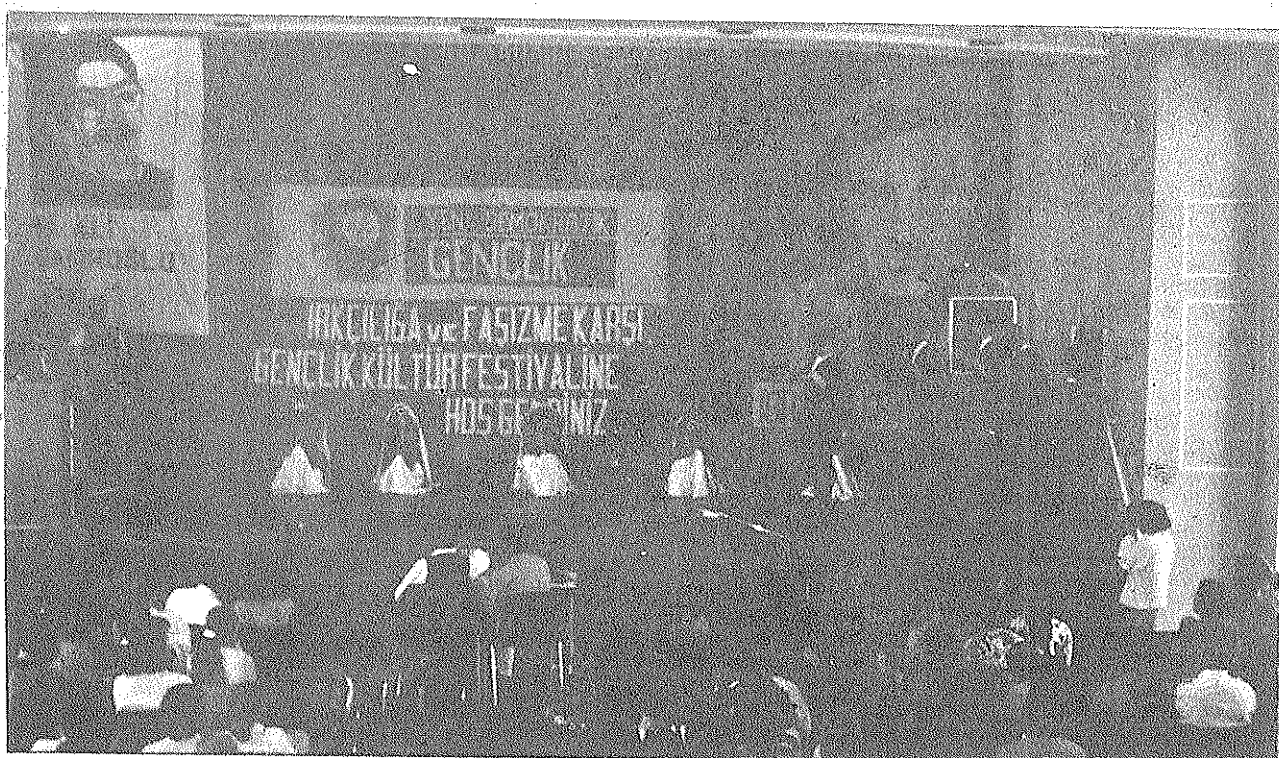
İnanıyoruz ki, bu festivalde bulunan hava şimdiye kadar yapılan hiç bir gecede yoktu. Tabii festivalin böyle coşkulu geçmesi her şeyden önce Gençlik Komisyonu'nu sevindiriyordu. Festivalimize gönderilen Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist-Yurt Dışı Bürosu (TKP/ML-YDB) ve ATİK'in mesajları kitle tarafından coşkulu bir şekilde alkışlandı. Partizan, Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik'ten gelen mesaj elimize zamanında ulaşmadığı için bu mesajlar okunamadı. Yaklaşık on saat süren festival de atılan diğer bazı sloganlar ise "Barbara Anna Kistler ölümsüzdür", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "İbo, Haydar, Zülfükar-Namludadır iktidar" idi. Yarışmaya katılan gruplar arasında Grup Muzur'un sahnede Sivas'ta katledilen 37 devrimci-demokratın anısına söyledi-

ği türkü esnasında kitle hep bir ağızdan "Sivas faşizme mezar olacak", "TIKKO Sivas'ta hesap soracak" sloganlarını haykırdı. Yabancı düşmanlığı, yargısız infazlar ve komünist önder Baba Erdoğan'ın şehit düşmesini canlandıran tiyatro grupları büyük beğeni kazandılar. Özellikle Baba Erdoğan'ın şehit düşmesini anlatan tiyatro sırasında "Babalar ölmez" sloganı salonda yüksek sesle haykırılıyordu. Festival belirli bir aşamaya gelmesinden sonra kitle sahneye çıkan her ozan ve gruptan "18 Mayıs" türküsünü söylemelerini talep ediyordu. Salonda bulunan gençler sanki bir zaferi kutlarcasına haykırıyor ve halay çekiyor, pankartları elden ele dolaştırıyor.

Festivale misafir grup olarak katılan Grup Azad'da çok beğenildi. Saatler 21.00'i gösterirken son yarışmacı da sahneden alkışlarla indi. Artık sıra jüri heyetinin değerlendirmesine gelmişti. Bir çok kişinin dört gözle beklediği an böylelikle gelmişti. Jüri heyetinden bir arkadaş ve Gençlik Komisyonu'ndan bir kaç arkadaş sahneye çıktılar ve jüri adına tüm yarışmacılara teşekkür edildi. Sonra her dalın üçüncü, ikinci ve birincisi açıklandı. Bazı ufak itirazlar olmasına rağmen, sonuçlar genel olarak coşku ile karşılandı. Ardından başarılı olan arkadaşlara başarı belgeleri ve hediyeleri teslim edildi. Komisyondan bir arkadaşın festivale emeği geçen ve katılan arkadaşlara teşekkür edip, gelişen ırkçı-faşist saldırılara karşı Yeni Demokratik Gençlik'te birleşmeye çağırmasının ardından içilen devrim andı ile festivalimiz 22.00'de son buldu. ■

-Biz Gençliğiz; Gelecek Elleri-mizdedir!
-Birlik, Mücadele, Zafer!
-Yaşasın Yeni Demokratik Gençlik Mücadelemiz!
-Güzel Yarınları Yaratma Mücadelesinde YDG Saflarında Birleş!

Yeni Demokratik Gençlik Komisyonu

ÇÖZÜM:

Devrimi proletaryaya deva

Ajoy Dutta*

Dünya proletaryasının büyük önderi ve öğretmeni Yoldaş Mao Zedung'un ölümünden kısa bir süre sonra, Teng Sia ping ve Hu Yaobang kliği, merkezci revizyonist Hua Kau feng'i kullanarak bir darbe gerçekleştirip Çin'de partinin ve devletin önderliğini ele geçirdi. Böylece dünya komünist hareketi üçüncü kez büyük bir krizin içine girdi. Herşeye rağmen bugün, yani on yıllık bir süreden sonra, Büyük Proleter Kültür Devrimi sayesinde güçlenen dünya proletaryası, revizyonizme karşı koymak için ayağa kalkmış ve diğer ileri hamlelerin yanısıra, Devrimci Enternasyonalist Hareket'i oluşturmuştur.

Belirtilmesi gerekir ki Mao'nun ölümünden sonra Çin'de gelişen olaylar pek de beklenmedik değildi. Mao, ölümünden önce sık sık böyle bir ihtimal olabileceğini belirtmişti. 1965'te Mao keskin bir şekilde uyarıyordu: «Eğer Çin'de önderlik gelecekte revizyonistler tarafından gaspedilirse, tüm ülkelerin Marksist-Leninistleri kararlı bir şekilde bunu teşhir edip buna karşı savaşmalı, işçi sınıfına ve Çin'in kitlelerine, bu revizyonizme karşı savaşta yardım etmelidirler.»

Mao'nun ölümünden kısa bir süre sonra, Teng-Hu kliği, Çin halkının derin yasından da yararlanarak, işbirliği içinde tertip ettikleri darbeyi gerçekleştirdi. Oldukça kurnaz davranışlar: Başta çirkin yüzlerini Kültür Devrimine ve Mao'ya karşı açığa çıkaracaklarına, saldırılarını esas olarak Mao'nun en yakın mütefiklerine karşı iftiralarda yoğunlaştırdılar. Ancak kısa bir süre sonra saldırılarını Kültür Devrimi'ne de yönelttiler. Biz Marksist-Leninistler, içeriği proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi olan Kültür Devrimi'nin dünya çapındaki derin önemini sağlam bir şekilde kavramalıyız. Sosyalizmin sağlamaştırılması ve sosyalizmden komünizme başarıyla geçilmesi sorununun çözümü, üç noktanın ele alınmasını gerektirir. Birincisi, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti toplumsallaştırma sorunu, daha doğrusu kolektif mülkiyet. Bu gerekli bir ön koşuldur ancak kolektif denetim gerçekleşmeden yetersizdir. Bu, burjuvazinin çıkarlarını sağlama alma anlamına gelen, bir avuç kişinin veya bürokratin denetimi demek değildir. Kolektif denetim gerçekleştirilmediği sürece, proletarya diktatörlüğü uzun dönemde burjuvazinin diktatörlüğüne dönüşecektir. Gerçek kolektif denetimi gerçekleştirebilmek için, kitleleri ayaklandırmak, bilinçlendirmek, Parti de dahil, toplumun tüm alanlarında kendi inisiyatiflerini yükseltmek gerekir. Sovyetler Birliği'nde iktidar ele geçirildikten sonra, henüz

çok kısa bir tecrübesi olmasına rağmen, Lenin şöyle söylemişti: «İşçi sınıfının çoğunluğu, devlet yönetiminde, devlet memurlarına dayanmadan, sorumluluğu kendi ellerine alabildiği ölçüde, devletin gerekliliği giderek azalacak ve komünizm için objektif şartlar yaratılacaktır.» (Toplu eserler, Cilt 28, sayfa 183, Bengali baskısı)

İkincisi, kişinin çıkarı ile toplumun çıkarı kavramı arasında bir çelişki vardır. Bu çelişki her bireyin kafasında mevcuttur. Kapitalizm de dahil olmak üzere tüm sınıflı toplumlarda bireyin çıkarları hakim durumda olmuştur. Eğer kolektif çıkarlar sosyalist toplumda hakim hale gelmezlerse, eğer kişinin çıkarları devrimi ilerletmek şeklindeki kolektif çıkarlara tabi tutulmazsa o zaman sosyalizm yenilir ve komünizme doğru hiçbir zaman ilerlenemez. Bununla ilgili olarak Lenin şunu söylüyordu: «İnsanlar, en yakınları için çalışmayı bırakıp, bilinçli olarak, toplumun gelişmesi için ve uzun vadede dünya komünizmini yaratmak üzere çalıştıklarında, işte o zaman ve sadece o zaman komünizm başlamış olur.» (Subotnikleri değerlendirme konuşması)

Üçüncüsü, üretim araçlarının mülkiyet sorunu. Üretim araçlarının toplumsallaştırılması Çin'de 1956'da aşağı yukarı tamamlanmıştı. Ama kolektif mülkiyete gelince, bunun iki biçimi vardı: devlet sektörü ve kooperatif sektör. Bunun dışında, kır ve kent arasındaki, işçi ve köylü arasındaki, kafa ve kol emeği arasındaki fark mevcuttu. 8-aşamalı ücret sistemi uygulanıyordu. Kapitalizmin esas üretim biçimi olan meta üretimi sınırlı da olsa devam etmekteydi. Lenin bunun sosyalist toplumda uzun bir süre devam edeceğini, zamanla güçsüzleşmesi için dikkatli bir şekilde sınırlandırılması gerektiğini söylemiştir. Komünist toplumda tamamen ortadan kaldırılacaktır. Tüm bunlar sosyalizm süreci boyunca sınıf olarak yeni bir burjuvazinin çıkmasının temelini oluşturmaktadır.

Lenin bu soruna eğilmesine rağmen, 1924'te öldüğü için, çözmeye zamanı olmamıştı. Yoldaş Stalin, bu sorunun bilincinde olmasına rağmen, bu problemi ele alıpta büyük ölçüde Marksist-Leninist görüşten saptı, dolayısıyla sosyalizm de sınıflar ve sınıf mücadelesinin devam ettirilmesinin özünü kavrayamadı. Böylece, Rusya'da kapitalist yolcuları emperyalstlerin ajanları olarak değerlendirerek, bunları partiden ve devletten ihraç etme metodunu uyguladı. Gerçekte ise bu metod kapitalist yolcular açısından elverişli bir ortam yarattı. Bu sorunun doğru bir metodla çözülmemiş olmasından dolayı, bürokrasi daha da güç-

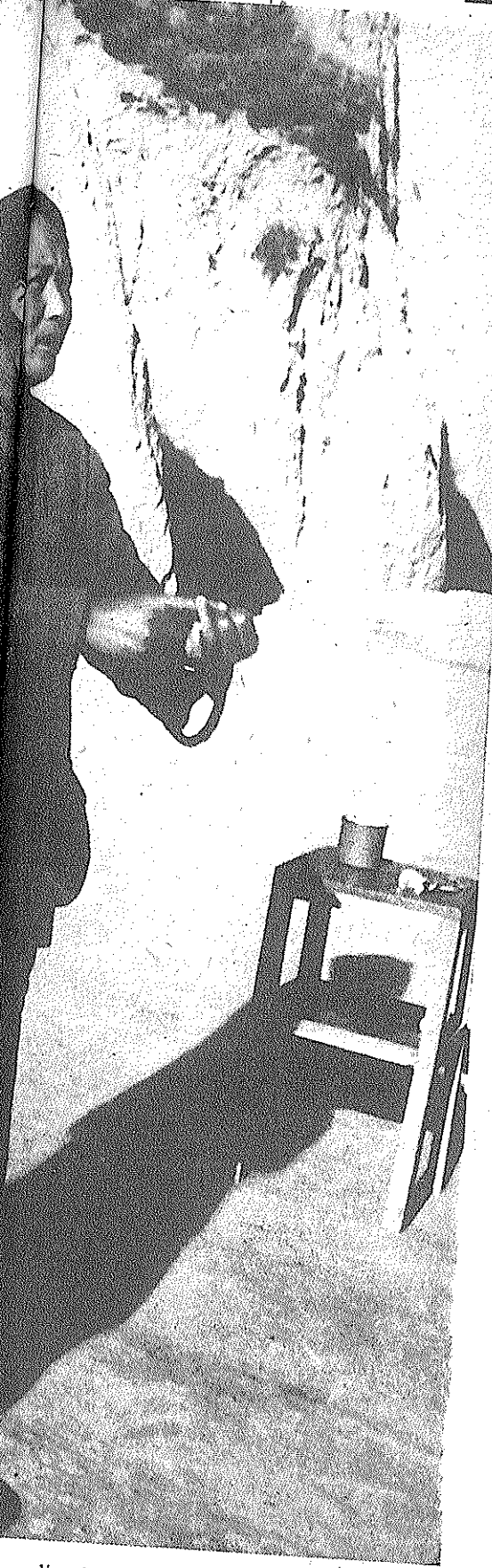
lendi ve yeni bir burjuvazi yeniden ortaya çıktı. Yoldaş Stalin yaşamı sırasında bürokrasi ve yeni burjuvazi tarafından öylesine çembere alınmıştı ki

ölümünden üç yıl sonra, Kruşçev'in önderliği altındaki bu unsurlar parti ve devlet önderliğini kolaylıkla gaspedebildiler. Bunlar, ABD emperya-

... diktatörlüğü altında ... ettirmek

gerici üretici güçler teorisini başarıyla geçirdiler. Bu durum Mao'yu yukarıda değinilen üç noktaya eğilmeye zorladı ve Mao devlet başkanlığı sorumluluğunu bırakarak, tamamen parti işlerinde yoğunlaştı.

Mao, Rusyada 1956'da proletarya-

Büyük Proleter Kültür Devrimi, Mao'nun Düşüncesi'nin esas kapsamıdır; O, Çin ve dünya işçi sınıfı için ölümsüz ve yeni bir katkıdır; gerçek devrimcilerin mihenk taşıdır. Leninizm, Marksizm'in nitel bir gelişmesi olduğu gibi Maoizm'de, Marksizm-Leninizm'in nitel bir gelişmesidir. Marksizm-Leninizm-Maoizm işçi sınıfının ideolojisidir; devrimin bilimidir; yenilmezdir.

ın iktidarı kaybetmesinin olumsuz tecrübesini ve Çin'de eğitim ve kültür alanlarında kapitalist yolcular ile kitleler arasındaki mücadelenin tecrübesini derinlemesine inceledi. Çözüm, Büyük Proleter Kültür Devrimi idi. Kültür Devrimi bir taraftan uzun süreli mücadele yoluyla sosyalizmi sağlamlaştırmanın, burjuvaziye ve onun gerici ideolojisine karşı, devrimin işçi sınıfı ve onun müttefikleri tarafından komünizme kadar devam ettirilmesinin çizgisidir. Diğer taraftan ise, dünya çapında revizyonizme karşı verilen ve Kültür Devrimi ile daha üst bir aşamaya erişen, mücadelenin çizgisidir. Kültür Devrimi, 1917 Ekim Devrimi ve 1949 Çin Devrimi gibi, muazzam bir tarihsel olaydır, ancak bunlardan çok daha karmaşıktır ve tarihte eşine rastlanmamıştır. Bugün gerçek devrimci olmanın mihenk taşı, Kültür Devrimin savunup savunmamaktır.

Kültür Devriminin İçeriği

Önce bu sorunla ilgili olarak Marks ve Lenin'in değerlendirmeleri incelenmelidir. Marks, J. Weydemeyer'e yazdığı bir mektubunda şunları

gözlemliyordu: «Bana gelince, modern toplumdaki sınıfların, ya da bunlar arasındaki savaşımın varlığını keşfetme onuru bana ait değildir. Burjuva tarihçileri, bu sınıf savaşımının tarihsel gelişimini, burjuva iktisatçılar da sınıfların ekonomik anatomisini ben-den önce açıklamışlardır. Benim yeni olarak yaptığım: 1- sınıfların varlığının ancak üretimin gelişmesindeki belirli tarihsel evrelere bağlı olduğunu, 2- sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne yol açtığını, 3- bu diktatörlüğün kendisinin ise, tüm sınıfların ortadan kaldırılması ve sınıfsız bir topluma geçişten başka birşey olmadığını tanıtlamak olmuştur.»

Marks Gotha Programının Eleştirisi'nde şunları da belirtir: «Kapitalist üretim ile komünist toplum arasında, birinden ötekine devrimci dönüşüm dönemi yer alır. Buna da bir siyasal geçiş dönemi tekabül eder ki, burada, devlet proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka birşey olamaz.»

Lenin, Ekim devriminden birkaç yıl sonra, kapitalizmin restore edilme-si ihtimali hakkında şunları söylüyor-du: «Kapitalizmin komünizme dönüş-mesi, bütün bir tarihsel dönemi gerektirir. Bu dönem, tamamen ortadan kaldırılmadan, sömürücü sınıf, eski ko-numuna yeniden kurulmayı ümideder ve ümit çabaya dönüşür.» (Toplu Eserler, cilt 28, sayfa 254, Bengali baskısı).

Sistemin içerisinde yeni bir burjuvazinin çıkması sorunu hakkında, yoldaş Lenin şunları söylemişti: «Burjuva sınıf, sadece hükümet memurları içinden çıkmamaktadır -onların safından olsa olsa birkaç kişi çıkabilir-onlar, köylülerin ve el zanaatçıların saflarından dahi çıkmaktadırlar. Bu, şunu kanıtlamaktadır ki, Rusya'da meta üretimi yaşayan bir olgudur, işle-mektedir, gelişmektedir ve her kapitalist ülkede yaptığı gibi, yeni bir burjuvaziyi yaratmaktadır.» (Toplu Eserler, cilt 29, sayfa 189, Bengali baskısı). Sosyalist inşada uzun seneler içeren bir tecrübeye sahip olan Stalin ise şun-ları söylemişti: «Kapitalizmi köklerin-den söküp, bir proletarya diktatörlüğü kurmuş bulunuyoruz. Sosyalist endüstriyi hızla geliştirmekte, bununla köylü ekonomisini bütünleştirmekteyiz. Ama kapitalizmi kökünden kuru-tamadık. Bu kökler nerede? Kökleri şehirde meta üretiminde, köylerde ise küçük üretimde yatmaktadır.» (Toplu Eserler, cilt 2, sayfa 235, Bengali baskısı). Devanıla şunları belirtmişti: «Bürokrasinin en olumlu çaresi işçi sınıfının ve köylülüğün kültürel gelişimidir.»... «Ama bürokrasi, ta ki işçi sınıfının büyük çoğunluğu, düşünme-ye başlayıp devleti denetlemeye muk-

lizmi ile işbirliği içinde kudurmuşça-sına proletaryanın önderi Stalin'e saldırdılar ki, bu saldırı Marksizm-Leninizm'e ve sosyalizme de bir saldırıydı.

Bu durumda Çin'deki revizyonist-ler güçlenip cesaretlendiler. ÇKP'nin 1956'da yapılan 8. Kongresinde, revizyonistler, Li-Şao Şi önderliğinde

edir olana dek varolacaktır. Bürokrasiyi nasıl yok edeceğiz? Bunun tek bir yolu vardır, o da denetimi alttan yukarıya doğru örgütlenmektir. Bürokrasinin yanlışlarının ve hatalarının eleştirilmesi için işçi sınıfını kitlesel düzeyde örgütlemektir.» (Toplu Eserler, cilt 2, s. 40, s. 77, Bengali baskısı)

Herşeye rağmen Lenin yoldaşın ölümünden sonra kitlesel bir kültür devrimi örgütlenmedi ve bunun sonucu olarak bürokrasi son derece güçlendi. Yoldaş Stalin, Lenin'i 1935'e kadar bu konuda izlemesine rağmen, bürokrasi ve yeni burjuvazi tarafından çembere alınmıştı ve Leninist çizgiden uzaklaştı. Bu, 18. Kongrede benimsenen, Sovyet toplumunun sınıfsız bir toplum olduğunu ve proletaya diktatörlüğünün gevşetilmesi gerektiğini ilan eden yeni Anayasa'da yansımaktadır. Ancak Stalin bu hatasını son eseri olan *Sosyalizmin Ekonomik Sorunları*'nda kısmen düzeltmiştir.

1956: Tayin Edici Yıl

İki önemli olay: Çin'de üretim araçlarının mülkiyetinin toplumsallaştırılmasının tamamlanması; SSCB'de ise 20 Kongre, devlet ve parti önderliğinin Kruşçev önderliğindeki revizyonistler tarafından ele geçirilmesi -ki bu, hem Çin'li revizyonistleri güçlendirdi, hem de Mao ve devrimciler tarafından, uluslararası planda ve Çin'de tavizsiz bir karşı-saldırının başlatılmasına yol açtı.

Mao gerçekten önemli değerlendirmeler yapıyordu. 1957'de yoldaş Mao, Ulusal Propaganda Konferansı'nda şunları söyledi: «Sosyalizmin tam anlamıyla sağlanması için, ekonomik alanda sosyalist sanayileşme ve sosyalist devrim yeterli değildir. Aynı zamanda, sosyalizmin sağlanması için devamlı sosyalist devrimci mücadele yürütülmesi zorunludur. Sosyalizmin mi kapitalizmin mi kazanacağına karar vermek için süren mücadele, uzun bir tarihsel dönem kapsayacaktır»

Devamla,

«Çin'de mülkiyet sistemi bakımından sosyalist dönüşüm esas olarak tamamlandığı ve daha önceki devrimci dönemlere özgü, geniş çaplı ve fırtınalı kitlesel sınıf mücadeleleri esas olarak sona erdiği halde, devrimleşmiş toprak ağası sınıfının ve komprador sınıfının kalıntıları hala vardır, küçük burjuvazinin yeniden kalıba dökülmesi ise henüz başlamıştır. Sınıf mücadelesi asla sona ermiş değildir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi asla sona ermiş değildir. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, çeşitli siyasi güçler arasındaki sınıf mücadelesi, proletarya ile burjuvazi arasında ideolojik alandaki sınıf mücadelesi, uzun ve zorlu olmaya devam edecektir. Proletarya dünyayı kendi dünya görüşüne göre değiştirmeye çalışmaktadır, burjuvazi de öyle yapmaktadır. Bu açıdan sosyalizmin mi, kapitalizmin mi kazanacağı sorunu henüz gerçekten çözülmemiştir.» (Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine, Seçme Eserler, cilt 5, sayfa 469)

Birkaç yıl sonra, 1967'de, kapitalist yolcularla karşılıklı mücadeleyle geçen birkaç yılın ardından Mao, Kültür Devriminin gerekliliğini izah etti: «Geçmişte, kırsal alanlarda, fabrikalarda, kültürel alanda mücadele yürütük ve sosyalist eğitim hareketini uyguladık. Ancak tüm bunlar sorunu

çözmeyi başaramadı çünkü, geniş kitlelerin, karanlık yönlerimizi açıkça, tepeden tırnağa ve alttan teşhir etmeleri için onları ayaklandırmamızın biçimini, metodunu bulamamıştık. Şimdi bu biçimi bulmuş bulunuyoruz. Bu biçim Büyük Proleter Kültür Devrimidir.» (9. Parti Kongresi'ne Rapor)

Amacını ise şöyle derinleştirmişti Mao: «Kapitalist yolu seçen otorite sahiplerine karşı mücadele etmek esas görevdir, ama hiçbir şekilde amaç değildir. Amaç, dünya görüşü sorununu çözümlenektir; revizyonizmin köklerini yoketme sorunudur.» (Arnavutluk Askeri Delegasyonuna Konuşma, Kazanılacak Dünya, sayı 1)

Kültür devrimi eğitim ve kültür alanında başlatıldı. Ancak, mülkiyetin dönüştürülmesine ve kolektifleşmeye rağmen, gerçek bütünsel halk mülkiyeti henüz tam anlamıyla gerçekleştirilmediğinden dolayı, kapitalist yolcular bundan yararlanarak kontrolü bu ve diğer bütün alanlarda kendi ellerinde tutmaya çalıştılar. Bundan dolayı Kültür Devrimi, kaçınılmaz olarak yeni ve eski burjuvaziye karşı bir ölüm kalım mücadelesi olarak gelişti. Mücadele, işçi sınıfını ve halkı bilinçlendirerek kendi mülkiyetlerini kendi ellerinde tutabilecek duruma getirme, üst yapıyı, alt yapı ile uyumluluk içerisinde sağlama ve kararlı bir şekilde toplumu komünizme doğru ilerletme mücadelesiydi. Yoldaş Mao doğru olarak şu değerlendirmeyi yaptı: Siyaseti her alanda kumandaya getirin, sınıf mücadelesini esas halka olarak alın.

Teng-Hua kliği önderliğindeki kapitalist yolcular, her yolla, Kültür Devriminin itibarını zedelemeye çalıştılar. Ancak saldırılarının merkezi noktası Kültür Devriminin ekonomik bir felakete neden olduğu şeklindeydi. Çu En Lay, kapitalist yola eğilimi olmasına rağmen, 4. Ulusal Halk Kongresi'nde bunu teşhir eden bir rapor sundu:

«Üçüncü Beş Yıllık Plan hedeflerini aştık ve 1975 yılında da Dördüncü Beş Yıllık Planı başarıyla tamamlayacağız. Ülkemiz peşpeşe 13 yıl iyi mahsuller elde etmiştir. 1974'ün tarımsal üretim değeri toplamı, 1964'ünküne oranla %51 artış göstermiştir... Ülkenin kurtuluşundan bu yana Çin'in nüfusunun %60 artmasına karşılık, tahıl üretimi %140, pamuk üretimi ise %470 artmıştır... 1964'ünküne oranla, sinai üretim %190, çelik %140, kömür %91, petrol %650, elektrik %200, kimyevi gübre %330, traktör %520, pamuk elyafı %333 artmıştır. Atom bombasını başarıyla patlatık ve suni peykler fırlattık. Ne iç ne de dış borcumuz vardır. Fiatlar sabit kaldı, sosyalist inşa ve halkın yaşam standartları sağlam temeller üzerinde gelişip ilerlemektedir. İçte ve dıştaki gericiler, Büyük Proleter Kültür Devriminin milli ekonomimizin gelişmesini mutlaka sekteye uğratacağını iddia ettiler ama gerçekler şimdi onların bu iddialarını güçlü bir şekilde çürütmüş bulunmaktadır.»

Çin'de proleter devrimciler, 1976'ya kadar, mevzilerini sağlamlaştırarak, ilerlemeye devam etmeyi başardılar. Ancak gerçekleşen birkaç olay, özellikle de Lin Biao'nun karşı tarafa geçmesi, ansızın üst kademelerden önderlerin ölmesi ve nihayet yoldaş Mao'nun ölümü karşı-devrimcilerle devrimciler arasındaki güçler dengesinde bir değişikliğe yol açtı. Bu, devrimcilerin bazı hatalarıyla, ör-

neğin, muhtemel bir darbeye ilişkin uzak görüşlülüğün olmamasıyla da birleşti. Devrimci komünistlerin güçlendirilmesi gibi, örgütsel önlemler başlatılmış olmasına rağmen, bunlar aslında henüz güçlendirilmemişti. Devrimcileri zayıflatan başka faktörlerde vardı. Rus devrimi çok sayıda proleter bulunan kapitalist bir ülkede, Çin devrimi ise yarı-sömürge, yarı-feodal ve işçi sınıfının sayısal gücünün az olduğu bir ülkede gerçekleşmişti. Bundan dolayı üst yapı alanındaki mücadele özellikle karmaşıktı. Yoldaş Mao bunun tamamen farkındaydı ve bu konularda tekrar tekrar uyarılarda bulunmuştu.

Gericiler darbeye rağmen, Kültür Devriminin katkıları gerçekten büyüktür. Birincisi, kapitalist yolcuların ortaya çıkışını, tam on yıl boyunca denetim altında tuttu. İkincisi, restorasyonculuğa ve revizyonizme karşı Çin'deki mücadele öylesine derinlemesine yürüdü ki, revizyonistler halkın ve devrimcilerin kafalarını Rus revizyonistleri kadar karıştıramadılar. Üçüncüsü, isteklerinin güçlü olmasına rağmen, Rus revizyonistlerinin yapmış oldukları gibi, Mao'yu yoketmeye cesaret edemediler. Dördüncüsü, Çiang Çing ve Çang Çing Cio gibi devrimciler, karşı-devrimci saldırılara göğüs gerebildiler. Ve nihayet, Çin'li karşı devrimciler, halkın ve gençliğin güçlü bir direnişiyle karşı karşıya geldiler ve gençliği feodal ve emperyalist kültürle uyuşturmaya çalışma yönünde zorlanmaktadırlar.

Aynı maddenin gelişimi gibi, devrimin gelişmesi de düz değil aksine spiraller biçimindedir. Geçici yenilgiler ve geçici geri çekilmeler olacaktır. Ancak devrimci hareket geçmişte göstermiştir ki, her geriye dönüşü büyük

bir atılım izlemiştir. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden güçlenen Çin ve dünya işçi sınıfı, Uluslararası Komünist Hareket'in bugünkü krizinden çıkmaya muktedirdir. Gerçekte bu süreç başlatılmıştır bile. Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisi ve Kültür Devriminin tarihi tecrübesini temel alan çok sayıda Marksist-Leninist parti ve örgüt, yeni tip bir enternasyonal kurma yaklaşımıyla Devrimci Enternasyonalist Hareket'i oluşturmuş bulunuyor. Marksizm-Leninizm-Maoizm'i temel alan Peru Komünist Partisi önderliğindeki Peru halkı, Peru'lu gericilerin ve gerek ABD gerekse Sovyet emperyalistleri dahil emperyalist güçlerin ağır baskılarına rağmen silahlı mücadeleye devam etmektedirler. Silahlı mücadele diğer ülkelerde de patlak vermektedir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi, Mao'nun Düşüncesi'nin esas kapsamıdır; O, Çin ve dünya işçi sınıfı için ölümsüz ve yeni bir katkıdır; gerçek devrimcilerin mihenk taşıdır. Nasıl ki Marks'ı kabul edip Lenin'i kabul etmeyenler gerçek Marksistler değilse, Mao'yu kabullenip Kültür Devrimi'ni kabullenmeyenler de gerçek Marksist-Leninistler olarak görülemezler. Leninizm, Marksizm'in nitel bir gelişmesi olduğu gibi Maoizm'de, Marksizm-Leninizm'in nitel bir gelişmesidir. Marksizm-Leninizm-Maoizm işçi sınıfının bir ideolojisidir; devrimin bilimidir; yenilmezdir. ■

Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!

Yaşasın Büyük Proleter Kültür Devrimi!

*Ajoy Dutta, Bangladeş Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (BSD-ML) üyesidir.

Felsefe dersleri-I

Bilimlerin en eskisi olan felsefenin çeşitli toplumlarda, çeşitli sınıflar ve grupların temsilcileri tarafından oluşturulmuş birbirinden farklı pek çok sistemi vardır. Ve bunlar bulunduğu toplumun izlerini taşıdığı gibi ait olduğu sınıf ve temsilcilerinin elinde güçlü bir silah olup, onların amaçlarına hizmet etmiştir ve egemen sınıflar ellerindeki bu silahı işçi sınıfına karşı sömürü aracı olarak kullanmış ve kullanmaktadır. İşçi sınıfını, kendi felsefeleri olan diyalektik materyalist felsefeden mümkün olduğunca uzak tutarak, egemenlerin idealist felsefeyi dayatmalarını sonucu olarak işçi sınıfı felsefeye çoğu zaman gerçekle ilgisi olmayan bir fikir oyunu, ayrıcalıklı bir kaç kişinin harcı, karanlık bir rol olarak görürler. Ve kendileri gibi alınterleriyle yaşayan insanlara pek de yararlı olmayan tehlikeli olan bu oyunla pek de ilgilenmezler. Oysaki felsefe işçi sınıfının zannettiği gibi çok karmaşık birşey değildir. Çünkü felsefe maddi yaşamdan çıkmış. Onun doğrularıyla beslenmiş ve sistemleşmiştir. Bu nedenle işçi sınıfının kendi felsefesi olan diyalektik materyalist felsefeyi kavrayıp onu egemenlere karşı güçlü bir silah olarak kullanması gerekmektedir. Bu bağlamda bu yazı dizisinde ele alacağımız konulara bir giriş olarak "felsefe nedir? Niçin felsefe öğrenmeliyiz? Materyalist felsefe ve idealist felsefe nedir? Hangi felsefeyi öğrenmeliyiz?" sorularına yanıt arayacağız.

Felsefe nedir? Neden felsefe öğrenmeliyiz

Felsefe sözcüğünün tanım olarak ortaya çıkışı eski Yunanlılara kadar dayanır. O zamanlar felsefe sözcüğünün karşılığı "bilgi sevgisi" olarak kullanılıyordu. "Bilgi", "dünyayı ve insanı bilmek"ti ve felsefe bilgileri ışığında hayat karşısında belirli bir tavır takınma olanağını veriyordu. Dünya ve tabiat hakkında bilgiye dayanan bu belli kurallara uygun davranan kişilere de filozof denirdi. O zamanlar ortaya çıkan bu tanım dünya görüşlerinin farklılığına göre farklı anlamlar kazanmıştır. Ama genel olarak felsefenin en yaygın tanımı "belirli bir davranış tarzına kaynaklık eden genel bir dünya görüşüdür". Felsefenin, neye nasıl hizmet ettiğini ve kimin elinde nasıl güçlü bir silah olduğunu örnekleyecek olursak;

18. yy burjuva filozofları toplumu değişikliğe uğratmak istiyorlardı. Değişikliğe uğratmak istedikleri şey, o zamanın eskimiş ve çürümüş olan feodal toplumuydu. İşte bu nedenle 18. yy burjuva filozoflarının ilercisi bu niteliğinden dolayı, dünyanın değiştirilir, dönüştürülebileceğini savunuyorlardı. İnsanlara bunu anlatıyorlardı. Böylece burjuvazi bu yüzyılda yanına aldığı yoksul halkla feodalizmi tasviye ederek kendi çıkarlarını temsil eden bir düzen kurmuştur. Bundan bir yüzyıl

sonraki burjuva filozofları ise artık gericilemiş olan (yani egemen güç olan) burjuvazinin çıkarlarını temsil etmekteydiler. Ve proletaryanın devrimci yükselişinden ve kendi iktidarlarının er geç onlar tarafından alaşağı edileceğinden korkarak bir yüzyıl öncekinin tam tersi bir konuma düşerek-Dünyayı değiştirip, dönüştürmenin mümkün olmadığını, bunu düşünmenin ise bir delilik olduğunu savunarak- gericilemişlerdir. Ama onlar kendi mezar kazıyıcıları olacak olan proletaryanın gelişimini, ne çürümüş, kokuşmuş felsefeleri ile ne de zorla, baskıyla, yok edemeyeceklerdir ve proletaryasının sonunda burjuvaziyetarihin çöplüğüne gömecektir. Örnekte gördüğümüz gibi sınıflar kendi çıkarlarına göre felsefelerini şekillendirmektedirler. 18. yy'da burjuva filozofları feodalizme karşı mücadele ederkenilerini temsil ediyorlardı ve devrimcilerdi. Oysa 19 yy'da burjuvazinin egemenliğini korumak için gericilemiştir. Ve bu felsefesine apaçık yansımaktadır. Bütün bu sebeplerden dolayı, felsefe özellikle işçi sınıfı için gereksiz birşey değildir, tam tersine öğrenilmesi ve kavranılması gereken bir zorunluluktur. Çünkü felsefenin bir sınıf karakteri vardır. Ve felsefeyi bizler devrimin hizmetinde bir silah olarak görmeli ve kavramalıyız.

Materyalist felsefe, idealist felsefe

Genel olarak burjuva felsefe ki-

taplarına baktığımızda felsefenin çeşitliliği ve çokluğu karşısında şaşırıp kalırız. Biz bu çeşitlilik arasında iki büyük akıma, birbirine apaçık karşıt olan iki anlayışa değineceğiz.

1) Bilimsel dünya anlayışı yani MATERYALİZM

2) Bilimsel olmayan dünya anlayışı yani İDEALİZM

Biz burada her iki felsefe anlayışına "Asıl olan düşünce midir yoksa madde midir?" sorusunu sorarak nasıl cevaplandırdıklarını inceleyeceğiz. Ve hangisinin bilimi, doğruyu, güzeli temsil ettiğini beraberce göreceğiz.

İdealizm

Dünyayı ruhla açıklamayı temel alan idealizm, felsefenin temel sorununa şu cevabı verir; temel unsur, önde ve önce gelen unsur düşüncedir ve madde düşünce tarafından yaratılmıştır. İdealizmin ilk biçimini oluşturan bu mantık daha sonraları ise dinlerde, tanrıyı maddenin yaratıcısı olarak kabul eder ve felsefenin dışında gösterilmek istenen din, inanca bir kıvraklıkla idealist felsefenin temelini oluşturur hale gelir. Kısaca idealist felsefenin savunduğu düşünceleri şu maddeler halinde sıralayabiliriz.

- 1) Maddeyi yaratan ruhtur.
- 2) Madde düşüncemizin dışında varolmaz ve bizim için bir yanıltsamadan başka birşey değildir.
- 3) Fikirlerdir şeyleri yaratan.

Materyalizm

Felsefenin temel sorusunun cevabını, bu sefer materyalizmde arayarak, "materyalist felsefenin dayandığı ilkeler, idealler ve kanıtlar nelerdir?" diyoruz. Materyalizme göre, ruh ve madde, varlık ve düşünce arasında belirli bir ilişki vardır. İlk ve asıl olan maddedir, ruhsa ikincildir, maddeden sonra gelir ve maddeye bağımlıdır.

Kısacası materyalizme göre evren madde ve ruh tarafından yaratılmış değildir. Tam tersine ruh evren tarafından, madde tarafından tabiat tarafından yaratılmıştır. Engels bunu şöyle ifade eder: "Ruh maddenin yüksek bir ürününden başka birşey değildir." (Engels Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman felsefesinin sonu)

Materyalizmin savunduklarını da şöyle maddeleyebiliriz:

1) Ruhun yaratan maddedir ve bilim açısından maddesiz bir ruh yoktur.

2) Madde ruhun dışında olarak vardır ve var olmak için bir ruha ihtiyacı yoktur. Bundan dolayı idealizmin "şeyleri yaratan düşünce-mizdir", fikrinin tam karşıtı olan "şeylerdir fikirlerimizi bize veren" diye savunurlar.

3) Dünyayı bilip tanıyabiliriz. Madde ve evren hakkında edindiğimiz bilgiler, madde ve evrene daha uygun düşmektedir. Çünkü bilimlerin yardımıyla bilmekte olduğumuz şeyleri daha şimdiden kesinlikle tespit edebiliriz. Bilmediklerimizi keşfedebiliriz.

"İdealist ve materyalist felsefenin genel olarak savundukları bunlardır" diyerek özetledikten sonra, şunu birkez daha belirtmekte yarar görüyoruz. İdealizmde "evren nesnel bir gerçeklik değil, öznel bir gerçekliktir." Materyalizmde ise "evren nesnel bir gerçekliktir"

Şimdi de bunu örnekleyerek somutlayalım;

Örnek: Dünya insan üzerinde yaşamaya başlamadan önce de vardı. Oysa idealizme göre öncelikle insanın düşünmesi gerekiyordu.. Buna cevap olarak idealistler, insanlardan önce yaşayan hayvanların düşüncelerinde varolduğunu söyleyebilirler. Peki o zaman üzerinde canlıların yaşama koşulları oluşmadan önceki dünyanın varlığını nasıl açıklıyorlar, bir de ona bakalım. Böyle bir soru karşısında olayı tamamen bir bilinmeze havale ederek soruların neden, niçinlerini tıkayacaklardır. Cevapları oldukça kolay "tanrı yaratmıştır". Bu da idealizmin en üst boyutunu yansıttır.

Oysa materyalizme göre tanrının oluşması için bile bir maddeye ihtiyaç vardır. Aksi halde fikirlerin boşlukta varolması mümkün değildir. Felsefeleri ile olaylara cevap veremeyince tanrının varlığını ortaya sürüp bunu tartışmasız kabul etmekte olan idealistler bunu herkesin böyle kabul edilmesini is-

temektedirler.

Örnek 2) Yolda karşıdan karşıya geçerken eğer ezilmek istemiyorsak araçlara dikkat etmek zorundayız. Bu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Oysa idealist felsefeyle düşünecek olursak madde biz düşünmediğimiz sürece yoktur.

Hangi felsefe kime hizmet ediyor? O halde hangi felsefeyi öğrenmeliyiz?

Felsefenin bir dünya görüşü olduğunu, dünya görüşünün onları yaratan sınıfları temsil ettiğini ve onların hizmetinde olduğunu vurguladık. Oyleyse ezenlerin ve ezilenlerin olduğu toplumda, birbirine tabandan zıt ve uzlaşmaz, ezenleri ve ezilenleri temsil eden olmak üzere iki ayrı felsefe sözkonusudur. Baskı, zulüm, işkence ve sömürü altında yatanlar, olup bitenleri anlayıp, yorumlamalı ve değiştirmek için harekete geçmelidir.

Egemenlerin dünya görüşünü kavrayarak, onun karşısına kendi görüşümüzle çıkmak ve egemenlerin elinde olan felsefe silahını kendi lehimize çevirmek bir zorunluluktur.

O halde idealizmin ve materyalizmin kime hizmet ettiğini kavramak gerekmektedir.

Evrenin nesnel varoluşlarını kabul etmeyen ve onu bilincin ya da olağanüstü bir gücün ürünü olarak düşünen, idealizm ve onun temelini oluşturan din, bütün toplumsal ilişkileri, kapitalizmin kötülüklerini insanların yoldan çıkmışlığıyla, ahlak bozukluklarıyla açıklamakta,

böylece de emekçileri dünya üzerinde daha insanca yaşama ve daha iyi bir hayat kurma çabasından vazgeçirmeye çalışmaktadır.

Öz olarak idealizm, materyalizme karşı savaşmak ve emekçileri ruhsal bakımdan köleleştirmek için egemen sınıflara gereklidir. Bu yüzden egemenler bütün imkanlarını seferber ederek onu destekler ve yarırlar.

Oysa materyalizm ileriye, bilimsel bir dünya görüşünü temsil eder ve herşeyin değişip gelişeceğini savunur. Nedenleri niçinleri bilimsel olarak açıklayan, materyalizm, daima insanlığın ilerlemesiyle, ekonomik ve kültürel gelişimiyle ilerici toplum ve sınıfların hizmetindedir.

Geçmişten günümüze süregelen materyalist felsefe üzerindeki baskıların tek sebebidir açıkça bundandır. Aynı zamanda, sınıf savaşımının açık örneğini de, bu baskılar göstermektedir. Okullarda Türk-İslam felsefesini beyinlere kazımaya çalışan egemenler, materyalist felsefeyi birkaç cümleyle geçiştirmekte ve hatta o birkaç cümleyi bile çarpıtmaktadırlar.

İçinde yaşamakta olduğumuz dünyayı gerçek yüzüyle görmek materyalizmi kavramaktır. Ve sömürülerini devam ettirmek için yalana muhtaç olan egemenlerin aksine, sömürüye son vermek isteyenler bilime dayanmak zorundadır.

Materyalist ve idealist felsefede metod

Belirli amaçlara hizmet eden bir yolda, amaca ulaşmak için, sorunla-

rı çözmenin etkin yöntemlerini bulmak da çok önemlidir. Bir amaca erişmede belirli bir yol izlenmesi, verilen ilkelere, teorik araştırma ve pratik eylem yöntemlerine uyulması "metodu" oluşturur.

Metodu belirlemeden hiçbir bilimsel soru ya da pratik sorun çözümlenemez. Örneğin, bir metali eritebilmek için, eritme tekniğini ve metalin üretimini (bileşimini) bilmemiz gerekmektedir. Ve metod belirlemek büyük kısmıyla bu olayların şekli, kendilerine özgü yasaları tarafından şartlı olarak oluşturulur. Bu yüzden bilimin ya da pratiğin her alanında metodlar geliştirir. Örneğin, biyolojinin metodu kimyadan, kimyanın metodu fizikten ayrıdır ve hepsinin kendine has yasaları vardır.

Bu genel kavram felsefede de hayat bulmaktadır. Bilimsel felsefeyi simgeleyen materyalizm, kendine bilgi edinme metodu olarak "diyalektik materyalizm"i ortaya koyarken, idealizm olayları araştırmada da "metafizik" yöntemi kullanmaktadır.

Metafizik düşünce metodu ilk defa doğa bilimlerinde belirdi ve XII ve XIII yy'da felsefeye yayıldı. Metafizik, gelişmeyi ve yeniliği inkar ederek, harekettten, cisimlerin mekanda yer değiştirmesini anlıyordu. Engels, metafiziği Anti Duhring adlı yapıtında şöyle anlatıyordu: "metafizikçiler için cisimler ve onların düşüncede yansıması, yani kavramlar ayrı ayrı inceleme konularıdır. Biri diğerinden sonra ve biri diğeri olmaksızın, sabit, katı, değişmez olarak düşünürler" Bunu somutla-

yacak olursak "bitki türleri yaradılıştan bu yana aynıdır" mantığıydı bu. Metafizikçiler, hareketi basitleştirerek, yer değiştirmeye indiriyor ve doğadaki bütün niteliksel gelişmeleri inkar ederek, hareketi şimdiye kadar varolandaki büyüme ve küçülme olarak tasarlıyorlardı.

Oysa diyalektik yöntem hareketli ve sürekli gelişme gösteren evreni incelerken, evreni sürekli bir yenileme, eskinin kaybolması ve yenin ortaya çıkması olarak kabul eder ve bunu da "kesin, mutlak olarak sürüp giden birşey yoktur. Diyalektik materyalizm, herşeyin eskiliğini ve herşeydeki eksikliği gösterir, meydana gelmek ve ortadan kalkmaktan, aşağıdan yukarıya doğru sonsuz bir yükselişten başka hiçbirşey sürüp gitmez" şeklinde açıklar. Bunun yanında diyalektik, hareketin ve gelişmenin kaynağını, nesne ve olayların kendilerine özgü iç çelişkilerinde görür.

Hiçbir şeyin şeyin değişmeyeceğini savunan metafizik ile, eskinin değişip yenin gelişeceğini savunan diyalektik birbirine tabandan tabana karşıttır. Ve bu yönüyle diyalektik işçi sınıfının ve partinin elinde, dünyanın devrimci değişiminin aracıdır.

Bu sorudan sonra hangi felsefeyi öğrenmemiz gerektiğini birkez daha vurgulayalım:

İnsanın dünyayı tanıması çeşitli bilimler aracılığıyla olur. Ve daha iyi bir yaşam için mücadele eden emekçilerin kavraması gereken dünya görüşü, bilimsel dünya görüşü olması diyalektik materyalizmdir.

"MAO ZEDUNG'UN 100. DOĞUM YILDÖNÜMÜNDE MAOİZM" KONULU ENTERNASYONAL KONFERANSIN HAZIRLIK TOPLANTISINA DAVET

Değerli Yoldaşlar:

Dünya proletaryasının ve ezilen halkların büyük önderi ve yol göstericisi Mao Zedung yoldaşın 100. Doğum Yıldönümü yaklaşırken dünyanın çeşitli ülkelerinde milyonlarca kadın ve erkek emekçiler "Yaşasın Maoizm" parolasını yükseltmektedir. Peru'da Fujimori diktatörlüğü tarafından 12 Eylül 1992'de esir edilen Peru Komünist Partisi önderi Başkan Gonzalo, 24 Eylül 1992'te yaptığı konuşmada bu yıldönümünün iyi kutlanmasını istemişti.

Biz dünya Maoist güçleri, Mao'nun 100. Doğum Yıldönümünde Maoizm'in daha derinlemesine kavranmasına katkıda bulunmak amacıyla, "Mao Zedung'un 100. Doğum Yıldönümünde Maoizm" konulu Enternasyonal bir konferans düzenlemeye karar verdik. Bunun için Almanya'nın Duisburg Kentinde çalışmalarına başlayan "Konferans Örgütlenme Komitesi" oluşturuldu.

Komitemiz, Konferansın bütün hazırlık ve yürütme çalışmalarını görüşmek üzere 24 Ekim 1993'te Almanya'nın Duisburg kentinde yapılacak olan "Konferans Hazırlık Toplantısı"na Maoist kişi ve kuruluşları davet etmektedir.

Bu toplantıda, 26 Aralık 1993'te Frankfurt'ta toplanmasını önerdiğimiz konferansımızın verimli ve başarılı geçmesi için sizlerle birlikte çalışmalar planlanacak, konferansın gündem ve konuları belirlenecek, görevlendirmeler yapılacak, diğer teknik ve pratik konular ele alınıp karara bağlanacaktır.

Komitelerimizin konferansta ele alınmasını önerdiğimiz konular şunlardır.

*Genel olarak Çin devrimi-Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Mao Zedung;

*Mao'nun dünya proleter devrimine katkılarının evrensel içeriği ve Marksizm Leninizmin yeni bir üst aşaması olarak Maoizm;

*Yeni Demokratik Devrim, Demokratik Halk İktidarı ve İktisadı;

*Bilimsel açıdan strateji, taktik ve içerik bakımından gerici ve haksız savaşların diyalektik karşıtı olarak halk savaşı;

*Proleter enternasyonalizm, dünya işçileri ve ezilen halkların birliği bakımından Mao Zedung'un düşünce ve pratikleri ve Uluslararası Komünist Hareketin birliğine ilişkin temel Maoist normlar;

*Tek tek ülkelerin Maoist güçlerinin kendi devrimleri üzerine konuşmaları

Değerli yoldaşlar,

24 Ekimde Duisburg'daki Hazırlık Toplantısına katılıp katılmayacağınızı lütfen toplantıdan önce mutlaka Konferans Örgütlenme Bürosu'na bildiriniz. Komitemiz tarafından hazırlanan büronün adres, telefon, ve fax'ı aşağıdadır. Burayla İngilizce iletişim kurabilirsiniz.

24 Ekimde Duisburg'da buluşmak üzere yoldaşça selamlar.

Konferans İletişim ve Hazırlık Bürosu:

KAİSER-WILHELM STR. 252
47169 DUISBURG-MARXLOH
TEL: 0203-40 79 85
FAX: 0203-40 81 4

İrkçılığa ve Faşizme Karşı Gençlik Şöleni'ne katıl, Geleceği yaratacak olan gençliğe destek ver!

PROGRAM

Müzik grupları,

-Grup Özgür (festival I.)

-Grup Azad

-Grup Çağrı

Ozanlar

-Ozan Şengül (festival I.)

-Dersimli Mesut

-Ozan Cihan

-Nazım Tanca

-Can Yürek

Folklor

Şiir

Tiyatro

-O. Ramstadt Gençlik Derneği (festival I.)

-Zurich Munzur tiyatro grubu

Tarih: 07.11.1993 Saat: 14.00

Yer : Hazal Düşün Sarayı
Sternenhof str. 15 4153 Reinach-Basel
İSVİÇRE

YENİ DEMOKRATİK GENÇLİK

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE!

Yeni Demokrat Gençlik'in önümüzdeki sayılarında işkence konulu bir bazı dizi başlatmayı umuyoruz. Özellikle cezaevlerdeki okurlarımız ve devrimci-demokratlar bu konuda başından geçen olayları, tecrübesi olabildiğince geniş ve ayrıntılı olarak kaleme almasını, varsa belgelerle birlikte dergimize göndermelerini istiyoruz.

Bu konuda tüm okurlarımızı çalışmalarımıza destek vermelerini çağırıyoruz

**GRUP
MUNZUR
İlk Kasedi
ÇIKIYOR!**

DÜNYAYI GÖBEĞİNDEN SARSAN, İŞÇİ SINIFINA VE EZİLEN HALKLARA KURTULUŞUN YOLUNU GÖSTEREN İKİ GÖRKEMLİ DEVRİM:

Sovyet ve Çin devrimi

Tarih 17 Ekim 1917; işçi sınıfı ve ezilen halklar komünist devrimci önderliğin etrafında kahredici darbesini vuruyor sömürü ve zulüm saltanatına. Burjuvazinin sarayları paramparça ediliyor.

Nasırlı eller dalga dalga yumruklararak, burjuvazinin beynine balyoz gibi iniyor.

İnsanca yaşamın, yenilemeyi ve dönüştürmeyi dizginlerinden boşanır-casına kavratmanın muhteşem pratiğini yalın biçimde ortaya koyuyor emekçiler.

76. yıldönümünde dünya halklarına yol göstermeye devam eden bu mu-zaffer devrim, kendisinden sonra yükselen halkların kurtuluş mücadelesinin rehberi olmuş, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yüzyılımıza damgasını vurmuştur. Sosyalizmi somut bir gerçekliğe dönüştüren Ekim devrimi proletarya ve ezilen halklara güçlü bir devrimci mevzi sunmuştur.

Proletaryanın zengin deneyimleriyle donanmış, engin bakış açısı ve uzak görüşlülüğüyle devrime öncülük eden proleter öğretmen Lenin, devrim öncesinde; devrimin, proletarya diktatörlüğünün imkansızlığından bahseden, proletaryayı müttefiklerinden koparmaya çalışan, Marksizm'i kaba, sığ "kavrayan" oportunist ve revizyonistleri cesaretli ve bilimsel yöntemlerle mahkum etmiştir. Devrim sonrasında ise, sosyalizmi yıkmayı amaçlayan tüm emperyalist ve gericilerin yanısıra ideolojik olarak sosyalizmi bal-talamaya çalışan, güdükleştiren tüm çarpık anlayışlarla mücadele ederek sosyalizmin sağlam temeller üzerinde üzerinde inşa edilmesine ön ayak olmuştur. Lenin şahsında sembolleşen Ekim Sovyet devrimi bir ilham kaynağı olarak dünya işçi sınıfına ve ezilen halklara moral oldu. Bu devrim;

sömürü ve zulüm saltanatlarının baki olmadığını, er ya da geç emekçiler tarafından -anlık gerilemeler, eksiklikler yaşansada- yerle bir edilip insanın özüne yarasır bir düzenin kurulacağını gösterdi. Bununla birlikte dört bir yanda dünya devrimi için ezilen halkların silkinışı başladı.

İşçi sınıfı ve yoksul köylülüğün devlet yönetiminde söz sahibi olarak o yepyeni, özgür dünyayı; ulusların tam hak eşitliği temelinde özgürce birarada yaşadığı o kardeşlik dünyasını; zulmün, sömürünün ve yozluğun son bulduğu o tarihsel adımı, 17 Ekim devrimini; ülkemizin gerçekliği olması istenciyle saygıyla selamlıyoruz.

Sosyalizmin canlı bir gerçek haline getirilmesinde ilk adım olan Ekim devrimi; Lenin, Stalin sonrası; ruhuna ve materyalist diyalektik ilkelere göre yaşatılmamış, modern revizyonistler iktidarı gaspetmiş, karşı devrim geçici bir zafer kazanmıştır. Fakat bugün, gelişen çelişkiler ardından kızgınlaşan sınıf mücadelesiyle beraber kitleler Lenin ve Stalin posterleri taşıyarak, kızıl bayrak dalgalandırarak kendilerini kurtaracak olan bilimin aydınlığına yüzlerini çevirmektedirler. Kazanan elbetteki yine işçi sınıfı ve ezilen halklar olacaktır.

İşte 1900'lü yılları devrimci sarı-sıntular ve inişli çıkışlı mücadelelerle yaşayan Çin proletaryası ve ezilen halkları yine aynı ay içerisinde 1 Ekim 1949'da Çin Halk Cumhuriyeti'ni Başkan Mao Zedung önderliğinde kurdu.

Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi Marksizm-Leninizm kılavuzluğunda dünya halklarına çarpıcı bir devrim daha sundu. Gelişimi ve dinamikliği ile uzun süreli bir savaşımı devrimle taçlandıran Çin proletaryası, dünya devrimine Asya toprak-

larından destek sunmanın şanlı örneğini sergiledi.

Marksizm-Leninizm'in Çin somutundaki yarı-feodal, yarı-sömürge ilişkilerle uyulanması ve Başkan Mao'nun üstün katkılarıyla bu bilimi geliştirmesinin ifadesi olan Çin Devrimi, Başkan Mao'nun üç büyük dağ diye nitelediği emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizme karşı çetin savaşlarla gerçekleşti.

ÇKP önderliğindeki Yeni Demokratik Devrim dört tarihi dönemden geçti: Birinci Devrimci İç Savaş, Toprak Devrimi Savaşı, Japon Saldırısına Karşı savunma savaşı ve halk kurtuluş savaşı. İktidarı silahlı mücadele yoluyla ele geçirme mücadelesinin çözümü 1921'den 1949'a kadar tam 28 yıl sürdü.

Uzun yıllar Japon emperyalizmine karşı mücadele eden ÇKP Japon emperyalistlerinin mağlup edilip, ülke dışına atılmasıyla ilk zaferini kazanmış oldu; hemen ardından ÇKP ile komprador burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki mücadele kızıştı. Zaten Japon emperyalizmine karşı direniş savaşı boyunca iç savaşın nüveleri de kendisini göstermekteydi. Japon emperyalizmine karşı mücadele döneminde mevzilerini geniş ölçüde güçlendiren, sağlamlaştıran ÇKP, Çang Kay-Şek'in saldırıya geçmesiyle bir çok cephede savaş yürütmüş, çetin mücadeleler sonucunda 1 Ekim 1949'da Pekin'de Halk Cumhuriyeti'nin kurulduğunu haykıran büyük bir mitingle; halk kitlelerinin emperyalizm, feodalizm, komprador kapitalizmin egemenliğinin altında olduğu eski düzeni paramparça ederek yerine yeni bir düzenin, işçi sınıfı ve köylülüğün kendisine ait demokratik halk iktidarının kurulduğunu ilan etmiştir. 1949 yılında Halk Cumhuriyeti'nin kurulması, esas olarak Yeni Demokratik Devrim aşamasının bitimini ve sosyalist dev-

rim aşamasının başlangıcını belirledi.

Sosyalizmin inşası, sosyalist toplumda kapitalist restorasyona karşı mücadele Çin devrimi önderi Başkan Mao tarafından sosyalizm bilimine sunulmuş en önemli katkılardan biridir. Çin'de Başkan Mao önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi; sosyalist toplumda kapitalist restorasyona karşı mücadele etmeleri için kitleleri seferber etme ve onlara dayanmada, proletarya diktatörlüğü altında devrimi ileriye götürmede Marksizm-Leninizm'e önemli katkılar sunmuş, komünizme doğru ilerlemede güçlü açılımlar getirmiş, zengin deneyimler bırakmıştır. Ve yüzyılımız da Marksizm-Leninizm; Maoizm'e ulaşarak görkemli bir adım daha atmıştır.

Sovyet ve Çin devrimleri insanlık tarihine yeni ufuklar açan, insanlığı insanlaşmaya ulaştırma mücadelesinde zengin deneyim ve perspektifler bırakan iki önemli köşe taşıdır. Ezilen halklara dünyalarını kendilerinin kuracağını ve kurmasını gerektiğini kavrayan, insanlığı kurtuluşa götürecekteki yolun sosyalizm olduğunu; sosyalizmi kendi ülke toprakları üzerinde gerçekliğe dönüştürdükleri zaman dilimi içerisinde kitlelerin neler yapabileceğini ve ne kadar güçlü gelişimler yaratarak insanlığı ileriye doğru taşıyacaklarını keskin bir çıplaklıkla ortaya koymuşlardır. Bu iki devrim proletaryanın yeni ve ileriye temsil eden önder sınıf olduğunu ve toplumu kurtuluşa götürecektiklerinde bu sınıfın önderliğindeki devrimlerin olduğunu açıkça ispatlamıştır. Marksizm'i; Leninizm ve Maoizm aşamasına ulaştırarak bu iki devrim ve yarattığı önderler işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesine ebedi olarak yön verecek ve aydınlatacaktır.

Şan olsun 17 Ekim devriminin kızıl şafağına ve Çin devriminin görkemli ateşine....

Gazi Ertuğrul Kürkçü'ye ağıt

Başta Çin Devrimi olmak üzere dünya proletaryasının önderlerinden olan Başkan Mao'nun düşünceleri, günümüzde daha da geniş yığınlar tarafından sahiplenilmektedir. Bunun farkında olan kimi zavallılar da kitleleri MLM'den uzaklaştırabilmek için çeşitli kılıklarda saldırıya geçtiler. Ertuğrul KÜRKCÜ adındaki şahsiyette bunlardan birisidir.

12 Eylül tarihli Gündem gazetesinde, içinde zehir zemberek fişkıran yazısında, görevini yerine getirirken suç üstünde yakaladık. Her ne kadar biz onu yeterince tanısakta, kendisine "sosyalist" diyen birisinin bu şekilde bir yazı kaleme almasını ne yalan söyleyelim yadırgadık. Biz isterdik ki "yeteneklerini" mücadele edenleri karalayarak harcayacağına daha iyi şeylerde kullansın. Her ne kadar isim vermesi de hedef biz olunca, cevap hakkı da bize düşer düşüncesiyle bu yazıyı kaleme aldık.

Her yazı da olduğu gibi Gazi Ertuğrul'un da bir hedef ve amacı var. Peki Ertuğrul'un hedefi nedir? Ona soracak olursanız özel bir art niyet taşımadığını söyleyecektir. Biz bu mar-tavalları bir yana bırakıp yazısını defalarca okuduk. Amaç adamın okura ne vermek istediğini tam olarak anlamak ve niyetini gün yüzüne çıkarabilmek; sonunda ortaya çıkan şundan başka birşey değildi. Gazi Ertuğrul tam kıvamında ve dengeli olarak yazının her tarafına inceltilmiş bir alaycılıkla, karalama ve güvensizlik tohumları serpmiştir. Merkezde yoldaş Guzman'ı koyarak onun şahsında MLM bilimini karalamaya çalışıyor. Başka da bir şey bulmak mümkün değil. Yazının sonunu da insan hakları savunucularına öğüt vererek bitirmiştir.

Gazi Ertuğrul'un derdini çok iyi anlıyoruz. Şimdi bir türlü ağzından çıkaramadığı baklayı ona yedirtmekten büyük bir mutluluk duyacağız. Onun demek istediği şudur "Bakın en güvendiğiniz ve göklere çıkardığınız GUZMAN bile geri döndü. Siz hala ne uğraşıyorsunuz". İyi de gözüm atladığın bir yer yok mu? Komünist hareketinde insanlar birilerinin peşine takılmaz aksine düşüncelerinin kavgasını verirler. Bugün Peru'da bunu en iyi ifade eden Guzman olur. Onunla birlikte hareket edilir. O gider bir başkasıyla mücadeleye devam edilir. Marks'ın koyduğu gibi komünizm tarihsel bir süreç olarak önümüzde duruyor. Bu amaca ulaşma çabası içinde olan, bireyleri bırakın kişilerin dönüşü, devletlerin dönüşü bile durduramaz. Ama Ertuğrul için ne önemi var ki. O kendince GUZMAN'ın döndüğünü kitlelere kanıtlarsa sanıyor ki yığınlar "hey hat biz ne yapmışız? Ertuğrul abi bizi uyarmasaydı bok yoluna gidecektik" diyecekler. Anlaşılan onun için mücadele eden ne kadar kişi koparılırsa kardır.

Yazıya başlamadan önce nasıl bir üslup ve hedefe ne koymak gerektiği üzerinde düşündük. Ertuğrul'un yazısı bir eleştiri niteliği taşıyaydı biz de merkeze eleştirilere cevap vermeyi koyar ve onu aydınlatmaya çalışırdık. Ama böyle birşey olmadığına göre bizim de aynı silahlarla karşılık vermimiz en doğru olanıdır. Çünkü kem sö-

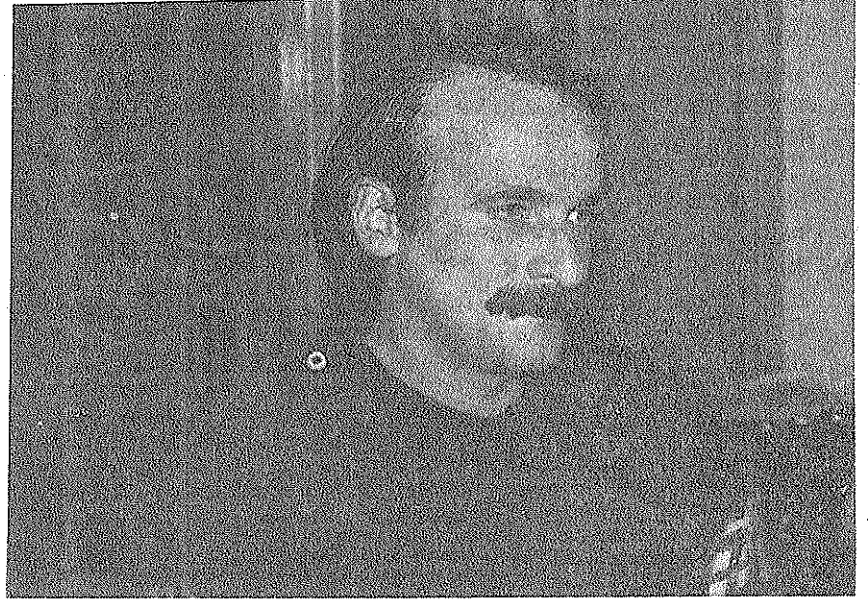
zün, sahibine iade edilmesi gerekmektedir. Kıymeti kendisinden menkul, kaşarlanmış "bağımsız devrimci" ve "sosyalist" şahsiyetin niyeti göz önünde bulundurulursa, doğru tavrında bu olduğuna okuyucular hak verecektir. Komünist kişiler ve onların üzerinden MLM bilimine yönelik, cilalı taş devrinden kalma yöntemlerle girişilen bu saldırılara, hak ettikleri şekilde cevap vermek gerekir. İşte şimdi Gazi Ertuğrul'un tek tek cilalayıp attığı taşların hepsini bir torbaya doldurup başından aşağıya boşaltacağız. Gazi Ertuğrul'un yazısını tekrar tekrar okudum. Bu, asla kendisine sosyalist diyen bir dostun ya da mütefikin yazısı olamaz. Yazının her satırından tatlı lokmalara sarılmış zehir damlamaktadır. O kendince, "geriye dönmüş ve yenilmiş olarak tespit ettiği" GUZMAN'la dalga geçiyor. "Yoldaş Guzman", "Marksizm-Leninizm'in 4. kılıcı" şeklindeki ibarelerle sevinçten ne yapacağını bilemez bir halde inciler döküyor. Biz şundan eminiz ki yüzündeki "sosyalist" maske olmasaydı, kendisini çok daha rahat ifade edecekti. O taktirde dilediğince bir rahatlıkla küfürler savurması daha kolay olacaktı. Ama şimdilik Fujimori'nin Peru'dan çaldığı latin müziğine eşlik etmekte zorunda kalıyor. Biz, kendisini "sosyalist", olarak gören birisinin Fujimori ile raks etmesini, hayretler içinde izliyoruz.

Oysaki biz bırakın kendisini sosyalist olarak görenleri, demokrat olarak görenlerden dahi öncelikle durumun anlaşılmasını, eğer varsa böyle birşey mücadelenin nasıl olurda devamı sağlanır şeklinde kafa yormasını beklerdik. Gerçekte dürüst demokratlar da bundan farklı bir şey yapmadılar. Herşeyden önce onlar Guzman'ın böyle bir açıklama yapmış olduğundan şüphelendiler. Ardından böyle bir ihtimal varsa da sorunun nasıl çözüleceği üzerine kafa yordular. Peki ya Gazi Ertuğrul ne yaptı? O Fujimori'nin latin müziği eşliğinde göbek atmaya kalktı. Biz şimdilik olayları yakından takip etmekle yetinmiyoruz. Ama daha sonra herşeyi netleştirdiğimizde sahnede oynayanların kışkırtmalarına birer tekme vurup, kulaklarından tuttuğumuz gibi dışarı atacağız.

Söyle hemşerim bu sevincin niye? Bırak komünist ve devrimcileri demokratların geriye dönüşüne dahi üzülme gerekirken senin komünizmin en önemli simasının yenilgi haberi dört gözle beklemen ne demek oluyor? Sizin Kuruçeşme'deki "komünist", "sosyalist", "işçi" ve her ne bileyim benzeri parti kurma çalışmalarından dahi her defasında kaçmanı üzüntüyle izlerken, senin kalkıp sağına soluna kına çalarak Fujimori'ye "işlem tamam yola devam" sinyalleri göndermen neyin nesidir?

Bir söz vardır. Sinek küçüktür ama mide bulandırır. Hakikat bir sözdür. Hele hele bu sağa sola konan bok sineği ise vede yüzümüze konmak istiyorsa midemiz alt-üst olur.

Gazi Ertuğrul, yazısında zehirli oklarını kime yönelttiğini çok iyi bilmesine rağmen kendince savunma

Bırakalım Gazi Ertuğrul kendi kurduğu hayal dünyasında cirit atсын

alanı yaratabilmek için isim kullanmaktan kaçınmış. Çok iyi biliyor ki hak ettiği cevabı alacak. İşte böyle bir durumla karşılığınca yaramazlık yapmış çocuk gibi kollarını önden kavuşturup boynunu bükecek ve mahsun gözlerle "ama yanlış anladınız, benim size yönelik bir art niyetim yoktur" deme pervasızlığını kendisine saklamak istiyor. Her zaman söyleriz. Türkiye solu sadece çok değerli ve yiğit insanlar yetiştirmemiştir. Maalesef azımsanmayacak miktarlarda cambaz da yetiştirmiştir.

Bahse konu olan vatandaşta bu şahsiyetlerden birisidir. O kendince yazısında kelimeleri yerine koyarken matematik denklemi kurar bir dikkat ve özen göstermektedir. Böylece feodal dönemin saray soylusu nezaketiyle ölçülü ve nazik sözlerle hakaretler yağdırmaktadır. O, bu davranışının karşılığı olarak, yaranmak istediği çevrelerden şu taktikleri duymak ister "vay be herife bak ne güzel de hakaretler yağdırıyor. Bak biz onun gibi yapamıyoruz" demelerini bekler.

Lale devrindeki saray sanatçılarını birden anımsadım. Onlarda güzel sözlerle, kelime oyunları ile birilerini hicveder. Sanatlarının büyüklüğünü saray mensuplarına gösterirlerdi. Kim ki bunu en iyi becerir de padişahı eğlendirir, o en iyisidir. Anlaşılan üstat Gazi Ertuğrul'da laf cambazlığına kendisini fazla kaptırması olacak ki "bakın bu yazı da öyle bir denklem kurdum ki, hakaret ettiğim kekolar gıcını bile çıkaramayacak. Öylecene kabullenecekler" sözlerini buradan işitir gibiyim. Üstat Ertuğrul'un bu gayretli çabası ile "sol aristokrasisi" içinde hak ettiği yeri alacağına inancımız tamdır.

Peki üstat unuttuğunuz bir şey yok mu? Sanıyorsunuz ki MLM bilimini benimsemiş olanlar sizin denklemlerinizi, menklemlerinizi dinlesin? Sanıyorsunuz ki onlar böyle suni kurallarla bağlı olsunlar? Sizin binbir zahmetle ölçüp tutarak yerine koyduğunuz kelimeleri alıpta başınızda paralamazlar mı? Yıkıp geçmezler mi? Hakikatları kafanıza vururlar. Elbette siz bu durumdan rahatsız olacak ve "mızıkçılık yapıyorsunuz. Bu kuralla-

ra aykırı" diyeceksiniz. Ama biz sizinle oyun oynamıyoruz ki.

Yukarıda da belirttiğim gibi Gazi Ertuğrul'un yazısında eleştirildiği bir durum olmadığından cevaplayacakta bir şeyde bulamadık. Biz buraya kadar olan kısımda bu şahsiyetin hareket ve karalama yapmaması gerektiği üzerinde durduk. Yüzüne taktığı maskeyi de onun hak ettiği bir şekilde çekip fırlattık. Şimdi de yazısına konu olan mesele hakkında biraz konuşmak istiyoruz.

Gazi Ertuğrul'un niyeti, ta yazısının başından itibaren dikkatli gözlerden kaçmıyor. O, yazısına "bizim Aydınlik Yol dediğimiz..." cümlesi ile başlayarak ve yazının tümünde de Peru Komünist Partisi'nin gerçek ismini kullanmayarak niyetini sergilemektedir.

Onun Aydınlik Yol dediği PKP'den başka birşey değildir. Yılların kaşarlanmış kişisi bu ismi bilmediğini söyleyemez. Peki ama neden ısrarla PKP ismini kullanmaktan kaçınmaktadır.

PKP yerine Aydınlik Yol ismi, tüm dünyada ve Türkiye'de, bilinçli olarak burjuvazi ve rahatsız olan çevrelerce kullanılmaktadır. Amaç PKP'nin komünist olmadığına, sadece çeşitli demokratik taleplerle yola çıkmış ve bu hakların alımı ile son bulacak küçük-burjuva ve hatta milliyetçi bir yapı olduğuna kitleleri inandırmaktır. Amaç, kitleleri, dünya da artık komünizmin bittiğine, yok olduğuna inandırmaktır. Dünyanın başka yerlerine de sıçrayacak olan kıvılcımı önlemektir. Devletin bu tür demogojilerini anlamak mümkündür de Gazi Ertuğrul'a ne oluyor? Onu bir türlü anlayamadık. Sen değilmiydin mücadele etmek uğruna Mülkiyeliler Birliği'nin taşlı yollarını eskiten. Hadi farzedelim ki PKP'yi komünist olarak görmedin (Kendisini hiçbir partiyi yakıştırmadığına göre ihtimal olabilir). Bari bir gazi, tartışmalı bir gazeteci olarak herkese en azından kendi ismiyle hitap edilmesi gerektiğinden mi bilmiyorsunuz? Evet yazında Aydınlik Yol ismini kendinin kullandığını söylüyorsunuz. Unutma ki senden öncede PKP'yi karalamak ve bulunduğu hak-

lı konumdan indirmek ve kendi rotasına sokmak isteyen burjuvazi de söylüyordu. Öncelikle yazında buram buram kokan art niyetin kokularını çeşitlerinden birisi olan "Aydınlık Yol" kavramına değinmek istedik. Şimdi ilerlemeye devam ediyoruz.

Bundan sonra yazısını genişçe işgal edecek olan, Abiel Guzman "ateşkes çağırısında bulunduğu" şeklinde ki doğruluğundan kendisinin dahi emin olmadığı iddiayı gerçekmiş gibi işlemesidir. Tartışmalı gazetecimizin okurlarına doğru haber vermek gibi bir kaygısı yok ki. Kalemimin dili olsaydı "yapma Ertuğrul iş arakadaşınız" derdi ve devamla "senin bile emin olmadığın bir haberi nasıl olur da hakikatmış gibi yazarsın. Sana güvenen okurlarını bu şekilde kandırman yakışık alır mı? Senin onurun yoksa, en azından benimkini düşün. Dürüst ol" derdi. Ama onun gözünü kan bürümüş. Fujimori'den işmarını almış ya, durmak olurmu daha?

Öncelikle şunu sormak isteriz. Sizi bu kesinliğe götüren nedir? Kendi kişisel kaynaklarınız mı? Yoksa Fujimori'nin beyanatları mı? Türkiye'deki burjuva basınının dahi doğruluğundan şüpheli olduğu bir haberi sizin karalama için dayanak yapmanız kraldanda kralcı olmak değildir? Yine aynı zamanda açıklanan PKP'nin bildirisini ise bilmemezlikten geliyorsunuz. Guzman'ın üzerindeki elbiselerinin "temiz ve pak" olduğuna dahi dikkat edecek kadar ilgili olan sen PKP'nin açıklamalarından nasıl olurda bihaber olursun. Seni art niyetli seni. Dur yeri gelmişken aklımıza gelen şu cümleyi sana hatırlatayım. Görmek istemeyenden daha sağır kimse olamaz. Anlaşılan o ki gerçeklere değil kendinizce kurduğunuz hayal dünyasına bakarak mücadele ediyorsunuz.

Birakalım Gazi Ertuğrul kendi kurduğu kendi dünyasında cirrit atsın. Ama gerçeği bilmek isteyenlerde durumu anlatmak gerekir.

Bilindiği gibi Fujimori ve ondan önce ki hükümetlerde bu ve benzer haberleri daha öncede yaymışlardı. Kaç defa "Guzman'ı öldürdük", "Örgüt dağıldı", "bozguna uğradı", "ikiye bölündü" şeklinde gürültülü patırtılı kampanyalar yaptılar. Bunda ki amaç PKP'nin mücadelesine sıcak bakan yığınların moralini bozmak, tabanda huzursuzluk yaratmaktır. Ayrıca ülke dışındaki kapitalistlere de artık ülkesinin huzur içinde olduğu mesajları vererek yatırım yapmaya çağırma. Hele bir de işin içine seçimler girerse yalancı bir seçim kozu olarak kullanmak, oy avcılığına girmek istemesini sanırım normal görmek gerekir. Bu sebeplerden dolayı zaman zaman böylesi spekülasyonlar yapıldı ve yapılabilecekti. İşte perşembeyi çarşambadan bekleyenler çok defa bunu sevinçle karşılayıp etraflarına muştuladılar. Ama her defasında haberin asılsız çıkması yine de onların umudunu kırmadı. Bizim oğlunda aynı ertenden muzdarip. Fujimori hükümetinin yine bitiremediği PKP'nin başına örnek istediği son çorap da bu. Kullanıldıkça artık kokmaya başlayan bu çoraplara biz burnumuzu tıkayarak dahi yaklaşamazken Gazi Ertuğrul almışta giyinmiş bile. Meselenin aslı ise şudur. Fujimori hükümeti yine aynı taktiği kullanarak bu defa Guzman'ın (ateşkes çağırısında) bulunduğunu söyleyen bir mektup okuyor. Ardın-

dan da Guzman'ın görüntüsü olan bir TV yayını yaparak aynı iddayı yineliyor. Gazi Ertuğrul ise bu sözlere inmaya dünden hazır. Bu yayının hemen ardından PKP'nin yaptığı açıklamayı duymuyor bile.

Peki PKP'nin açıklamasında neler söyleniyor? Burada "Guzman böyle bir mektup yazmadığı gibi herhangi bir açıklamada yapmamıştır. Televizyonda ki yayınlanan programdaki ses te ona ait değildir" denmekte. Mesele de bundan ibarettir.

MLM bilimini savunanlar gerçeklere dayanarak konuşurlar. İleriye yönelik tespitlerde de ihtimalleri her zaman göz önünde bulundurarak değerlendirmelere girerler. Şimdi farz edelimki Guzman kişisel olarak yenilgiyi kabul etmiş ve teslim olmuş olsun. Bu taktirde bile onun şimdiye kadar yapmış olduklarını, katkılarını, Gazi Ertuğrul gibi nasıl inkar edebiliriz. Biz dönen ya da yenilen kişilerin daha önce yaptıklarını nankörce tepemeyiz. Onu bir bütün olarak yok sayamayız. Onun dönüş yoluna girdikten sonraki hali için en acımasız eleştirileri elbete getirebiliriz, ama daha önce ki mücadelesinden dolayı geçmişinde sahip çıkarız. Bir kişinin dönmesinden dolayı ne alınırız ne de gocunuruz. Bu tarz mantıkla yaklaşmak çok sığ bir bakıştır. Nasıl ki Gazi Ertuğrul mücadele içinde olan dönemi sahiplenir ve savunuyorsak aynı şekilde yenilgiyi kabul edip teslim olduktan sonraki halini de o denli eleştiririz. MLM bakışı tam da budur. Ama Gazi Ertuğrul'un niyeti farklı. O mal bulmuş marubi gibi Guzman şahsında MLM bilimini yıpratmaya çalışıyor. Hem de bir tek eleştiri dahi getirmeden, kara çalmalarla işi bitirmeye yelteniyor.

Gazi Ertuğrul ilerleyen satırlarda içindeki kini nasıl kusacağını bilemez hale gelmiş olacak ki, kelime oyunlarına gitme yöntemini de ihmal etmemiş. Bu satırları okuyupta Gazi Ertuğrul'un düşüğü durumu görenlerin gülmekten kırıldığına eminiz. Gülmemiz şundandı. Bize köylü kurnazı diyen bu ve benzeri zatlar (söz de böyle diyerek bizi aşağıladıklarını sanıyorlar. Öyle ya onlara göre üçkağıtçılığı hin oğlu hinliği bilmemek, bu konu da tecrübesiz olmak, yaptığı zamanda becerememek utanılacak bir durumdur. Oysa bu özelliğimizden dolayı hem kendimizden hem de farkına bile varamadan küçümsendiği köylülerimizin dürüstlüğünden memnunuz. Bize göre sorun köylülerin bu saflığını alaya alanların kendileridir. Üçkağıtçılığı, beşkağıtçılığı bilmek bizim değerlerimize göre övünülecek bir meziyet değildir. "Aydın" kurnazlığı ile belli şeyleri söylemeyecek, belli şeyleri çarpıtarak ve belli şeyleri de ima ederek okuyucusunu istediği noktaya çekmek istemektedir. İşte bu da sizin kurnazlık cinsiniz olsa gerek.

Gazi Ertuğrul masumane pozlara girerek birşeylerden haberi yokmuş ayakları ile insanları istediği duygu ve ruh haline sokarak ardından mücadelenin soğutma taktiği güdüyor. Ertuğrul bir şey söyleyelim mi; karşısındaki işi bilen birisi oldu mu köylü kurnazlığı ile de olsa aydın kurnazlığı ile de hareket edilse inan ki değişen bir şey olmuyor. Elindeki kağıt kalemi ile çirliçiplak ayakta kalıyorsun. Kelime oyunlarında bu yöntemlerden birisi. Söyle allah aşkına alıntı yaptığımı iddia ettiğin 10.ve 11. pragraflarda ne-

Tüm gerici saldırılara rağmen yoldaş Gonzalo şahsında sürdürülen Marksizm-Leninizm-Maoizm önderlikli devrim mücadelesi zafere doğru ilerliyor.

den sonlarına kendi düşüncelerini ifade eden kelimeler monte etmişsin? Okurun bilgilenmesi için bizde alıntıyı aynen yayımlıyoruz "...Fujimori'ye yazdığı iki mektupta kendisinin, 13 yıllık savaşta devletin kazandığı en büyük başarı olduğunu teslim ederek savaşa son verilmesini teklif ediyordu", "Artık halk savaşına devam etmenin makul bir tarafı kalmadığı kanısındaydı, Guzman". Yoksa kendi düşünceni bizzat Guzman'ın ağzından verecek kadar alçalamayacağını mı göstermek istiyorsun? Hayır hayır, yeri geldiğinde o kadar da alçalacağından eminim. Sen de çok iyi biliyorsun ki normal bir okuyucu fazla dikkat etmez ve montaj olduğunun farkına bile varamadan Guzman'a ait olduğunu düşünün (Hele yazara güveni varsa kesin böyle olur). Böylece kendi düşünce ve niyetini (Guzman'ın ateşkes isteğinde bulunduğunu bizzat Guzman'ın ağzından söyletmiş olursun değil mi?) gelip hesap sorduğunda da etrafa bağırıp çağırarak "kardeşim, dil bilgisinden haberi-niz yok mu? Nebiçim yazıyı okuyorsunuz" diye bir de zeytinyağı gibi üstte çıkacaksınız? öyle mi? Seni hinoğlu hin seni. İşte görüyorsunuz hakikatlar karşısında hangi kurnazlık cinsini kullanırsan kullan, dize gelmemek mümkün değil.

Bu kısım için söyleyeceğimiz son söz şu olacaktır. Komünist partilerde kararları organlar alır. Elbette bireylerin tek tek parti üzerinde etkisi vardır. Ama asla belileyici olamazlar. Ateşkes gibi önemli bir kararı alacak olanda PKP'nin kendisidir; yoksa bir başkası değil. İşte Gazi Ertuğrul burada da bilmemezlikten gelerek (yoksa gerçekte ne kadar cahil mi?) şef tipi örgütlenmelerle KP örgütlenmelerini birbirine karıştırıyor. Farzedelim ki Guzman'ın ateşkes gibi bir düşüncesi var. Bunu getireceği yerde içinde

yeraldığı organdır. Her organda yer alan kişinin bilindiği gibi öneri getirme hakkı vardır. Ama aynı o şekilde bu öneriyi değerlendirip reddetmeye yetkisi vardır. Yoksa hiçkimse kendisini parti olarak görüp tek başına ve parti adına öneriler götüremez. Şimdi Gazi Ertuğrul'a sormak istiyoruz. Guzman içinde yer aldığı organına böyle bir öneri götürmüş müdür? PKP böyle bir önerinin tartışıldığını söylemiş midir. Guzman bir çok konuşmasında düşmandan ziyafken müzakerelere girişmenin intihar olduğunu söylememiş midir? Ve hepsinden önemlisi Guzman'ı hiç okudun mu? Bunları soruyoruz. Çünkü kusura kalmasın ama bilmemek değil öğrenmemek ayıp derler.

Şimdide yazının başlığında öne çıkardığımız insan hakkımı, devrim hakkımı? Sorusuna cevap vermek isteriz. Behey beyhude sanırmısın ki insan hakkı ideolojiden bağımsız olur? Bunu da bilmiyor olacaksın ki, böyle bir soruya ihtiyaç duyarsın. Hak dediğin şey düşünceyle, pratiğin bir bütündür; mücadeleden ayrı düşünülemez. Neden özellikle devrimciler devrimcilerin, faşistler faşistlerin hakkını savunur? Biz devrim hakkını savunmakta insan hakkını da zaten savunuyoruz. İkisini karşı karşıya getirmek yanlıştır. Aksine biri diğerinin zorunlu sonucudur. Ama anlaşılacak odur ki, sana göre birini savunmak diğerini reddetmeyi gerektirir. Yazıyı burada bitirirken Gazi Ertuğrul'dan şu dilekte bulunmamızı sanırım çok görmeyecektir. Lütfen Guzman'ı eleştirin, Mao'yuda eleştirin ve Lenin'ide, Marks'ıda eleştirin ki size gerçekte cevap verelim ve aydınlatalım. Sizin burjuvaziye hizmet ettiğinizi birde MLM literatürünü kullanarak gösterelim. Buyrun bizim alınımız açık MLM'nin kimseye veremeyecek cevabı yoktur. ■

PKK ne yapmak istiyor?

Dersim'de yaşanan son gelişmeler karşısında kendine devrimci-demokrat diyen herkesin aklına gelen bir soru: "PKK ne yapmak istiyor ve bu yaptıkları ile kime hizmet ettiğinin farkında mı?"

PKK'nın "zorunlu vergi" talebi ve "zorunlu askerlik" yasasını Dersim'de uygulamaya başlamasının ardından gelişen olaylar, devrimci bir örgüte yakışmayan ve bunun ötesinde devrimci bir örgüt tarafından yapılmaması gereken şeylerdir.

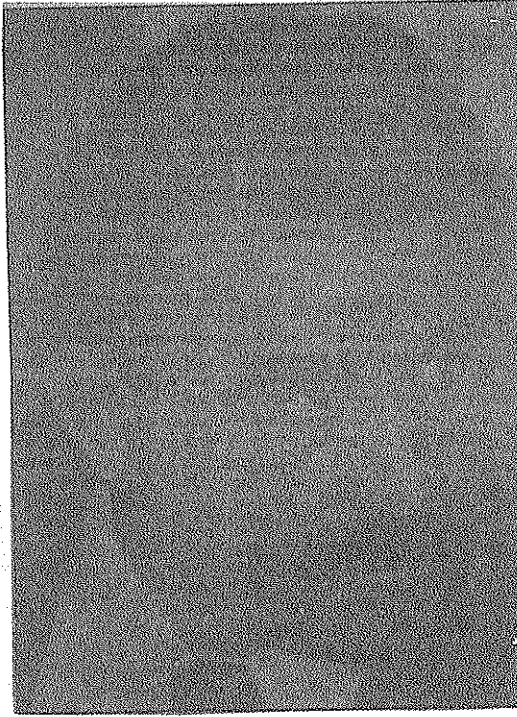
Fazla söz söylemeye, fazla yorum yapmaya gerek olmadığına inanıyoruz. Herşey apaçık ortadadır. PKK'nın son günlerde halka ve devrimcilere karşı yaptığı eylemlere kısaca bir göz atalım:

«30 Eylül'de Kamer Özkan'ın öldürülmesi,

9 Ekim'de TDKP'nin 10 kişilik Ajitasyon-Propaganda Birimi'ne saldırarak bunların 6'sını öldürüp 2'sini yaralaması ve 2'sini de "esir" alması ve daha sonra yaptıklarını ört-bas etmek için 6 TDKP savaşçısının öldürülmesini, kontrgerilla cezalandırması olarak göstermesi,

TKP/ML-TİKKO sempatanları üzerinde baskı uygulayarak onları sindirmek istemesi ve Kürt oldukları gerekçesiyle, zorla askere almaya çalışmaları,

Çemişgezek'te PKK adına askerlik yapmak istemeyen TKP/ML-TİK-

PKK önderliği yanlış yolda

KO taraftarı bir gencin babası Veli Kahraman, kardeşleri Zeynep ve Meral Kahraman'ın öldürülmesi,

Özgür Gelecek gazetesi Tunceli-Ovacık muhabiri Ferhat Eren'in ARGK tarafından kaçırılarak muha-

birliği bırakması yönünde zor kullanılması ve eğer muhabirliği bırakmazsa öldürüleceğinin söylenmesi, ayrıca Özgür Gelecek muhabirinin yanında telsizle gerillalara "TKP/ML-TİKKO ve taraftarlarına yönelik operasyon yapın ve hepsini tutuklayın" emrinin hiç çekinmeden ARGK komutanı tarafından verilmesi,

Dersim'de Özgür Gündem dışındaki diğer -sosyalist ve boyalı basın bir tutularak- bütün gazetelerin girmesinin yasaklanması,

Devrimcileri tanıyan, benimseyen, yıllarca içiçe yaşayan Dersim halkının, bu olaylara karşı yapmış olduğu, devrimci kanının dökülmesini kınama niteliğindeki, boykot, kepenk ve kontak kapatma eylemlerinin suç olarak açıklanarak eylemlere katılan halkın cezalandırılacağı belirtilmesi».

Giderek tıkanan milliyetçi politikaların açmazlığında, çözümünü diplomasi ve devletle uzlaşmada bulmaya çalışan PKK, bir taraftanda halka saldırmaktadır. Unutulmamalıdır ki, kendi düşüncelerini şiddet uygulayarak kabul ettirme noktasına gelen, korku ve dehşete umut

bağlayan herkes, ideolojik ve politik iflasın eşliğine geldiğini görek hatalı yönlerini değiştirmeye yönelmiyorsa yokolmaya mahkumdur. Eğer bunun aksi mümkün olsaydı; yani şiddet ve baskıyla varlık sürdürülebilseydi, şüphesiz bu noktada en başarılı TC olurdu.

Devletin çıkmaza girdiği ve tıkanmış, iflasın eşliğinde olduğu böylesi bir dönemde PKK'nın yaptıkları TC'nin işini kolaylaştırıyor ve provakasyonlara sebep oluyor. Dersim'de PKK adına "PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi" imzasıyla "Yurtsever Dersim Halkına! Sol maskeli eşkiyaları iyi tanıyın" başlıklı yazının MIT tarafından dağıtılarak, devrimci anlayışların birbirlerine düşürülmeye çalışılması, herhalde buna en güzel örneklerdir.

Devletin topyekün saldırısıyla imha edilmeye ve sindirilmeye çalışılan Kürt halkı adına mücadele verdiğini söyleyen bir örgütün halka baskı ve zor uygulaması, kaba yöntemlerle onları kendi saflarına çekmeye çalışması, devrimci bir yöntem olmayıp, son tahlilde PKK'yı da vuracak bir methodur.

Bunun için devrimci dayanışma ve yardımlaşma ruhunun geliştirilmesi için PKK'nın son yaptığı halka yönelik eylemleri bir kez daha gözden geçirmesi ve bu tavırlarından vazgeçmesi gerektiğine inanıyoruz.

PKK'ya: Halka ve devrimci-komünist güçlere şiddet uygulamak çıkmazın ifadesidir!

Dersim Bölgesin'den bir TKP/ML-TİKKO taraftarının dergimize gönderdiği ve Dersim'deki son gelişmeleri anlatan yazıyı aynen yayınlıyoruz...

Yılların asi Dersim'i, direngen, boyun eğmez, inatçı Dersim'i, yoksulun, ezilenin, sömürülenin, adından övünçle bahsettiği, zalimlerin ve zorbaların ise adından ürpertiyle bahsettiği direniş kalesi Dersim...

Bugünlerde Dersim, 1938 trajedisinden sonra en büyük sürgününü ve göçünü yaşamakta. 1930'larda Dersim, yeni kurulan, daha doğrusu Osmanlı'nın çirkef saltanatının devamı olan faşist TC tarafından, çıbanbaşı ilan edilmişti. Faşist TC, bu çıbanı söküp atmak gerektiğini söylüyordu. Bunu başarmak için özel yöntemler oluşturup, hazırladığı soykırım politikalarıyla, tarihte eşine az rastlanır vahşi uygulamalarla, Dersim'i baştan sona yakıp yıkmış, binlerce insanı katletmiş ve binlercesini de zindanlara atarak işin üstesinden geldiğini sanmıştı. Fakat büyük bir hayal kırıklığına uğramaktan kurtulamadı. Çünkü sandığı gibi; genç-yaşlı, kadın-çocuk demeden kurşuna dizdiği, süngülediği, darağaçlarına çektiği Dersimliler'i, vahşet ve zora dayalı politikalarıyla yola getirmiş değildir, getiremeyecektir.

Bu en pervasız vahşet uygulamaları karşısında Dersim halkının direnişi, her geçen gün daha da artmış, devletin zor yöntemine karşı kendi zorunu yaratmaktan da geri kalmamıştır. Komünist gerillalar önderliğinde, devletin zor ve

şiddetine karşı yarattığı kızıl mücadelesi, TC devletinin yıllardan beri üstesinden gelemediği, en büyük çıkmazı olmuştur. Bugünlerde kendisine devrimci-yurtsever-ilerici diyen birileri de çıkmış ve Dersim'i kendileri için çıbanbaşı ilan etmişlerdir. Ve bu yaradan kurtulmak içinde, faşist TC'nin 70 yıldır uyguladığı ilkel ve kaba yöntemlerden hiçte farkı olmayan bir yöntem uygulamaktadırlar. Dersim halkıysa kaygılı ve tedirgin, dost bildikleri, kapılarını arkasına kadar kendilerine açtıkları insanlardan, böylesi bir uygulama görmeleri, Dersim halkını üzmede, bir o kadar da kaygı ve tedirginliklerini artırmaktadır. Ama kararlılıkları, her zamanki gibi sapaşlam. Üzülüyorlar ama kararlılıklarını da yitirmiyorlar. Dersimliler söz birliği etmişçesine, herkesin ağzında şu cümleler "70 yıldır faşist TC devleti, üzerimizde baskı ve zorun en çirkefini uyguluyor. Fakat yine de bizleri teslim alamadı. Bundan sonra da hiçbir güç bizi baskı ve şiddetle korkutamaz" dolaıyor ve "bu böyle bilinsin" diyorlar.

Evet, TC devleti Dersim'de isteklerini olağan yöntemlerle gerçekleştiremeyince, büyük bir katliama girişmiş ve Dersim'de en büyük göçünü o zamanlar yaşamıştı. Bugünde başka bir güç, Dersim'de umduğunu bulamayınca, TC devletinden farklı olmayan yöntemler kullanmaya başladı. Sonucunda ise Dersimliler, geride neyi var, neyi yoksa bırakarak arkalarına bile bakmadan, memleketlerini apar-topar terk ediyorlar.

Yaşlı bir ana iki küçük çocukla iki yatak, bir bohça, birkaç ufak-tefek eşya, garajda tedirgin bir şekilde bekliyorlar. Yalnız değiller, tam tersine benzerleri çok ve hepside göçüyorlar. Yanına sokuluyorum yaşlı ananın. "Nereye gittiğini, niçin gittiğini" soruyorum. Derinden bir iç geçiriyor ve başlıyor anlatmaya anamız: "Oğlum, sen bilmezsin o zamanları. Benim daha gencecik bir kız

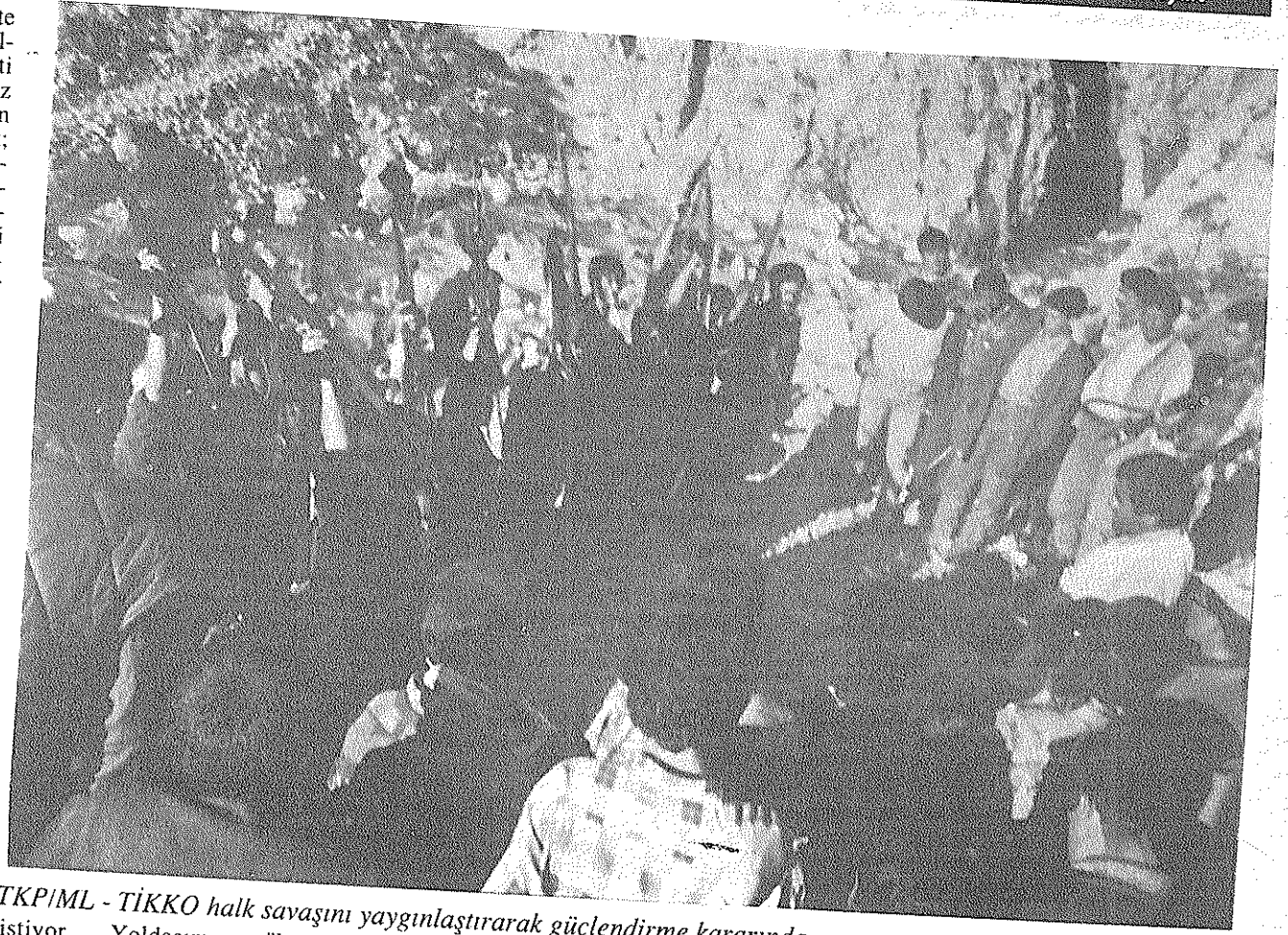
olduğum zaman geldiler. Coşkundular, inançlıydılar, sapına kadar halk dostuydular. Bizlerin çektiği acılara, çilelere son vermek için, devletin zorbalığından kurtarmak için gelmişlerdi. Onlar, beraberlerinde dolu dolu umutlar getirmişlerdi bizlere... "dili sürçüyor ananın ve "ah" çekiyor. "Ah... ah... oğlum. Daha bundan 1 yıl öncesine kadar onlardan hep yardım gördük. Güneş batıp, gün

TKP/ML - TİKKO gerillaları: Halkı dönüştürmede yöntem baskı değil, iktidardır

ağarcıya kadar kendimizi emniyette hissederdik. Bizim evlatlarımız, gerillalarımız var bu dağlarda, gece vakti onların korkusundan düşman çıkamaz buralara, dokunamazdı bize. Aileden birileri gibi hep yollarını gözlerdik; Partizanların. Onlar bizim güven kaynağımız, neşe ve huzurumuzdular. Oysa bu yıl herşey değişti evladım. Şimdilerde köylerimizde akşam olunca eskisi gibi güven değil korku salıyor. İnsanların hepsi tedirgin, birazdan PKK'liler gelecek, zorla çocuklarımızı götürülecekler, para-pul isteyecekler, o da bizde olmadığı için veremeyince evimizi yakacaklar, bizden rehin götürülecekler. Hep bu korkularla yaşıyoruz. Bu ne biçim iştir, anlamadık. 20 yıldır Partizanlar gelir-giderler köylerimize, bugüne kadar hiç zararlarını görmedik. Köylüler onları çocukları gibi severler. İki, üç gün gelmeseler çıkar aramaya başlarlar. Ama oğul bu PKK varya, anamızdan emdiğimiz sütü fitil fitil burnumuzdan getirdi. Bizi perişan ettiler, görüyorsun halimizi..." diye devam ediyor ana. Dert yana yana bitiremiyor bir türlü... "Ne diyeceksin oğul? Düşmanın bize yapmadığını bunlar yapıyor bize..." diyor.

TKP/ML - TIKKO halk savaşını yaygınlaştırarak güçlendirme kararında.

Evet, şaşılacak bir durum mu? Hayır, hiçte şaşılacak bir durum değil. Dar, ilkel, milliyetçi bakış açısının PKK'yi getirdiği nokta, halka karşı şiddet ve zor kullanmaktır. Bu yöntemlerle halkı kazanıp, devrim yapılacağına zanneden PKK tarafından, Dersim ilkin ihanetçi, Kemalist resmi ideolojinin Kürdistan topraklarındaki en güçlü olduğu alanı olarak damgalandı. Nedeniyse basitti; Dersim halkı ilkel milliyetçilik anlayışını benimsemiyor. Çünkü Dersim halkı sınıf bilinciyle dolu. Bundan dolayı da Dersim halkı, PKK gözünde ihanetçi oluyor. Balık baştan kokar beyler. Ta baştan beri ihanetçi olarak damgalanan Dersim'e karşı uygulanacak yol ve yöntemlerle, ihanetçilere karşı uygulanan yol ve yöntemler olacaktır. İhanetçiye karşı uygulanan yöntem öldürme, kurşuna dizme yöntemidir. Sizin anlayacağınız PKK daha işin başında Dersim'i ihanetçi ilan edip kurşuna dizme cezasına çarptırılmıştı. İlkin Mazgirt'in Dedebağ köyündeki yoksul insanları kurşuna dizdi. Nedenleriyse basitti. Bunların hepsi ihanetçiydi. Tabii vahşete kanıt bulmakta da zorlanmıyordu. "Minareyi çalan kılıfını uydurur" der eskilerimiz. Sonrasında sıra Başbağlar, Sıtripo'ye, Sağman'a geldi. Orada da durmadılar. Bunlarla da yetinmediler. TKP/ML-TIKKO'nun taraftarlarını kaçırdılar, evlerini yaktılar, zorunlu askerlik yasası, zorunlu vergi yasası derken halkı canlarından biktirdiler. Son olarakta altı TDKP'liyi kurşuna dizdiler. Bunların hepsi ayrı ayrı ele alınıp genişçe incelenmesi gereken olaylardır. Fakat ben burada PKK'nin bir TKP/ML-TIKKO taraftarını kaçırmak sorgulamasını ve arkasından da ailesini kurşuna dizmesini anlatacağım...

PKK, Dersim'de önceleri halkın önüne sürekli zorlamalarla başlayan bir çok karar getirdi. Bunlardan birisi de zorunlu vergi yasasıydı. PKK, Dersim'de herkese zorunlu vergi yasasıyla, istediği miktarda para cezası kesiyor. Bu para cezalarını vermeyenlerde çoğunlukta hayatlarından oluyorlar. PKK, ilkbaharda göçerlerin yaylaya çıkmasıyla herkese kalın puntalarla yazılmış birer vergi pusulası gönderdi. Bizim daha önce feodal, bireysel, aşiretçi mantıktan dolayı kendi kafalarınca ölüm kararı aldıkları yoldaşımızın ailesine de bir vergi pusulası gönderiyorlar. Vergi pusulasını, PKK kuryesi getirecek yoldaşımıza veriyor. Vergi pusulasını getiren PKK kuryesi, yoldaşımıza çevredeki göçerlerden de yoldaşımızın vergi toplayıp, kendilerine vermesini

götüremeyeceklerini" söyledim. Bunun üzerine PKK'lilerden biri kalkarak silahın mekanizmasını çekerek namluyu koltuğuma dayayıp "sen de kalk alçak herif, ikinizde bizimle geleceksiniz şerefsizler. Bölgede Partizan'cılık yaparsınız ha, Partizan, martizan yok, hepimizi sileceğiz bu bölgeden" diyerek tartaklama ve çeşitli hakaretlerde bulundular. Namluları ensemize dayayarak apar topar bizi zorla dışarıya çıkardılar. Bizi biraz götürdükten sonra benim için "bu kalsın" diyerek bıraktılar. Bırakmalarındaki amaç ise kompro düzenleyerek ikimizi de kurşuna dizmekti. Daha sonra tekrar dönüp almak istediklerinde arkadaş onları ikna etmiş, beni de almalarından vazgeçirmişti. Sonrasında arkadaş anlatıyor; "Beni Hozat'la Çemişgezek arasındaki kampa götürdüler. Kampa vardığımızda kamp komutanlarından biri, beni görünce ulan daha bu alçağı öldürmediniz mi?" diyerek beni götüren komutanı azarladı. "Diğer alçağı ne yaptınız? O'nu niye getirmediniz" diyerek gönderdiği kişilere kızılıyordu. "Sonrasında arkadan ellerimi bağladılar. Beni vadinin ağzındaki bir direğe bağlayarak yanıma iki nöbetçi bıraktılar. Sabaha kadar orada kaldım. Sabah olunca işkence ve sorgu başladı. Durmadan bana işkence yaparak, örgütsel ilişkilerimi sordular. Kampta tutuklu olan tek ben değildim. Onbeş kişiye yakın tutuklu bulunuyordu. Tutuklular genelde zorla getirilen ve içlerinden kaçanlardı. Üç gün boyunca işkence yaparak örgütsel ilişkileri istediler. Geceleri de üşüdüğüm için, beni derenin ağzına götürerek üstüme kovayla su döküyorlardı.

Dört gün sonra babam geldi ve 25 milyon lira verdi. Buna rağmen beni bırakmadılar. Sürekli ölüm tehditleri yağdırarak, örgütsel ilişkilerimi soruyorlardı. Aç ve susuzdum. Silahın mekanizmasını çekerek beynime dayadılar. "Söylemezsen gebertiriz" dediler. Bende o anda "Yaşasın Partimiz TKP/ML" diye slogan attım. Daha önce içlerinden kaçan bir kişi vardı. Onu yakalamışlardı. Sürekli işkence görüyordu. Ayağa kalkacak durumda değildi. Onu getirip ayaklarının önüne attılar. "Seni öldürceğimize inanmıyorsun değil mi" diye-

rek onu otomatik tüfeklerle taramaya başladılar. Çocuğun kanları üzerime sıçırıyordu. O anda şuurumu yitirmiştim. Kendime geldiğimde yine işkence- li sorgular başlamıştı. İlle de örgütsel ilişki vermeme istiyorlardı. Aksi taktirde akibetimin az önce kurşuna dizilen şahıs gibi olacağını söylediler. Adamların niyeti belliydi ve beni öldüreceklerdi. Kampta hayvanlara bile işkence yapıyorlardı. Keçilere şiş sokup büyük bir zevkle gülerken "bunlar Partizanlar'ın keçileri" diyorlardı. Doğrusu anlatılacak gibi değil... Yedinci günümde bana bir kağıt imzalatmak istediler. Kağıdı okumak istedim ama izin vermediler. İmzalamam da ısrar edilince kağıdı okudum. Kağıtta "benim TIKKO içine sızmış devlet ajanı olduğum" yazıyordu. Bu durum beni kesinlikle öldürecekleri anlamındaydı. "Beni öldürüp sonra da ajandı" diyerek kılıf uyduracaklardı. Yanıma iki nöbetçi diktiler. Öğle vaktiydi. Yan tarafımda uçurum vardı. Kampta taşınma hazırlıkları vardı. Varolan rehinelere öldürüp kampı taşıyacaktı. Kaçmanın doğru olacağını düşündüm. Nöbetçiler öğle vakti yanıma oturmuşlardı. Kendilerinden geçmiş bir haldeydiler. O arada dört kişi firar etti ve dikkatler o tarafa yöneldi. Bende durumu fırsat bilerek kendimi uçuruma attım. Arkamdan yayılım ateşi açtılar. Üç saat kovaladılar ve bu kovalamacadan sonra ellerinden kurtuldum" diye anlatıyor arkadaş.

Arkadaşın peşine takılan PKK grubu, arkadaşı yakalayamayınca doğruca köye gelip köyü basıyorlar. Gece saat ikide arkadaşın evini basarak, içeride bulunan babasını ve iki kız kardeşini dışarı çıkarıyorlar. Evi ateşe verdikten sonra, üç kişinin ellerini arkadan bağlayarak duvarın önüne getiriyorlar. Ondandırada devlete önüne getiriyorlar. Söyleyen bu zihniyet sahipleri, yoldaşlarımızı kurşuna dizerek katlediyorlar. Olay sonrasında da köy yolunu tutup, köylülerin cesetlere ve eve müdahale etmesini engelliyorlar. İnsanların cenazelerine katılımını yasaklıyorlar. Fakat insanlar buna uymuyor. Olay sonrası köyde görülmedik bir göç başlıyor. Köylüler aç ve perişan, herkes yollarda...

Trende yolculuk

Her defasında yeniden çoğalan, yeniden bilinen beyaz köpüklü bir öfke gibi, dalgalar kıyıyı hınçla dövüyordu. Sıra dağlar gibi geri çekiliyor; kocaman bir şamar gibi, hızla kanaan kesik bir derman gibi vuruyorlardı, iskenlenin yosunlu, yeşil, ağlayan suratına.

Biraz sonra Bülent işini çok iyi bilen bir kurt gibi Sirkeci meydanına daldı. Havada lağimsal bir koku vardı. Bellikli Haliç tarafından geliyordu kokular.

İskelede doğru yaklaştı; iskeledeki paşlı demir korkuluklara yaslandı. Elindeki ekmeğin torbasını bir kenara bıraktı. Bugün elini bile sürmemişti ekmeğe. Öğlenleymek ekmeğe bir kadeh. Ekmeğin arasında beyaz peynir vardı. İştahı tutmadı. Beyaz peyniri hiç sevmezdi.

Deniz kuşları martılar büyük bir vasesyle içerisinde, çığlık çığlığa habire gri denize abanıyor. Deniz de ıslanmış bir simit parçasını aralarında paylaşmıyor, didişiyorlardı. Balıklar artık akşamın son balıklarını tutuyorlar. Ellerinde çaparısi martı tüyünden olta. Hava yavaş yavaş karardıkça ağızlarındaki sigaraların uçları kırmızılaşıyordu. Ellerinde parmak uçları sökülmiş eldivenler, başlarında kirli bereler vardı.

Balıkçının ustası çapariye balıkçı düğümü atmasıyla ve martı tüyü bağlamasıyla belli olur. Denizin ve martının eski sevdalısı yaşlı balıkçı yanındaki "Martılar" dedi. "artık onlar da vefası oldular. Deniz onlara küstü onlar da çareyi kargaların yerine şehir çöplüklerini karıştırmakta buldu." yanındaki gözlerini ufuk çizgisine daldırmişti. Yaşlı balıkçı katledilen Marmara'nın acısını yüreğinde korkunç bir kabarmayla duydu. Aklına daha önce duyduğu yarım bir şiir takılmıştı;

"Bir ihtiyar yelkenliydim
Şişirip yelkenimi
Dağası beyaz köpüklü mor denizlerde
Martılar konar, martılar yarırdı yelkenimle."

Oracıkta, o anda şiiri kendince şöyle tamamladı;

"... Şimdi yelkenimi mor sulara indirdim
Bir deniz aşığıydım ki,
Nazım'dan ve hatta Orhan Veli'den de öte,

şimdi deniz martılara küstü,
martılar küstü denize."

Nazım'dan ve hatta Orhan Veli'den de öte deniz aşığıdır balıkçılar. Çünkü biri olta-ya tutunur denize ve hayata, diğeri kalem-kâğıtla işte deniz ameliyle deniz ozanı arasındaki fark burada başlar.

Tornacı Bülent martılara baktı; çekik tatar gözleri, kalkık kaplarının altında çocuksu kurnaz bir sevinçle parladı. Çocuktu çocuk olmasına ama, göze gerili bir yay gibi gözükten genç kollarındaki damarlar pıt pıt atarak, sevdayı susamış gib soluyarak, ve genç kızın güzelliğinden kaybolarak, yaşadığı o ilk sevimlinin yarım kalan mahsun tadı dudaklarında.....

Artık o da olgun bir insan sayılırdı aslında. Herşeye rağmen memnundu yaşamaktan nasılsa. Öğleyin yemek için aldığı ekmeğin torbasına baktı. Torba yok!.. Birkaç şişman yavru kedi torbadaki ekmeğin işini çoktan bitirmiş, pembe dilleriyle ağızların ve patilerini yalıyorlar. Herhalde anneleri olacaktı tek bir kedi, tedirgin olduğu kulaklarını sıkça oynatmasından belli, yavru kedileri izliyordu.

Bülent kolundaki "casio marka mini kompüterli saniyeli saate baktı; saat 6. Hava kararı, karacak. Kadıköy vapuru arkasında köpük köpük beyaz bir çizgi bırakarak kalktı. Uzakta bir yerde bir geminin kalkış düdüğünün acı sesi işitiliyordu.

Şart 6'yı beş geçiyor. Halkalı treni 15 dakika sonra kalkacak. Şu ilerideki kasetçi dükkânının tezgahında duran adam, Bülent'e sorsan; "Türk filmlerindeki Yahudi altın sarı saçlı benziyordu. Ve tıpkı Yahudi esnafı gibi kollarında kolcucları lastikli, astar kumaşından siyah iş kolları vardı." Kasetçi dükkânının teybende rüzgarla birlikte ses alçalan yüksek sesle Ahmet Kaya çalıyordu; "Bu bir kılıç balığının öyküsü/yazılsa da olurdu yazılmasa da/... Atın beni mor kuşaklı bir tepede götürün/iri gözlerimde keker, kılıcında hüznü/Satın beni satın beni!./Raki için."

Tornacı Bülent Tokat'ıydı. Ailesi o daha doğmadan evvel Tokat'tan İstanbul'a göçmüşlerdi. Hiç gitmemişti memleketine. İstanbul'da dağ yoktu. Gerçek bir dağ nedir ömründe görmemişti. Bazı kitapların, resimlerin

ve bazı televizyon programlarının haricinde.

2 yıl önce, küçük bir çocuk sayılırken daha hafta sonları evlerine yakın olan dereye balık tutmaya giderlerdi. Ne kadar sevindirir, ne çok heyecanlandırır onu kıvrıla kıvrıla akan küçük bir dere? Ne güzel, ne tatlı günlerdi onlar? Ne zaman akşam olur ne zaman uyurdu? Gün sokak lambasının altında başlar, sokak lambasının altında akşam olurdu. Sokak lambasının altında körebeler, saklambaçlar.... Şeytan uçurtmaları ve çatalılar bile elektrik tellerine takılırlar, çocuklar saatlerle takılan uçurtmayı kurtarmaya çalışırlar ama, belki kurtarırlar, belki kurtaramazlar.

Şimdi o zamanlar hiç görmediği sisli dağları, zümrüt ovaları, mutluluk türkülerini söyleyerek akan küçük dereleri, uçurtmaları, sokak lambasının altın, uçarı çocukluk düşlerini gömerek körpeçik yüreğine; sıkıştırıp, sıkıştır sık-kış-tırıpp!.. merhametsiz ham demiri elleriyle oyuyor oyuyor oyuyordu. Ellerimi oyuyor demir, yoksa demir mi ellerini?

Artık kolaylaştırabilmek için bu kahrolası, nalet olası yaşamı, hayatı çay ve yemek molalarına, işbaşı ve paydos saatlerine bölerek yaşıyordu. Biliyor, anlıyordu; kan emici sermayenin iğrenç soluğu ensesinde. Haramizadeler saltanatın öğreneli beri sınıf kimini karında patlamak üzere bir volkan gibi taşıyordu. Öyle bir volkan ki çatlak bulup, gün yüzüne sızamış.

Bakıyor oydukları oyulmaz ellerine, yine devam ediyordu işine. Hafta sonu para veremince babası öfkelenmesin, annesi "Benim Bülent'im bir tane" desin diye.

Hava soğuktu. Soğuk, sokakta paltosuz, ağlayan bir çocuğu. Bülent'in ağzından, burundan dumanlar çıkıyor, rüzgara karışıyordu. Soğuk rüzgar burnunu yakıyordu. Sert bir rüzgar denizden boşalıp koynuna doldu. Boyunu, göğsü ve sırtı ürperdi. Teri soğumuştü. Gri, kareli, kaşe kabanının yakalarını yukarı kaldırdı. Kafasını büsbütün montuna gömdü. Sonra seyyar çaycıya döndü; "Usta bana bir çay verir misin?" dedi. Sıcacık çayı, çay bardağını avuçlarına alıp, sımsıkı kavrayıp, ellerini ısıtarak, bir kaç yudumda bitirdi. Çay parasını ödedi. Çaycının her halinden Kürt olduğu belli oluyordu. Ellerini önününün cebine sokmuş, ileride duruyordu. Çaktırmadan Bülent'i izliyordu.

Bülent istasyona yaklaşıncan de, adam bir müddet peşinden baktı. Bülent; "Birine benzetmiş olabilir." diye düşündü. İstasyona ulaştığında, adam insan selinin arasında kayboldu, göze görünmez oldu.

Bilet alıp alalacele trene bindi. Tren kalkmak üzereydi. Vagonun arka tarafına doğru baktı; tren dolu olmasına ve hatta ayakta yolcular bulunmasına rağmen arkada peşpeşe iki koltuk boş duruyordu. Bu işe biraz şaşırılmıştı doğrusu. Sonra hemen sevinçle ve fazla düşünmeden boş bulunduğu koltuklardan birine oturdu.

Tren her zamanki ritmini tutturarak yola koyuldu. Dışarıda yağmur çiselemeye başlamıştı. Yağmurun ince damları mütemediyen uzağıp giden raylara düşüyordu. Raylar ıslanmış şehrin mavi cadde ışıkları raylara yansıyor. Raylar 2 çift mavi ışık çubuğu olup karanlığa sokuluyor, üstüne yıldız yağmış gibi parlıyordu.

Dışarıda durum buydu. İçeride, camlar klimaların yetersiz sağından değil, tıklım tıklım olmuş insanların soluğundan buğulanmıştı. Camlardaki buharı silmezsen dışarıyı göremezdin.

Bülent camı eliyle sildiği bölümden dışarıyı seyrediyordu. Bülent'in oturduğu koltuğun hemen sağındaki koltukta 20 yaşlarında bir genç, 60 yaşlarında bir adam ve bu adının camdan dışarıyı seyreden 14 yaşındaki en küçük oğlu oturuyordu.

Genç ve yaşlı adam bir şeyler konuşuyordu. Yaşlı adamın tek gözü protezdi. Yanık ve kırmızı bir ten rengi vardı. Saçları apak ve öylesine zayıf bir ihtiyarcıktı ki, üflesen düşecek. Kürt'çe aksanlı kaba bir konuşması vardı. Yalnız bu kaba Türkçe'sine rağmen sakın sakın konuşması insanda bir saygınlık duygusu uyandırıyor.

İhtiyar adam; "Sen öğrencimiydin yiğenim?" dedi. Saygıyla ve sevecenlikle cevap verdi genç adam; "Hayır amca konfeksiyon işçisiyim"

Yaşlı adam gencin işçiyim demesine pek

itimat etmedi. Bir acayiplik vardı bu gencin giyiminde, konuşmasında filan, öğrenci olmadığını söylediği halde tıpkı öğrencilere benziyordu. Fakat saygılı sıcak konuşmalarından dolayı "kendisinden zarar gelmeyecek biri" diye düşündü. Ve yalan söylemiş olabirlirliğine pek ehemmiyet vermedi.

Yaşlı adam kısa bir ikircikten sonra konuşmasını sürdürdü; "ne diyorduk? Sivas'taki doğduğum köyden ilk çıktığım zaman 12 yaşındaydım. Gördüğüm ilk şehir Adana oldu. Bana bakacak hiç kimse yoktu. Amcam beni abimin evine götürüyordu. Trenden indik abimin evine at arabasıyla gidiyoruz. Uyumuşum. Uyandım, kalktım baktım; her taraf pamuk tarlalarından bembeyaz görünüyor. O zaman pamuğun son çapalınma zamanıydı. At arabacı bana Kürtçe dedi ki; "Sence bu beyaz şeyler nedir?" Kürtçe'de başka söylenir burada karahindiba diyorlar. "Karahindiba" dedim. Tabii bunu Kürtçe söyledim Türkçe bilmiyordum o zamanlar. Ama Kürtçe'nin hem Zazaca'sını Kırmancasını çok iyi bilirdim Sürecü bana güldü. Ne bileydim, hayattında pamukmu görmüştüm sanki.

Abimin oturduğu eve geldik. Bütün çocuklar başımıza toplandı. Arabanın etrafını çevirdiler. Abimin çocukları "Koşarak eve gittiler: Koş baba bize çiğengeler geldi" diye bağırıyorlar. Tabii o zaman ne dediklerini anlamamıştım. Türkçe'yi öğrendikten sonra ne dediklerini anladım.

Ayakların ayak olmaksızın çıkmıştı. Ayakları kalmıştı ki, yalın ayak dağda, bayırda gezmekten, çalığı-çırpıya takılmaktan. Elim yüzüm dersin onlar da yara bere içinde. "Burada ihtiyarın oğlu sabırsızca söze girdi. "Sen evrime inanyormusun baba? Bak mesela, bizim atalarımız ilkel çiftçilerdi. Biz de onlardan gelmişiz"

Konfeksiyoncu genç Can'a bakıp gülümsedi. Yaşlı adam; "Bilmiyorum Can. Belki inananlar vardır. Ben inanmıyorum" dedi, sonra kaldığı yerden konuşmasına devam etti. Genç adam konuşma boyunca bir kaç küçük soru dışında ihtiyarı hep sessizce saygıyla dinledi.

Yaşlı adam konuşma sırasında sık sık öksürüyor, kuru öksürük nöbetleri konuşmasını bölüyordu. Sonra genç adam "sağlık durumun nasıl acaba?" diye sordu.

"Sağlık durumum pek iyi sayılmaz yeğenim. Tüberkiloz hastasıyım. Bir yıl Sürreya-paşa Hastanesi'nde yattım. Senatarıyomuda, iyileşemedim.. Çok ilaç kullandım, düzemedim. Kahve ortamına geri dönünce yine hastalığım azdı. Şimdide tedavi olmaya gerek kalmadı artık. Yaşlıyım. Hem ciğerlerimde bitmiş sayılır. Hem tedavi olmak içinde iyi beslenmek, iyi bir hastanede yatmak lazım. Bunlar için para lazım.

Can babasının yüzüne hüznle baktı; "Ben doktor olacağım. O zaman ben sana bakarım. Hem o zaman paramızda çok olur. Sen de çalışmazsın."

Can orta üçüncü sınıfa gidiyordu. Yaşlı adam parmaklarıyla saydı; 6 sene tıp, 3 sene lise, bir iki sene üniversite sınavı. Nerden baksan 10 seneyi bulur. O zamana kadar ben çoktan ölmüş olurdum" diye düşündü. Fakat Can'a bir şey söylemedi.

Genç adama dönüp, konuşmasına devam etti "35 yıldır kahvecilik yapıyorum. 25 sene zeytinburnun'da kahvecilik yaptım. Kazlı çeşme'de dericilerle içiyordum. Üstleri başları leş gibi kokardı. Kahveye girdikleri zaman, sineklerde onlarla beraber girerdi. Sonra kendi kahvemini kapattım. 10 sene önce Bakırköy'de başkasının yanında çalışıyorum. Kahvecilik deyip geçme. İnsan sarrafı olur kahveci adam. Çok çeşitli insanlar tanırın kahvecilik hayatında. Her türlüşü vardı"

Kafasıyla arka koltuğa işaret ederek; "Şu arka koltukta oturan çocukları görüyor musun?" dedi, "Bu çocuklar sonunda ya esrar-keş, ya da alkolik olacaklar, sonunda kimsenin haberi olmadan bir köşede ölüp gidecekler.

Bakırköy'de çalıştığım kahveye gelen bir adam vardı. Ama bu deliydi. Sokakta yatıp, sokakta kalkardı. Bir sahip çıkana olmayınca akıl hastanesinden atılmışlar. Bakırköy'ün şarapçıları şaraba alıştırmışlar duyduğuma göre. Bunun gibi daha niceileri var.

Neyse, bu adam her sabah saat 5-6'da bizim kahveye gelirdi. Kahvenin arka bahçesinde mangalda köz olurdu. Mangalın önünde bi-

raz ısınır, çay içer, kahvaltı ederdi. Bir gün yine çay içerken patron onu gördü.

"Kovun şu adamı gitsin. Para verin, başka yerde çay içsin" dedi. Kim onu dükkânına sokar ki?

Oysa ne vardı sanki oturup bir bardak çay içmesinde?

Bu adam ilk sokağa düştüğünde 16-17 yaşlarındaydı. Şimdi 26-27 olmuştu herhalde. Bir daha bizim oralarda görmedim onu. Ölmüştür herhalde dedi. Sonra sustu.

Buğulu hafif katraktı tek gözünden keker okunuyordu.

Yaşlı adamın sık sık öksürmesi Bülent'in onlara doğru bakmasına neden oldu. Yaşlı adam o sırada kafasıyla arka koltukdaki sokak çocuklarını işaret ediyordu. Bülent'de dönüp o tarafa baktı. Başından beri kendisini rahatsız eden kokunun nereden geldiğini anladı. Demek bunun için çocukların oturduğu koltuğa ve koltuğun ön tarafındakine kimse oturuyordu.

Her sabah köprü altlarında, bankalarından, tren istasyonlarından rastları bu çocukların Genelikle üstlerine ya çul-çaput, yada naylon torba, gazete filan örtmüş olurlardı. Uzaktan bakınca insanı değildi, yaklaşıncaya ölüm canlımı olduğu anlaşılmazdı. Şaşar kalırdın san, kışta-kıyamette bu şekilde yaşayabiliyorlar ne.

Arka koltukta birbirlerine sokulmuş olan çocuklar yapayalnızdı. Belkide gülmeye duyusunu birbirlerine sokulmakta buluyorlardı. Herkes onlar hakkında bir şeyler konuşurken, onlar bu konuşmalara karşı kayıtsız kalıyorlardı.

Çocuklar birbirlerine sokulmuş iki yalın sokak köpeği gibiydi. Çocukların acımaları bakışları altında, çift yönlü bir caddede üzerleri aralarından altın ezilmemek için oradan o yana kaçan iki yalnız sokak köpeği gibi.

Bu konuşmalar arasında tiz ve yaşlı kadın sesi Bülent'in dikkatini çekmişti. Kadın ayaklarını klimaların üstüne uzatmış, küstahca ve ukalaca yanındaki iyi giyimli adamla konuşuyordu.

"Annelerin babaların suçu efendi. Doğru olup doğru sokağa atıyorlar. Ama onları eğitip veremeyi, gelecek sağlamayı hiç düşünmüyorlar. Sonunda bunlar toplumun başına bela oluyor. Bakamayacakları terbiye veremeycekleri çocuğu ne diye doğururlar sen de iyi giyimli adam; "okumamış, mektep mektep görmemiş insanlar hanımefendi, normaldir."

"Okumamışlarsa televizyondan mı şeyler öğrenirler? Akşama kadar devlet büyüklerini radyoda, televizyonda bangir bangir dinliyorlar. Gazeteler çayır çayır yazıyor. Aile eğitilmesini denir birşey var herhalde. Ama eğitilmedi ki yan kim? Hep İstanbul'u böyleler mahvatazaten. Sonra da güzelim İstanbul yok oldu."

Anlattığına göre Bakırköy'ün yerlisi olarak takımdan zengin bir kadını. Kendi evinde evlatlık edindiği 2 sokak çocuğu büyütülmüş, onlara bakmış, büyütülmüş. Ve bunların başka çocukların çok kötü kokmasından dolayı trende alınmaları gerektiğinden bahsediyordu.

Hızlı hızlı konuşuyor bir yandan. Gereği yokken elinde bez mendille süzüyor. Bu cadoloz kadın öylesine konuşuyor ki bir insani ki fazla zarafet ve incelikten yoksun. Açıkcası yaşlı, çirkef ve hırslı bir kadındı. Her dediğini onaylayan iyi giyimli adamın kendisini onaylamak istemesinden konuşmasına rağmen tahammül edemiyordu.

Bülent kadına baktı. Kadının elinde süzme bez vardı, çocukların elleri yara yara süzme bezdeydi. Kadının saçları pırı pırı ve beyaz taranmıştı. Çocukların başındaki saç beyaz idi. Kir ve yağ katmer katmer olmuş saçlarında. Kadının sırtında kuru kumaş vardı, çocukların üzerindeki ince kazaan yarıktı, pırtıktı. Üşümek için kollarını ovuyorlardı. Kadının karnı tok, sırtı pek, tuzlu ruyu. Çocukların karnı aç olmalıydı.

Bu durum Bülent'in körpeçik yüreğini acıttı. Çocukların yalnızlığından duyduğu zün dingin bir suya düşmüş kuru bir yığın gibi yüreğine düştü. Sonra halka halka düşüncesi di yüreğine.

Camın buğusunu kabanının koluna vurdu. Dışarıya baktı. Trenin Bakırköy'e ulaşmasını daha çok vardı. ■

NEWROZ'un öğrettikleri...

Sanatın insanlar üzerindeki önemi yadsımak mümkün değildir. Güzel ve doğru olan şeylerden etkilenmek, onları benimsemek, beğeniyemizi yükseltmek ve yolunu aydınlatmasını sağlamak hiçte abana atılır bir kavrayış değildir. Her kitabı aşağı yukarı böyle şeyler bekleyerek okumaya başlamalıyız. Kitaptan alacaklarımız ve kitaba verebileceklerimiz mutlaka vardır. Deneyimleri, hayalleri, mücadelelerini ihtişamla emerken; roman ahramanlarının yerine kendimizi öyarak, romanın güzel yanlarını vüp, eksik ve olumsuz yanlarını ererek ona can veririz.

"İçinde yaşadığımız bireysel ve itlesel kahramanlık çağında; kahamanların toprağı goncalayan kan lerinden, uçurumlara ve parke larına düşen mavi gölgelerinden orkan sanat, kendisine ve halka abancılıştır". Bu belirlemenin ışıında yoğurulmuş bir sanat anlayı nın ürünü olan Newroz, yüzyıllan oluşturduğu birikimin Kürt ulu il mücadelesiyle nasıl şekillendiğı i, Kürt halkının yaşantısı ve olayra bakış açısının nasıl bir dönüşü e uğradığını anlatıyor. Yazarın sta anlatımı ve canlı aktarışıyla erde ele alınan konular bir kat da ilgi çekici hale geliyor; bilgilenrme noktasında da birçok tarihsel lişimi öykü diliyle anlatan kitap lebi ve tarihsel bakımdan eğitici öğretici olmasıyla da oldukça ve nli.

Newroz'da söz konusu olan, köleştirilerek yokedilmek istenen bir usun ağır karanlıkların ve ilkel lerin bağrını deşerek aydınlığı aşma ısrarını ortaya koymaktır. izlerce ayaklanmanın, hak arayış nının kanla bastırıldığı ülke topklarında, köleliğin kader olmadı bilinciyle hareket eden yurtsever yaşlıların yürekli çabalarını, fekarlıklarını ve istemlerini kısa ke lerle anlatan romanda; mücade lenin içindeki insanları, yaşantıları lişkileri daha açık, daha yalın bir ilde öğrenme şansını buluyoruz. Herhangi bir kitabı okumaya arşladığımızda o kitabın yazarı ve usunu hakkındaki bilgi birikimi ve ıma düzeyi kitaptan beklenti anında belirleyici olur. Yazarın ba açasını ve anlatma gücü ya da klı yetenekleri ile ilgili bilgileri o kitabı tercihe ve onun hakkını ki beklentilerimizde birincildir. İle daha önce yine Umud Yayımcı tarafından yayımlanan Tohum romanının popülaritesiyle oku nu ve Tohum romanının okuyucu llesinde yarattığı muhteşem ilgiy rrağbet bulan Newroz, yazarın ır sonraki eserimle bir öncekini zecağım" iddiasını aynı görkemli şik ile pekiştiremiyor. Newroz'a la çok, Tohum'un gölgesinde ka bir roman diyebiliriz. Kişilikler, lar ve anlatım tarzıyla To n'u çağırıştan bu eser -Yazarın ubundan kaynaklanan bir çağırını olduğunu düşünüyor olsakta adı içinde Tohum'dan farklı bir ünlük yakalayamamıştır. Bun kendini tekrara düşmenin izleri payıda oldukça fazladır. Bunu lerken yazarın eserlerine göste-

rilen ilginin, Türkiye koşullarında okumaya olan ilgi gözönüne alındığında; oldukça başarılı olduğunu gözden kaçırmamak gerekir. Tohum'la başlayan ivme Newroz'la aynı ihtişamla sürmesede ivme olarak Türkiye standartlarında oldukça iyi bir yükseliş grafiğiyle seyrettiği rahatlıkla söylenebilir.

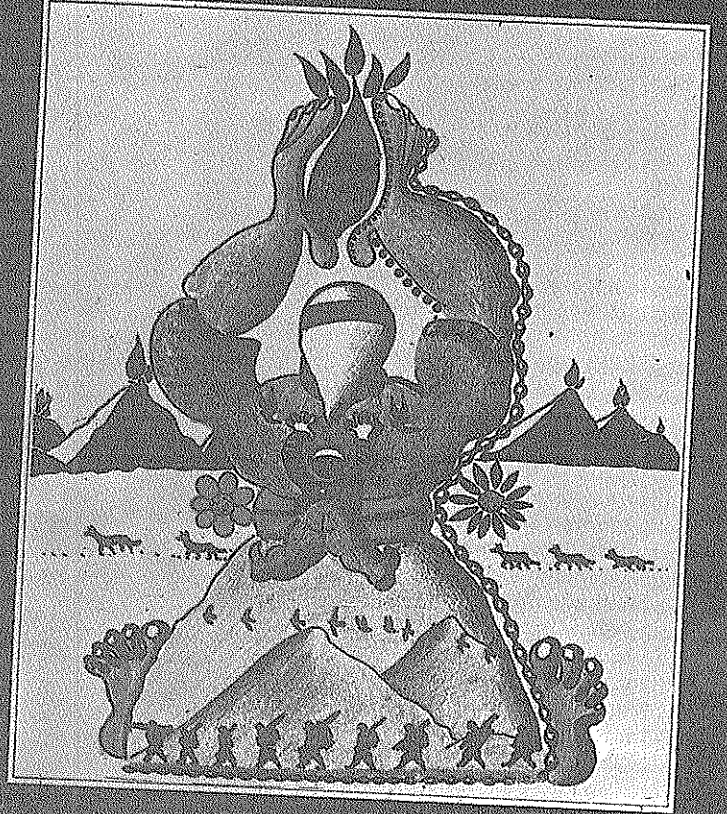
Newroz romanında yazarın objektivitesi belirli bir dengede olsa da, nesnelliği güçlendirmek ve romanı dahada yaşanan kılmak için proletarya partisine daha fazla yer ayrılmalıydı. Bahsi geçen dönemde Kürdistan topraklarında hatırı sayılır bir güç olan sömürücü, köleleştirici zulüm saltanatına karşı örnek fedekarlık göstererek mücadele eden sınıf bilinçli komünistlerin faaliyetlerinden bahsetmeyerek bir objektivite göz ardı edilmiştir. Kuşkusuz romanın esas konusu Newroz'la baharlanan Kürt ulusal mücadelesi olsa da; aynı topraklarda ceyeran eden, üstelik gerçek ve nihai kurtuluşu gösteren proletarya partizanlarının çalışmalarını belirli aralıklarla yer vermesi yazarın nesnelliğini düşündürücü kılmıştır.

Estetiğin ve büyüünün başlıca mimarlarından olan dizginsiz palavra gücünü, şaşırtıcılığını ve özgür yaratma yeteneğini bu yönde de harekete geçiren bir yazar görme isteği sanırım çok lüks ya da olağan dışı bir istek olmasa gerek.

Tüm bunların yanında olgulara eleştirel ve tahlilci yaklaşma yeteneğindeki kapasitesiyle tanıdığımız yazar, Kürt ulusal hareketinin ideolojik-siyasi kişiliğini anlatırken, ulusal hareketi gerilla komutanları arasındaki bakış açısı farklılığı şahsında anlatmış, romanda odağına aldığı Çeto tiplemesinde örnek gerilla komutanını çizmeye çalışmıştır. Bu arada bir çok bölümde dizginsiz palavra gücünün etkisinde kalarak varolanı değil kafasında canlandırdığı, istediği tipleri çizmiştir. Bu hem yurtsever gerillaları anlatışında olsun hem de çizdiği Zine, Çolo, Lori tiplmeleri açısından da geçerlidir. Tiplemeler Dersim bölgesinin tarzıyla konuşmakta ve davranmakta, Botan'lılar bile Dersimlilişmektedir. Bu bakımdan ele alındığında; romanda nesnel olanla, anlatılanın örtüşmediği - bire bir örtüşmesini beklemiyoruz- çeşitli anlatımlar ortaya çıkmıştır. Bu örtüşmemenin; yazarın kendi tarzından kendisini alamamasına bağlı olduğunu düşünüyoruz. Olanı; olanın ruhuna, inceliğine ve özüne bağlı kalarak anlatamamanın eksikliğini bir yönüyle anlayabiliyoruz. Bu yönüyle Newroz; gerçeğe dönüşen, bireysel olmayan düşlerinde Newroz'udur.

Roman; olayların, yaşayanların, tepkilerin, düşünce ve özleremlerin hepsi yaşamın en geri noktalarından birinden kalkışın, ileriye ve yeniye olana koşuşun çelişmesini de biraraya getiriyor. "Veeeee" diyen köylünün, "yaaa Addii" diyen köylünün, "zaaaart" diyen köylünün bu noktadan kalkıp gerici yaşam tarzına, kişiliksizleştirmeye ve kendisine yabancılaştırılmasına karşı çıkışı, geldiği noktayı "terörist de-

MUZAFFER ORUCOĞLU

UMUT YAYINCILIK

me partizan de" sözü oldukça güzel anlatıyor halinde.

Tohum'da olduğu gibi Newroz'da da göze çarpan bir şey var; Kadınlar. Yüzyıllar süren sömürü hükümlerini altında egemenlerin karşı cinsle oranla iki kat daha fazla ezdiği kadınlar, romanda; mücadeleye en yakın, en duyarlı ve en fedekar insanlar olarak yer almış. Acıların ve baskıların en katmerlisini yaşayarak daha bir proleterleşen kadınlar, hak alma ve zulme baş kaldırmada önlere çıkmakta, zorluklara göğüs germede devrimci direngenlik ve hümanistlikle üstün bir mücadele sergilemektedirler. Newroz'da da görülen budur. Dikkat edilirse romanda kadın olarak ne bir ihbarcı, ne bir işbirlikçi, ne bir korucu, ne de bir devrimci katili var. Jırki aşireti mensubu, yalpalaayan bir kadın korucu dışında romandaki tüm kadınlar mücadelesinin ve savaşın yanında. Bağlılık, fedekarlık ve yüzyıllardan beri süre gelen kul olmaya karşı çıkış, kadınların savaşçılığında somutlanmıştır. Kadınlarla güzellenen, sa bir kazanan ve duyurulaşan müca-

dele, o oranda narinleşecek, o oranda çelikleşecektir.

Newroz, Türk ve Kürt halkının kardeşliğini daha da güçlendiren, Kürt ulusal mücadelesi karşısında halkları birbirinden koparmak için çaba sarfeden sömürücü faşist düzene inat, dostluğu ve kardeşliği körükleyen, devrimin çıkarlarına hizmet eden coşkulu bir çağlayıştır. Haklarını kazanmak, kendisini çevreleyen zincirleri parçalamak için ayağa kalkmış bir halkın mücadelesinin başarılı bir ifadesidir. Yalnız şuna dikkat çekmek gerekir ki ulusal harekette uzlaşma eğilimlerinin güçlendiği son dönemlerde Newroz'un mücadelecisi, direnişçi çizgisinin sonuna kadar sürmesini istemek gerekmektedir. Halkların çıkarına olan budur ve halkların kardeşliği ancak bu şekilde perçinlenir. Özgür irade ve devrimci ilkelere bağlı kalındıkça mücadele devrime hizmet eder rotada gelişecektir.

Halkların kardeşliğine, ulusların kendi kaderine tayin hakkına ve halklara hizmet eden savaşımına olan bağlılığımız ve inancımızla Newroz'u coşkuyla kucaklıyoruz. ■

Okurun Yeri

- Zoru başarmanın mücadelesini veren Yeni Demokrat Gençlik çalışanlarına-

Merhaba dostlar!

Faşist düzenin basınıyla, televizyonuyla yani bir bütün olarak medyasıyla (gençliği çeşitli entrikalarla; Jackson'larla, Madonna'larla) yozlaştırma çabalarına karşın halk gençliğinin sesi, kulağı ve yol göstericisi olarak çıkmış olduğunuz Yeni Demokrat Gençlik dergisinin ilk sayısından beri en sıcak takipçisiyim. Aynı zamanda kitlelere ulaşmasında da elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Bugüne kadar çeşitli önemli konulara parmak bastınız. Gençlik ve gençliğin mücadelesi ile ilgili bizi önemli oranda bilgilendirdiniz. Bunun yanında teorik temel bazı önemli konulara da değinerek, okuyucunun teorik olarak gelişmesinin de öncülüğünü yaptınız.

Bunlardan bazılarını örneklersek; özellikle küçük burjuva kökenli yapıların sınıf mücadelesinde iki çizgi mücadelesini kavrayamadığından, revizyonizmin hüküm sürdüğü bir çok ülkeye layık oldukları görevler ve pahalar biçtiler, kitlenin kafasında önemli oranda karışıklığa neden oldular. Bugün de bu kafa karışıklığını Küba konusunda sürdürmektedirler. Fidel Castro'ya olmadık pahalar biçmektedirler. Onun "Sosyalizm'den taviz vermeyiz." söyleviden hareketle, olmadık misyonlar biçmektedirler. Bu ve bunun gibi sorunlardaki kafa karışıklığını gidermek ve kitleleri aydınlatmak için "Şeker kamışı tarlalarını ateşe ver" başlığıyla sunduğunuz yazı ile bu konuda bir çok insanın kafasındaki soruları cevaplamış olunuz.

Zaten bu sorunun en temel özelliği şu kısa sözcüklerle de ifade edilebilir. Örneğin Stalin'e baktığımızda dünyada gelişmekte olan anti-faşist, anti-emperyalist mücadelelere maddi ve manevi desteğini hiç esirgememiştir. Örneğin 1945'lerde ABD'nin Kızıl Çin'i atom bombasıyla tehdit etmesi ve Gomindang yönetimine fiili destek sunmasını açıklamasından sonra Stalin yoldaşın aldıkları sert ültimatlarla yerlerinde oturmak zorunda kalmışlardır. Ne diyordu Stalin yoldaş: "Kızıl Çin'e atom bombası kullanmanız veya fiili müdahaleniz halinde hiç tereddütsüz Sovyetlerin kızıl atom bombasını beyninize yersiniz". Stalin yoldaş bu sözleriyle ezilen halkların ve sosyalizm mücadelesi verenlerin yanında olduğunu bir kez daha dünya kamuoyuna ilan ediyordu. Oysa "sosyalist Castro" ne yapıyor? Dünya emperyalist ve gerici güçlerinin "komünizm ve sosyalizm öldü" çığlıklarının, bütün revizyonist ve oportunistlerin de yaydığı karamsarlıkların arasında, kızıl bir güneş gibi ışınlarını tüm dünya devrimcilerine ve

komünistlerine yansıtan Peru Komünist Partisi ve onun önderi Dr. Guzman (Gonzalo) yoldaşın faşist Peru rejimine yakalanmasını memnuniyetle karşıladığını açıklıyor. Başkan Gonzalo önderliğindeki PKP; MLM'in kızıl ışıklı yolunda yürüttüğü Halk Savaşı mücadelesiyle bugün Kızıl Siyasi Üslerin kurulmasını sağlamıştır.

Gonzalo yoldaş şanssız bir gelişmeyle faşist Fujimari yönetimine esir düşmüştür. Gonzalo yoldaşın bu esirliği tüm dünya gericiğini sevince boğarken komünistleri ve devrimcileri de üzümüştür. Emperyalistlerin bu sevinceye şaşılacak bir şey yok. Çünkü onların sonunu hazırlayan tüm komünistler gibi Gonzalo yoldaşta onların düşmanıydı. Yalnız Castro yönetimine sormak gerekiyor "sizleri sevindiren neydi ki, dünya gericiğiyle bir ve aynı ağızdan Gonzalo yoldaşın yakalanışından memnuniyetinizi dile getirdiniz. Acaba ona sosyalizm yaftası asanlar hiç düşündüler mi ki bu nasıl sosyalizm ve bu nasıl sosyalist kafadır?"

Size yazdığım bir şiiri de gönderiyorum

Memleket özlemi

Güllerini, çiçeklerini, doğasını,
Güneşini, suyunu, havasını,
Dört mevsimini, Akasya gölgesini
Özlemimi çektiğim güzel memleketim

Geleceğin umudu koca dağları,
Sert esen yeliyle yeşil yaylaları,
Yaşlısıyla, genciyle, kızıyla, kadınıyla
Özlemimi çektiğim güzel memleketim

Hele İstanbul'u, kültür merkezi
Çağaloğlu'nu
Sevdahları diyarı Belgrat Ormanı'nı
Emeğin sokağı Çağlayan diyarını
Özlemimi çektiğim güzel memleketim

Diyar-ı Bekir'de Mardin Kapısı'nı
Dersim'in sembolü Munzur Vadisi'ni
Özgürlükler meşalesi güzel Kürdistan'ı
Özlemimi çektiğim güzel memleketim

El kapısında, çelik hücreli
hapishanelerinde
Yanı şahidimdir yatağım, yorganım ve
yastığım
Demir ranzamda, kilitli kapımda, kör
penceremde
Özlemimi çektiğim güzel memleketim

Sınırsız, sınıfsız o toplumun anası
Artık silkinmeli, ayağa kalkmalı
Çekiciyle, örsüyle, altın harflerle yazmalı
adını
Özlemimi çektiğim o güzel memleketimin

10/10/1993

Avusturya Cezaevi'nden Faruk

Sevgili Yeni Demokrat Gençlik dergisi çalışanları ve okurları,

Amacım güncelliğini yitirmiş bir konuda (gerçi güncelliğini yitirip yitirmediği tartışılacak bir konu çünkü, yer ve kişiler farklı da olsa yaşanan toplumsal sorun aynı) kendisine ilerici bir misyon yüklemiş sosyalist, devrimci-demokrat herkese, özellikle YDG okurlarına ve çalışanlarına beni oldukça rahatsız eden bir konuda düşüncelerimi iletmek ve küçükte olsa bir eleştiri yöneltmek istiyorum.

Bende bir bayan olarak kadınlar üzerindeki baskıyı çoğu zaman yaşıyorum. Kadınların cinsel tatmin aracı olarak kullanıldığı ve evliliklerin genelde erkeğin cinsel arzularını doymak için yapıldığı toplumumuzda asil değirmek istediğim konu kadınların pazarlanmasıdır.

Haziran ayı içerisinde Aydınlık gazetesinin yayımlanmış olduğu bir yazı dizisinden söz etmek istiyorum. Aydınlık gazetesinin bu konuyu araştırmasından ve yayınlamasından sonra bazı gazetelerde ve televizyonlarda bu haber kısa olarak verildi. Konu kısaca şuydu: Bolu'da Kredi Yurtlar Krumu'na bağlı bir yurtta yurt müdürü, emniyet görevlileri vb. işbirliğiyle yapılan kadın ticareti. Öncelikle, eleştirmek istediğim şey, Aydınlık gazetesinde (elime geçmediyse bilemiyorum. Çünkü bütün yayınları takip etme olanığım yok) diğer sosyalist basının ve gerekse devrimci-demokrat kesimin ilgisizliği ve duyar-

sızlığıdır. Bolu'da yıllardır anda örtbas edilen bu olay budur.

Olayın ortaya çıkması (gelu halkı tarafından başlatılmış) Bolu iliyle sınırlı kalmıyorsa Bolu'daki insanların davranışları. Hatta sorunun yanan kızların sorunu olduğunun olduğu tahmin edilebilir.

Düzenin bütün çirkeflik mesini artık doğal karşıladığımız nokta ise kendisine düzenin çirkefliklerinin farkını değiştirmeye adayım diyen insanların sızlığıdır. Düzeni değiştirmeye yacağımız?

Devlete bel bağlayan, geyoruz demogojilerine inanarak söylemeliyiz: TC. kızlarımızı ilerleyecek?

Bugüne kadar herşeyi k halkımız; kızlarımızın devletlerinde ve devletten maalevarifinden satılmasına (ve dilerini yönetimsinler diye seç kızlarına alıcı çıkmasına) melidir. Bizlerde bunu diyet teşhir etmeliyiz.

"KADINLAR GÖĞÜNÜ"

Bolu'dan

Düzeni eleştiriyorum

Alınterimle kazandığımız paralardan zor ile aldığımız vergilerle, Kürdistan'da yaptığımız alçağa katliamları, insanların evlerinden, yurtlarından sürülmesini, kızlara tecavüz edilerek çocuk-yaşlı demeden insanları katletmesini, halkın üstüne tanklarla ve toparla giden TC devletini bu uygulamalarından dolayı kınıyorum.

Birleşmiş Milletler Barış Gücü adı altında Somali'ye asker göndererek ABD emperyalizmine destek verilmesini, Somali halkına uygulanan politikaları kendi Kürdistan politikasından farksız bir şekilde yaklaşımayan ve ABD'ye, nasıl hizmette kusur edemeyeceğini düşünen TC devletini kınıyorum.

Kürdistan'daki kirli savaşa bir son verilmesi gerekirken, Türkiye emekçi halkını sömürerek bundan elde ettiği maddi geliri Kürdistan halkının katli için kullanmasını nefretle kınıyor ve bu uygulamalardan bir an önce vazgeçilmesini insanlığın en doğal hakkı olarak istiyorum.

Bir halkın üzerine özel ordu kurularak gidilmesinin anlamı nedir, amacı nedir? Tek bir anlamı vardır: Faşizm. Tek bir amacı vardır: Soykırım. Kürdistan halkının yaşamasından faşist TC rahatsız oluyor ve topraklarındaki bu halkı özel ordularla, alevi-sünni çatışması çıkartarak içki savaşlarla yoketmeye çalışıyor.

İnsanların katledilmesinin, acımasızca bir halkın yokedilmeye çalışılmasının sebebi, burjuvazinin daha iyi yaşam koşullarında hayatını sürdürmesi içindir.

Kürt halkının yok edilmesinden sonra sınıranın ne zaman bize geleceğini merak ediyorum ve emekçi bir insan olarak tüm bu

vahşetleri kınıyorum.

Bunların hesabını hal soracaktır mutlaka!

O güzel günler

Gelecek bir gün
O güzel günler
ve yurdumun
Dağlarında
uçacak kuşlar
özgürce ve sevgiyle
çoşkuyla...

Gelecek bir gün
O güzel günler
ve doğunca
insan,
Biçimlenecek yaşamı
aç, susuz kalmayacak

Ölüme sığınmayan

Altıncağ yolunda
şehit düşen
M. Ali
Çakıroğlu'nun
amsına

ve...
ve yine...
volkan yitireğimizde
bir yara açıldı
dönsün diye çarklar

Gökkuşuğu

Yeşil umutlarında
Bir dere kenarında
Sarılsa da dört yanın
orman, hazır, her
Farketmez gerillam
Dolsa da soğuk gözleri
heryanı

Yağmur var umuttas
Yağmur var.
Bir de anası
koyununda ateş

Al yarı,
gönder canlara.
Kuşların kanadında
Dul kalsın yağmuru
Yumuşaktır bilirsün
Yaraşır koyununa.
Bırak!
Artık seninle kanası
Yağmurlarında
seni yağs

Konya'da

Son söz

Mavi düşlediğim gökyüzü
ağlama ne olursun...
Güneşi al yanına
savaş aç bulutlara.
Çocuklarda bulut renkli gözleri
ışık yüklü fener olsun.

Umudumun gıdası dolunayım
Örtünme sis perdesine
Bilsen nasıl muhtacız
o coşkun seline
Yol gösterebilir yeter
aydınlığın bize
karanlıklar yürürken
Partizanlar şehrine.

Biliyoruz.
Artık yaşamının sırası değil
yalnızlığın sesiyle.

Yalnızlık,
Anasızlık,
babasızlık değil.
En kötüsü umutsuzluk.
Bir kez giymesin
bu libası insan
farkı kalmaz

terkedilmiş binadan
Gün olur
kırılır pencereleri

yıkılır duvarları
yağmur ve rüzgarın
hüzün senfonisinden
Kahrolur
köşelere mekan tutmuş
örümceklerden

Ve güzelim kuş seslerinden
Bir korku sarar diğerlerini
girmezler içine
yıkılır diye başlarına
Ve yalnız insan
Ve umutsuz insan
gülümser tepesinde uçan
alıcı kuşlarına
bir ses kalır kulaklarda
hızla gelen yıkılışın ardında

İstemez kimseler böylesi bir yıkılış
böylesi bir susuş
Bu yüzden herşeyimizdi
çocukların gözlerindeki gülüş.

Saklayın çocuklar
gülüşü ve sıcaklığınızı
mekan etmeyin
buza kesmiş sessizliğe
dudaklarınızı

Yoksa
soramayız,
göremeyiz,
özgür düş sokaklarını.

Mavi düşlediğim zaman
Artık inmesinde olur
kuşların kanadından.
Yüksel yükselbildiğin
hızlan hızlanabildiğin kadar
Bizler sürüyoruz

tarif denen teyyareyi
Uçmanın bizde erdik sırrına
Sahip olmak yetiyormuş
bir partizan kanadına
Bu ne bir tanrı lütfu
ne peygamber mucizesi
sevdamızdır bir insanın
özgürlüğün adına

Mavi düşlediğim yar
Hadi bir daha bak

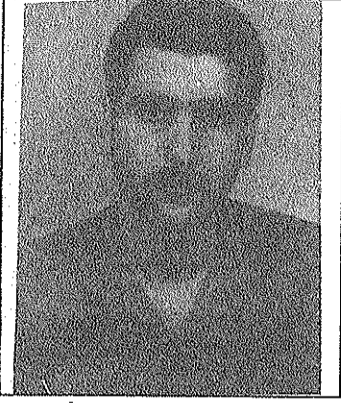
dağlara
Bir daha bak dolunaya
Gitmek zamanı...
Pusatlanıp silahları
takınmak partizan kanadını
sus ciğerparem
sen de bilirsün
son sözü dağlar
söyleyecek
nasılsa

İlk yazımızda
yeşeren umutlara

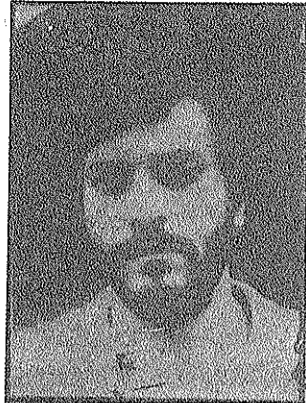
İstanbul/Hasan Ceylan

Altınçağ mücadelesinde faşizmin kara zulmüne bedenlerini siper ederek halkların mutluluğu için ölümü seçtiler

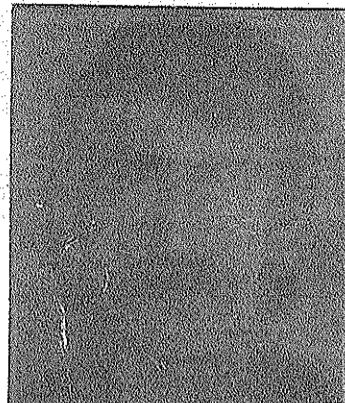
ŞEHİTLERİMİZ ONURUMUZDUR!

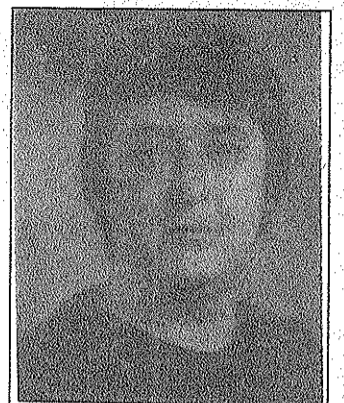
İ.Hakkı ADALI

Fevzi YALÇIN

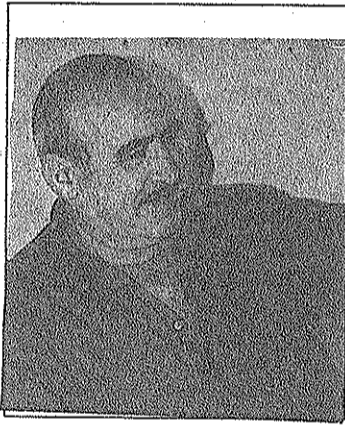

Kemal SOĞUKPINAR

Reha ŞEN

7 Ekim 1989 günü Tuzla Köprüsü'nde faşist TC güçlerinin kurduğu pusuda dört yiğit TKP/ML TIKKO savaşçısı şehit düştü. Onlar komprador patron-ağa devlete karşı ellerde bayrak dillerde slogan oldular.

Kemal YILDIRIM

ATİF kurucularından Osman dayıyı Ekim 1991'de kaybettik anısı mücadelemizde yaşıyor

KORKMADIK

Geride durmadık
kaçmadık
sarılmaktan acılara
Düşmüştük kucığına sevdanın
ve
tırmandık omuzlarına yaşamın
sormak için doruklarına
ve senin
ve bizim
ve bilcümle alemin gülsün diye yüzü
görsün diye sofrası
bir dilim ekmeği
ve bir kaşık çorbayı

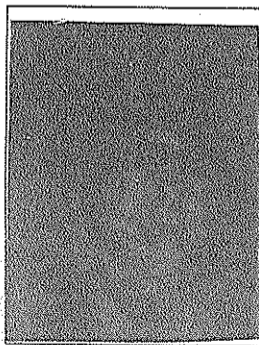
★ Veli KAHRAMAN

★ Zeynep
KAHRAMAN

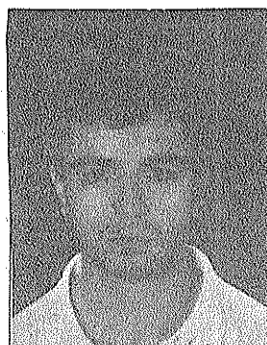
★ Meral KAHRAMAN

Onlar, Kürt halkının kurtuluş mücadelesini sürdürdüğünü söyleyen PKK tarafından, 10 Ekim 1993'te Dersim-Çemişgezek'te katledildi.

KAPANMASINDAN KORKMADIK GÖZLERİMİZİN

Yılmaz TALAYHAN

Medet HOŞAFÇI

Halil ERCİYAS

TMLGB 1. Kongresinde onur üyeliğine seçilenlerden Yılmaz TALAYHAN, Medet HOŞAFÇI ve Halil ERCİYAS 90 Ekim ayı içinde TKP/ML-TIKKO savaşçıları olarak şehit düştüler. Mücadeleleri yolumuzu aydınlatıyor.

★ Halil İbrahim KATER

TKP/ML aday üyesi Halil İbrahim Kater'i 1979 yılında Siverek'te bir kazada kaybettik.

★ Osman Özcan DOYURANLAR

TKP/ML sempatizanlarından Osman Özcan Doyuranlar Ekim 1982'de işkencede katledilmiştir.

SOVYET VE ÇİN DEVRİMİ MEŞALEMİZDİR!

